

75 jaar S.v.S.S.S.

ISBN-nummer 90-806480-3-5

Uitgevers “S.v.S.S.S.” en “Stichting Heemcentrum ‘t Schoor Udenhout Biezenmortel”
Drukkerij ELKA Tilburg
24 mei 2003

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opname of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgevers.

Voorwoord

75 Jaar S.v.S.S.S.

De meeste mensen willen graag oud worden, maar dan zeggen ze er meteen bij dat de gezondheid en de geestelijke vitaliteit vooral goed moeten blijven. Bij verenigingen is dat precies hetzelfde: ook die gaan er trots op dat ze een bepaalde leeftijd hebben bereikt en dat is terecht. S.v.S.S.S. is zo'n vereniging die er trots op mag zijn de leeftijd van 75 jaar te hebben bereikt. Bij een mens wordt dan meestal gesproken over een gezegende leeftijd. Maar in het geval van S.v.S.S.S. wil ik dat nog niet doen. In het perspectief van de doelen, die de vereniging nastreeft, moeten er nog vele jaren volgen voor je kunt spreken van een gezegende leeftijd. Wil ik daarmee zeggen dat het jubileum niet veel voorstelt? Integendeel, het is een bijzondere prestatie om in een dergelijke goede gezondheid, als S.v.S.S.S. heeft, deze leeftijd te bereiken.

S.v.S.S.S. is een bloeiende vereniging, die een grote waarde vertegenwoordigt in ons Udenhout. De club draagt op een niet te onderschatten manier bij aan de leefbaarheid van ons dorp. De club geeft jonge mensen een zinvolle en gezonde vrijetijdsbesteding en draagt daarmee bij aan de ontwikkeling van die jonge mensen. Maar dat is lang niet genoeg: de vereniging kan niet bestaan zonder de belangeloze inzet van heel veel mensen. Nog veel te veel wordt dat door de man in de straat als vanzelfsprekend beschouwd. Maar alleen dankzij die mannen en vrouwen kan een club in een goede gezondheid blijven voortbestaan. Bestuur, commissies en supporters zijn al een hele tijd bezig met het voorbereiden van de jubileumviering in mei 2003. Met het verschijnen van dit boek ter gelegenheid van dit jubileum is het dan zover. Het feestvieren staat nu voorop, de verhalen uit een ver en nabij verleden zullen worden opgehaald en de vele foto's in dit boek leggen dat verleden nog beter vast. Want wat we zien, behouden we beter in ons geheugen dan die vele woorden die ook in dit boek staan. S.v.S.S.S. kan er trots op zijn aanwezig te zijn in de boekenserie van Heemcentrum 't Schoor. Dit document markeert het jubileum goed en voor de toekomstige generaties is het leerzaam en gemakkelijk om telkens weer kennis te nemen van wat in 75 jaar tot stand is gebracht.

Herdenken is mooi, je haalt de banden binnen de vereniging weer eens extra aan en de saamhorigheid zal daar beter van worden.

Van belang is ook de toekomst; zoals hiervoor al gezegd: In verenigingsland is de leeftijd van 75 jaar nog relatief jong. Ik ga ervan uit dat S.v.S.S.S. nog lang zal voortbestaan en zijn taak om sportiviteit, kwaliteit en gezelligheid op het sportpark te brengen zal voortzetten. Want u bent daar in de afgelopen 75 jaar uitstekend in geslaagd en ik heb dan ook geen twijfels over de toekomst.

S.v.S.S.S. heeft in haar jubileumperiode veel sportplezier gebracht voor jong en oud en dat geeft voor uw vereniging veel voldoening. Namens de Dorpsraad Udenhout en de gehele gemeenschap Udenhout feliciteer ik u met het 75-jarig bestaan en wens u een geweldige feestweek toe in mei 2003 en een bloeiende toekomst in de komende 25 jaar.

Op naar de 100 jaar.

Frans J.T. Hanckmann,
Voorzitter Dorpsraad Udenhout

Jubileumboek

Dit unieke boek wordt u aangeboden vanwege het 75-jarig bestaan van de voetbalvereniging S.v.S.S.S. Bert van Asten, Ad van Kempen en Kees van Kempen zijn ruim twee jaar met een zoektocht bezig geweest om historische wetenswaardigheden over S.v.S.S.S. te bemachtigen. Ze hebben stad en land afgereisd, zijn in diverse archieven gedoken en hebben veel dorpsgenoten geïnterviewd om de geschiedenis vast te leggen in dit jubileumboek.

In 1928 is onze voetbalvereniging opgericht onder de naam R.K.S.S.S. en kwam toen uit in de Tweede Klasse van de Rooms Katholieke Voetbalbond van het Bisdom 's-Hertogenbosch. Als accommodatie mocht de vereniging gebruik maken van een veld achter de kerk in de Slimstraat.

S.v.S.S.S. heeft een belangrijke rol gespeeld in het sociale leven van Udenhout. In de 75 jaar dat de vereniging bestaat, hebben duizenden jongens, en de laatste jaren ook meisjes, van het voetballen kunnen genieten. Voetbal heeft in Udenhout de betekenis van sportiviteit en saamhorigheid versterkt en is daardoor uitgegroeid tot een waardevolle bijdrage aan de gemeenschap.

Dit schitterende boek bevat veel foto's, verhalen en interviews, die veel herinneringen naar boven zullen halen over bijzondere momenten in onze voetbalgeschiedenis. Om enkele feiten te noemen: Na de Tweede Wereldoorlog in 1947 zijn onze clubkleuren veranderd van zwart-wit naar blauw-wit, in 1973 is onze naam veranderd in onze huidige naam S.v.S.S.S., in 1974 zijn we landskampioen geworden en in de jaren tachtig hebben we ons tweemaal mogen meten met Feyenoord.

Geniet met volle teugen van de hoogtepunten en memorabele gebeurtenissen die zijn vastgelegd. Namens de voetbalvereniging en alle voetballiefhebbers uit Udenhout wil ik iedereen van harte bedanken, die zich heeft ingezet voor het tot stand komen van dit prachtige boek.

Peter Witlox,
Voorzitter S.v.S.S.S.

Inhoudsopgave

	Pagina
Voorwoord	2
Hoofdstuk 1 De voetbalclubs van Udenhout	5
Hoofdstuk 2 Het eerste elftal	14
Hoofdstuk 3 Het fotoalbum van de jeugdafdeling	28
Hoofdstuk 4 The Twinkle Stars	29
Hoofdstuk 5 Sportpark Zeshoeven	33
Hoofdstuk 6 Mensen met een blauw shirt	38
Hoofdstuk 7 Kroniek 75 jaar S.S.S., 1928-2003	45
Bijlage	63
Bronnen	64
Colofon	65

Hoofdstuk 1

De voetbalclubs van Udenhout

Lichamelijke ontspanning na gedane arbeid

De opkomst van de industrie in de 19e eeuw zorgde in de steden voor nieuwe en grotere bedrijven en meer werkgelegenheid. Maar het productiewerk in de fabrieken, vaak aan de lopende band, was geestdodend en de arbeiders maakten lange dagen. Aan het eind van de 19e eeuw ontstond er een nieuwe manier van ontspannen: sport, waarbij voetbal al snel populair was. Daarbij ging het zeker niet om de sport alleen, maar meer om het tegenwicht van de zware arbeid in de fabriek. “Sport houdt het lichaam gezond” was een leuze en ook “Sportieve ontspanning houdt de geest fit”. Deze nieuwe mentaliteit laat zich heel mooi aflezen aan de naam van de Tilburgse voetbalvereniging LONGA. De naam is immers de afkorting van “Lichamelijke Ontspanning Na Gedane Arbeid”.

“Udenhout Vooruit”

De eerste voetbalvereniging in Midden-Brabant was Tilburgia, opgericht in 1896. Deze Tilburgse club wijzigde in 1898 haar naam in Willem II. Tot de oudste verenigingen uit de buurt behoren NOAD (1910) en Oisterwijk (1914). Er waren in die jaren ontelbaar veel initiatieven, vaak straatvoetbal, vaak lokaal, een enkele keer wat meer georganiseerd. Zo komen we in de Udenhoutse geschiedenis al in 1902 een eerste voetbalclub tegen. Het is de voetbalvereniging “Udenhout Vooruit”.

De Nieuwe Tilburgsche Courant van 30 oktober 1902 maakte melding van de oprichting van de Udenhoutse voetbalclub “Udenhout Vooruit” als volgt: *Eenige jongelui hebben hier eene voetbalclub opgericht met het devies “Udenhout Vooruit”. ‘t Is zonder twijfel een verblijdend verschijnsel, eerstens dat dergelijke gezonde sport al meer en meer in den smaak gaat vallen der jongens, tweedens dat de jongelingschap op een dorp, die zoo heel weinig uitspanning kan vinden in de vrije uren, in krachtige lichaams oefeningen afleiding en vermaak gaat zoeken. Vooral het “voetballen”, mits het wordt gespeeld volgens de regelen en de spelers elkaar in hun drift niet tegen de schenen schoppen, is bij uitnemendheid een uitspanning in de open lucht, die het lichaam verfrist, krachtiger maakt en leniger. De jonge vereniging, die voorloopig nog niet vele leden telt, is om het doel dat voorop staat, waardering en deelneming waard.* De tekst van het krantenartikel straalt de geest van die tijd uit: een gezonde sport, krachtige lichaams oefening, verfrist het lichaam.

In Udenhout had zondagmiddag 22 februari 1903 een voetbalwedstrijd plaats tussen Willem II van Tilburg en “Udenhout Vooruit” van Udenhout, aldus opnieuw een verslag in de Nieuwe Tilburgsche Courant. Willem II speelde met twee invallers, terwijl Udenhout half “Wilhelmina” van Den Bosch in het veld bracht. Direct na het begin van het spel wist Udenhout tweemaal te doelpunten en meende aldus reeds overwinnaar te zijn, toen de heer P. Lommen door een onhoudbaar schot den stand wist te brengen op 2-1. Dit schonk Willem II den moed en kort daarna maakte de heer A. Collee gelijk. Deze stand bleef tot aan het einde van den wedstrijd. Tilburg toonde door deze wedstrijd over goede krachten te beschikken en bij het bezit van een betere middenlinie zou de overwinning niet twijfelachtig zijn geweest.

V.I.O.S. - Voorwaarts is ons Streven

Wie het initiatief had genomen voor de club “Udenhout Vooruit” en hoe lang de vereniging heeft bestaan, is onbekend. Meer is bekend over een club met de naam V.I.O.S., “Voorwaarts Is Ons Streven”, waarvan een foto uit 1907 of 1908 bewaard is gebleven. De initiatieven voor de oprichting van V.I.O.S. kwamen van de Tilburgse familie Weijers, directeuren van de Steenfabriek Udenhout. V.I.O.S. blijkt vooral een voetbalclub voor de middenstanders van het dorp te zijn geweest. Dat kan worden opgemaakt uit de namen van de spelers, zoals directeur Weijers (steenfabriek), Kees en Willem van Lamoen (smid), Jan van Rooij (zoon bakker Van

Rooij Vermeulen), Fons, Gerrit en Willeke Janse (de zonen van slager Janse) en Sjef Hogendoorn (smid en kolenhandelaar).

De club speelde op een veld aan de Kuilpad voorbij het Klapbos. Men verkleetde zich in het café van Kees Witlox, vooraan op de hoek van de Slimstraat met de Kuilpad (thans Boterbloem). Ze speelden niet in competitieverband. Bij thuiswedstrijden was de heer A. Weijers scheidsrechter. Hij was ook de trainer van het elftal.

De pastoors komen in actie

In de loop van de jaren kwamen er meer voetbalverenigingen. De pastoors kregen in de gaten dat de opkomst van sportverenigingen niet was te stuiten en zij daardoor hun grip op de vrijetijdsbesteding van de jongelui leken te verliezen. In de jaren twintig ontstond de ene na de andere voetbalvereniging, verbonden aan een parochie. Uiteindelijk had elke parochie een eigen voetbalvereniging. Sommige voetbalverenigingen droegen de naam van de parochie, zoals de Tilburgse voetbalvereniging 't Heike, maar vaker werden creatieve namen bedacht. Sommigen herinneren zich een Udenhoutse voetbalvereniging AQUA. Maar dat is niet het geval. AQUA was de voetbalvereniging van de parochie van de Hoefstraat in Tilburg.

Het patronaat van pastoor van Eijl

De situatie in Udenhout in het begin van de 20e eeuw was precies dezelfde als overal. Het was met de recreatiemogelijkheden voor de schoolvrije jeugd niet zo best gesteld.

Verenigingsleven was er voor hen niet. De ontspanning zocht men meestal in het gaan "buurten" en kaartspelen. 's Zomers waren centje tikken, meikevers vangen en vogeltjes zoeken erg geliefde bezigheden. Bij sommige boerderijen lag een beugelbaan waar de jeugd uit de buurt zich kon vermaken. Verder was er voor de middenstands- en arbeidersjeugd buiten gezins- en buurtverband weinig vertier. Vooral voor hen die over weinig of geen zakgeld beschikten om hun vrije tijd in een café door te brengen of voor een bioscoopbezoek in de stad, sloeg de verveling tijdens vrije uren toe.

In 1903 werd Petrus van Eijl pastoor van Udenhout. Zijn ideaal was de jongens samen te brengen in één grote vereniging en hen op velerlei manieren bezig te houden waardoor het tevens mogelijk zou zijn deze jeugd, die in het algemeen reeds op elfjarige leeftijd de school verliet, wat meer godsdienstkennis en algemene ontwikkeling bij te brengen. In 1907 bouwde de pastoor voor dit doel een patronaat. Het gebouw kende ondermeer een prachtig gymnastieklokaal voorzien van allerlei attributen. De tweede zaal was voor de jeugd van 11 tot 14 jaar. Hier waren alle gezelschapsspelen, dam- en schaakborden en twee biljarts aanwezig. In de derde zaal, de zogenaamde congregatiezaal, waren vier biljarts, een Russisch biljart en verder alles wat nodig was voor de jeugd van 15 tot 21 jaar. Ook was er in het patronaat een prachtig toneel waar onder leiding van de pastoor vele toneelstukken en blijspelen door de jongens zijn opgevoerd, zoals "De Koopman van Venetië". Enkele jaren later werd het patronaatsgebouw uitgebreid met een lees- en bidzaal. De pastoor had op zijn patronaat een fanfare, waarvoor hij het hele instrumentarium zelf had gekocht. Hij bracht zelf de jongens de eerste beginselen van muziek bij. In het patronaat was een filmprojector en er werden ook regelmatig films gedraaid. Het eerste radio-ontvangstoestel van Udenhout was te vinden in het patronaat. Buiten het gebouw stond een schutsboom voor de kruisboogschutters en er lag een baan voor de handboogschutters. En er was een voetbalveld. Niet met de vereiste maten, maar wel met twee goals. De jeugd voetbalde hier voor het plezier, op zondag en ook door de week.

Vide en Rapid

Het straatvoetbal van het patronaat telde al gauw twee elftallen. Die hadden de namen Vide en Rapid. De namen van de spelers stonden op lijstjes die op een van de groene kastdeuren van het patronaat waren geprikt. Niet altijd waren de elftallen compleet, maar dat mocht de pret

niet drukken. Meestal waren er genoeg invallers aanwezig of anders speelden ze maar met een paar man minder. Scheidsrechters en grensrechters waren er ook niet en bij geconstateerde overtredingen van de ongeschreven spelregels was het recht aan de zijde van de sterkste. In feite waren deze jongens de voorlopers van S.S.S.

De jongens waren het beu om uitsluitend onderling te spelen en daarom richtten zij een verzoek aan pastoor van Eijl om een officiële club te mogen oprichten om op die manier in competitieverband tegen clubs uit andere plaatsen te kunnen spelen. De pastoor was wat star en behoudend in zijn godsdienstige opvattingen en hij was bang voor de invloed op de jongens wanneer er gespeeld werd tegen teams uit minder katholieke milieus. Hij zag in het spelen tegen andere verenigingen een gereede aanleiding tot spelverruwing en tot toenemend cafébezoek. Zijn nee was nee.

E.U.S.V - Eerste Udenhoutse Sport Vereniging

In mei 1928 besloot een aantal jongelui om een voetbalclub op te richten buiten het patronaat om en zonder pastoor van Eijl ook maar iets te vragen. Ze noemden hun club E.U.S.V., de Eerste Udenhoutse Sport Vereniging. Kees van de Ven, de latere secretaris van S.S.S., is lid geweest van deze club, in 1928. De vereniging E.U.S.V. speelde in 1928 op de Schoorstraat; het clubhuis was bij Harrie Scholtze.

E.U.S.V. was opgericht met de bedoeling in Udenhout een voetbalclub te hebben die niet gebonden zou zijn aan het patronaat van de pastoor. Zou E.U.S.V. succesvol zijn geworden, dan zou er geen bestaansrecht voor S.S.S. zijn geweest. Maar E.U.S.V. had de pastoor tegen en daarmee het dorp. Pastoor van Eijl verkondigde zijn mening luid en duidelijk vanaf zijn preekstoel. De pastoor hield een dagboek bij, waarin we het volgende lezen: *Een aantal Congreganisten pogen een voetbalclub te organiseren, buiten de Congregatie om en met niet-congreganisten. Absoluut verzet van mijn kant; en verzoek op den preekstoel aan de Parochianen, hen in geen enkel opzicht en zeker niet geldelijk te steunen. Zij moeten (desnoods gedwongen) zich organiseren in de Congregatie, alleen met Congreganisten of Ere Congreganisten, met den Pastoor als adviseur en de Congregatiezaal als Verenigingslokaal.*

Een paar maanden later, in september 1928, meldde de pastoor in zijn dagboek het succes van zijn actie: *De onlangs neutraal opgerichte Voetbalclub E.U.S.V. capituleert, organiseert zich katholiek, aansluitend bij de R.K.F. (Rooms Katholieke Federatie) met den Pastoor als adviseur. Mijne eischen waren: aansluiting bij onze R.K. Werklieden-Vereeniging, vestiging in het Bondsgebouw (niet in een herberg), uitsluiting van alle leden beneden 21 jaar (Patronaatsplichtigen). Het Bestuur was niet ongenegen, maar de leden deugen niet. De club bezweek spoedig wegens gebrek aan solidariteit der leden, aan geld en belangstelling en aan succes bij de competities, waar zij schitterend verloren.*

In de krant van 24 september 1928 stond dat E.U.S.V. in competitieverband in de kring Tilburg op bezoek was geweest bij 't Heike 2 en had verloren met 7-0. Het krantenartikel vermeldde erbij *dat de Udenhoutse spelers indachtig moeten zijn dat alle begin moeilijk is.*

De oprichting van S.v.S.S.S.

Enkele Udenhoutse jongelui, die niet aan E.U.S.V. hadden meegedaan en het patronaat van de pastoor trouw waren gebleven, zochten wegen om het "nee" van pastoor van Eijl te kunnen omzeilen en toch vanuit de parochie in competitieverband te kunnen spelen. Na rijp beraad trok men de stoute schoenen aan en zonder de pastoor te verwittigen ging men naar Den Bosch op audiëntie bij bisschop Diepen. Daar kregen ze de wind in de zeilen, want het bisdom Den Bosch was juist vóór het oprichten van sportverenigingen in R.K.-verband. Een volmondig ja was dan ook het resultaat van deze audiëntie, welke boodschap met grote voldoening aan pastoor van Eijl werd doorgegeven.

Pastoor van Eijl zou pastoor van Eijl niet zijn als hij zich tegen het besluit van een superieur verzet zou hebben. Hij trok de consequentie van zijn eigen principe.

Eenmaal ja gezegd, pakte hij de zaak grondig aan. De pastoor zorgde er voor dat een wei, die de zusters van St.-Felix in gebruik hadden, geschikt werd gemaakt als voetbalveld, inclusief een afrastering. De pastoor betaalde het allemaal. S.S.S. draaide op een geringe contributie van de leden, op steunkaartjes die 's zondags langs de lijn werden verkocht (een opbrengst van f.7,50 was een uitschieter) en voor de rest op de portemonnee van de pastoor, die bovendien zijn patronaat beschikbaar stelde voor kleedkamers, wasgelegenheid en vergaderingen. Toch verliep alles niet zo gemakkelijk. De pastoor had zo zijn aanvullingen op een concept-reglement. Hij eiste dat de club een afdeling van zijn St.-Jozefcongregatie (patronaat) zou zijn. Dit had tot gevolg dat alleen leden van de congregatie ook lid van de voetbalclub konden worden. Het leidde tot strubbelingen, want er waren ook voetballers die niet tot de beste vrienden van de pastoor behoorden. Uiteindelijk stemde de pastoor er mee in dat jongens, die geen lid waren van de congregatie en wel lid wilden worden van de voetbalclub, werden ingeschreven als erelid. Ze kregen wel de toevoeging N.C.L. bij hun naam. Dat stond voor "non cum laude", hetgeen betekent "niet met lof".

Nu de grootste bezwaren van de pastoor weg waren, stond hij helemaal achter de club. Men kon hem elke zondag zien staan bij het voetbalveld. Wanneer de jongens een uitwedstrijd hadden gespeeld, dan was zijn vraag: "Hoe is het gegaan?". Hij was niet geïnteresseerd in winnen of verliezen, wel hoe er was gespeeld.

Sport staalt spieren

De oprichting van de vereniging vond uiteindelijk plaats op 17 juni 1928 in de bakkerij van Henry Haen. Het eerste bestuur bestond uit Wim Haen (voorzitter), Theo van Roermund (secretaris), Piet Boom (penningmeester), Janus Schoonus, Sjef van de Pas, Kees van Lamoen en Willem van de Voort. Als naam voor de vereniging koos men voor S.S.S., dat staat voor "Sport Staalt Spieren". Uiteraard werden de letters R.K. aan de naam toegevoegd en zo ontstond de naam R.K.S.S.S., onderdeel van het patronaat van de pastoor. De club speelde de eerste jaren in een wit shirt met een zwarte kraag, zwarte manchetten, een zwart borstzakje en met een zwarte broek. Na een paar jaar speelde de club in zwart-wit-geblokte shirts en een zwarte broek. De pastoor schonk het eerste tenue alsmede enkele voetballen. Het eerste speelveld was het hertenkamp, de eerste accommodatie het patronaat en de Pauluszaal.

S.S.S. speelde in de competitie van de RK-Voetbalbond van het bisdom Den Bosch. Hoewel directe voetbalsuccessen uitbleven, werd indirect wel een succes geboekt. Udenhout had er niet alleen een actieve recreatie bij, ook een passieve. Want de eerste supporters schaarden zich om de hertenwei en gingen zelfs mee naar uitwedstrijden.

Het eerste elftal

Het eerste elftal van S.S.S. bestond uit Frans de Beer, Frans, Huub, Kees en Piet Boom, Seraar Danklof, Wim Haen, Bert Kemps, Jo van de Plas, Aloys Probst, Noud en Theo van Roermund en Brord en Ties Vilé. Het elftal telde maar liefst vier "Boomen". De vier gebroeders Boom stonden aan de wieg van S.S.S. Piet was de eerste penningmeester van de club, zonder al te veel financiële zorgen, want als de kas leeg was mocht hij aankloppen bij pastoor van Eijl. Alle vier de "Boomen" hebben in het eerste team van S.S.S. gestaan. Piet 5 jaar, Kees 6 jaar en Frans en Huub 10 jaar. S.S.S. was in het begin vooral een vriendenclub van de Jonge Middenstand, maar al spoedig sloten zich ook leden uit andere standen aan. Jo van Iersel van 't Winkel was de eerste speler vanuit de Boerenstand. Ook Joske Verschuren kwam uit de Boerenstand. Hij mocht nooit naar de training, want thuis moest er gewerkt worden. Er speelde ook al vroeg een buitenlandse jongen bij S.S.S. Dat was Aloys Probst, een Weense jongen die bij pastoor van Eijl inwoonde.

Spelen in competitieverband

Het nieuwe grote veld bij het patronaat werd in gebruik genomen met twee vriendschappelijke wedstrijden op 15 en 26 augustus. De eerste officiële wedstrijd was enkele weken later, op

zondag 16 september 1928. S.S.S. deed mee aan een bekertoernooi, georganiseerd door de Tilburgse vereniging 't Heike. S.S.S. moest tegen AQUA (Tilburg, Hoefstraat). Het werd gelijkspel, 2-2. Na loting won AQUA.

De eerste wedstrijd in competitieverband vond plaats op 23 september 1928. Het was een thuiswedstrijd. Dokter Lobach verrichtte de aftrap. De tegenstander was VVR 2 uit Riel. Het werd opnieuw gelijkspel, weer 2-2.

Een van de S.S.S.'ers van het eerste uur was Kees van Iersel, vele jaren voorzitter van de vereniging. In 1978, bij het gouden jubileum, vertelde hij een bijzondere herinnering te hebben aan een van de allereerste uitwedstrijden. Dat was in Moergestel tegen Audacia. S.S.S. werd stevig ingemaakt. Wim Haen (voorzitter van de club) speelde rechtsback. Zijn broer Antoon was als supporter meegegaan en hij zei na afloop van de wedstrijd tegen Wim: "Je krijgt iedere zondag van mij een dubbeltje, maar dan moet je nooit meer mee voetballen".

Elke thuiswedstrijd speelde het "pastoorshermenieke" van pastoor van Eijl. Eens kreeg S.S.S. een penalty tegen. Een van de leden van het hermenieke riep van de zijlijn "Aloys, niet laten nemen". Daarop joeg de pastoor het hele hermenieke naar huis.

Piet Verschuuren heeft bij S.S.S. gevoetbald van 1938 tot 1941, één jaar in het eerste, alle andere jaren in het tweede. Piet herinnerde zich dat je het shirtje kreeg van de pastoor. Voor de rest moest je zelf zorgen. Bij winst mocht je na de wedstrijd in het winkeltje van Joaneke en Mieke Kremers voor 2 cent snoep uitzoeken; pastoor van Eijl betaalde. En de pastoor zelf keek wie er wel en niet na de wedstrijd naar de kerk gingen voor het Lof en de H.Familie. S.S.S. speelde in die jaren de wedstrijden op zondagmiddag om 1 uur, zodat de wedstrijd afgelopen was als om 3 uur het Lof begon.

Het eerste seizoen sloot S.S.S. af met een 6e plaats in een competitie van in het begin negen en later acht verenigingen. Van de 14 wedstrijden wonnen de Udenhouters er 5 en verloren er 9; er werden 23 doelpunten voor gemaakt en ze kregen er 43 tegen. Die ene club die in de loop van het seizoen was afgevallen, was Riel, waartegen S.S.S. in haar eerste competitiewedstrijd gelijk had gespeeld. Maar dat gelijke spel telde later, na het afvallen van Riel, niet meer mee.

Er kwam best veel publiek naar de thuiswedstrijden. Tot de vaste gasten behoorden Arie van Heemskerck, Joanus Rokven, Cor en Nardje Elands en Cato Broeders. Pastoor van Eijl moet eens tegen Cato Broeders hebben gezegd: "Naar huis jij, je hoort bij de etenspot".

D.U.S. - Schoolvoetbal

Het voetbal genoot een steeds groeiende belangstelling. De jeugd kende en volgde de verrichtingen van S.S.S. en natuurlijk speelde de jeugd voetbal op het schoolplein of na school ergens op een wei. Vaak zomaar ter plaatse teams vormen en spelen. Een enkele keer kreeg het een serieus tintje. Zo is er eind jaren dertig een schoolclub geweest met de naam D.U.S., de afkorting van De Udenhoutse Sporters. D.U.S. voetbalde tegen schoolclubs uit omliggende dorpen. D.U.S. speelde waar nu de Eikelaar is. De jongens kregen via Jan de Bruijn oude voetballen van S.S.S.. Bep van den Berk heeft deze club mede opgericht, in 1939.

Ook belangenorganisaties, met name voor jongeren, leerden voetbal kennen als een aangename vorm van ontspanning. Zo is bekend dat de Jonge Werkman, dat was de jongerenorganisatie van de Werkliedenvereniging, midden jaren dertig een eigen voetbalelftal had.

D.O.S. - Door Ontspanning Sterk

Tijdens de Tweede Wereldoorlog kwam de competitie geheel stil te liggen, vooral vanaf midden 1942 vanwege de Arbeitseinsatz. Begin 1942 bracht de krant "het Huisgezin" nog verslag uit van een wedstrijd S.S.S.2 tegen Willibrord 2. S.S.S. won met 14-0.

Na de oorlog kwam het dagelijks leven al weer snel op gang en ook het voetbal. Nieuw was wel dat het voetbal voortaan landelijk werd georganiseerd, door de Koninklijke Nederlandse Voetbal Bond. Ook S.S.S. nam contact op met de KNVB om zich in te schrijven voor de competitie. Maar er was in Udenhout intussen een concurrent. Er had zich in januari 1946 een voetbalvereniging R.K.U.V.C. bij de KNVB aangemeld en die was ingeschreven met lidnummer 578. Bij de aanmelding was Christ Pennings secretaris van deze nieuwe vereniging. U.V.C. zal wel staan voor "Udenhoutse Voetbal Club". De KNVB noemde de vereniging "Udenhout".

Vanaf de aanmelding in januari 1946 mocht U.V.C. of "Udenhout" voor de rest van het seizoen meespelen in de competitie met twee elftallen, een van senioren en een van jeugd. De senioren speelden met Gloria 2 (Baarle Nassau), Gilze 3, Viola 2 (Alphen) en VVC 2 (Vught). "Udenhout" werd tweede nadat zes van de acht wedstrijden waren gewonnen met in totaal 34 doelpunten voor en 19 tegen. Het jeugdelftal speelde in de competitie van de kring Tilburg sectie Oisterwijk tegen Taxandria 6, Taxandria 7, Oisterwijk 4, Nevelo 4 en Nemelaer 3. De elftalnummers laten zien hoezeer het voetbal in omringende gemeenten na de oorlog alweer volop werd beoefend.

Op 7 augustus 1946 stond in het mededelingenblad van de KNVB de naamsverandering van U.V.C. in "Udenhout", met een nieuwe secretaris: Jo Baart, Van Heeswijkstraat D51. Op 4 september 1946 volgde de mededeling van de KNVB, dat de naam van de vereniging "Udenhout" op eigen verzoek was gewijzigd in R.K.D.O.S. De naam D.O.S. staat voor "Door Oefening Sterk", dezelfde naam als de Udenhoutse gymnastiekvereniging. Intussen had de vereniging D.O.S. wel een waarschuwing gekregen van de KNVB vanwege achterstand in betalingen.

Terwijl U.V.C. of D.O.S. al snel door de KNVB was ingeschreven, kwam dat voor S.S.S. maar niet tot stand. Na veel brieven en reizen kwam de aap uit de mouw. S.S.S. stond op een zwarte lijst, omdat de vereniging tijdens de oorlog zou hebben aangepapt met de Duitsers door het spelen van een voetbalwedstrijd tegen een elftal van de in Udenhout gelegeerde Duitse militairen. De toenmalige bestuursleden van S.S.S., Kees van den Brand en Kees van de Ven, zijn diverse keren naar de KNVB gereisd, naar Breda en naar Den Haag. Zij hebben daar hard moeten pleiten voor de zaak van S.S.S. We vinden dat terug in de verslagen van de bestuursvergaderingen van de KNVB afdeling Noord-Brabant. Op 22 april 1946 bijvoorbeeld: *Voorzitter brengt vervolgens het geval S.S.S. ter tafel. Deze vereniging heeft op haar vraag om weer toegelaten te worden niets gehoord en wendde zich ten laatste tot de KNVB. De voorzitter zelf wist van niets, omdat de bescheiden op het Bondsbureau zijn weggelegd. Naar verluud onbewust. Dit is aan de KNVB doorgegeven. In korte trekken schetst nu de voorzitter de toedracht zoals die hem bekend is. Men stelt vast dat Dobbelsteen in samenwerking met den vroegere adviseur van S.S.S. deze vereniging geen kans meer heeft gegeven. Het gevolg is echter dat in Udenhout een soort particulier oorlogje is ontbrand. Dhr. Panis protesteert tegen de werkwijze van Dobbelsteen. Besloten wordt dat de heren kapelaan Koopmans, Panis en Schröder opnieuw deze penibele kwestie zullen gaan behandelen en daartoe de reis naar Udenhout zullen maken, om daar verschillende partijen te horen.* De bestuursvergadering van 30 juni 1946 laat een boeiend vervolg zien: *In vervolg op het besprokene in de vorige vergadering komt nogmaals het dossier S.S.S. ter tafel. De voorzitter vertelt in het kort nog eens wat dit behelst en stelt de vraag "Hoe kunnen wij S.S.S. weigeren. Is er iets tegen te doen?". Aanbrengen gaat niet wegens gebrek aan bewijs. De kapelaan te Udenhout geeft geen medewerking tot het verkrijgen van bewijzen en neemt een defensieve houding aan. Hij waagt het niet aan deze zaak mee te werken. Zoals de zaak nu staat zijn er geen gronden tot weigeren. Voorzitter spreekt van twee mogelijkheden: het dossier naar de heer van de Heyden sturen of de vereniging S.S.S. toelaten. De kapelaan te Udenhout moet zorgen dat er bij zijn*

jeugdvereniging senioren komen, dat ondervangt de moeilijkheid. Besloten wordt het dossier naar de heer van de Heyden te sturen. De heer dr. P. van de Heijden te Den Bosch was lid van de zuiveringscommissie. Boeiend in de tekst is de zinsnede “De kapelaan moet zorgen dat er bij zijn jeugdvereniging...”. D.O.S. was dus “de club van de kapelaan”.

Eindelijk, in de week voor aanvang van de competitie, hakte de heer Toon Schröder, de latere voorzitter van de KNVB, de knoop door. S.S.S. mocht spelen. Intussen was er van de “Zuiveringscommissie” de uitspraak gekomen, dat de vereniging S.S.S. geen blaam trof en geen anti-Nederlandse daad had verricht. S.S.S. kon meedoen aan het voetbalseizoen 1946/1947.

S.S.S. nam dat seizoen met drie elftallen deel, het eerst speelde in de Eerste Klasse C (403), het tweede in de Tweede Klasse C (407) en het derde in de Derde Klasse D (412). D.O.S. deed mee met twee teams. Het eerste in de Tweede Klasse A (405) en het tweede in de Derde Klasse A (409).

Terwijl S.S.S. al wel in de competitie meespeelde, moest de officiële inschrijving bij de KNVB nog volgen. Het eerste bericht in het mededelingenblad van de KNVB is van 16 oktober 1946:

Nieuwe vereniging: S.S.S. te Udenhout, secr. C. van de Ven, Groenstraat B104, blauw shirt, terrein Slimstraat, omkleden op het terrein. Op 6 november volgde de mededeling, dat enkele spelers van S.S.S., die onder de oorlog hadden gespeeld voor voetbalclubs in Oisterwijk, met onmiddellijke ingang gerechtigd waren om voor S.S.S. uit te komen. Deze spelers waren Jan de Jong, Jos van Rooij en Jo Weijters (Nevelo) en Harrie de Ruijter (Taxandria). Daarna kwam de mededeling dat de club voortaan voetbalde op een terrein aan de “Slimstraat (Zwarteweg)”, omkleden op het terrein, tenue van de vereniging blauw shirt met witte kraag en witte manchetten. Uit het mededelingenblad van de KNVB afdeling Brabant van 11 december 1946 bleek dat de KNVB de vereniging niet had ingeschreven onder de naam S.S.S., maar onder de naam “Udenhout”. Het bestuur van S.S.S. kon zich met deze gang van zaken niet verenigen, waarschijnlijk te meer niet omdat concurrent D.O.S. onder diezelfde naam geregistreerd had gestaan. Er ontstond een forse pennenstrijd, die op 26 februari 1947 er toe leidde dat de KNVB de vereniging weer onder de naam R.K.S.S.S. registreerde. Vanaf de week van 2 april 1947 stond er niet meer “Udenhout” maar R.K.S.S.S. in de standenlijsten.

Intussen, op 15 januari 1947, was de mededeling gepasseerd dat de vereniging R.K.U.V.C. was vervallen. Waarschijnlijk om puur administratieve redenen. Want de vereniging nam inmiddels deel aan de competitie met de naam R.K.D.O.S.

Wat er precies was gebeurd onder de oorlog, heeft Kees van Iersel aan het papier toevertrouwd.

In 1940 was Kees van Iersel voorzitter van S.S.S. In juli van dat jaar kwamen er drie Duitse officieren bij hem thuis met de vraag een wedstrijd te mogen spelen tegen de “Udenhoutse Mannschaft”. Kees hield zich op de vlakte en zei niet te weten of alle jongens wel thuis waren. Na enige dagen kwamen ze terug en een derde, vierde en vijfde maal. Elke keer werden ze minder vriendelijk en uiteindelijk eisten ze een antwoord op hun vraag. Kees van Iersel zocht raad bij kapelaan Gerritsen, de geestelijk adviseur van de vereniging. Na lang beraad vroeg de kapelaan “Is het doodzonde om tegen de Duitsers te spelen? En wat is erger? Dat ze alles in beslag nemen of een wedstrijd spelen?”. Daarop werd gepoogd een elftal bij elkaar te krijgen. De reacties van de spelers waren zeer verschillend. De een zei “dat ze allemaal doodvallen” en de ander “dan heb ik tenminste de kans er eens eentje flink onder z’n kloten te trappen”. Eindelijk vond men een elftal bij elkaar. Met de rust was het 0-1, maar aan het eind van de wedstrijd was het 6-1 voor S.S.S. De Duitse officieren gaven hun manschappen de nodige vervloeking mee. De wedstrijd werd nadrukkelijk niet gespeeld onder de vlag van S.S.S. Gewoon een aantal Udenhoutse jongens volgden een “befehl” voor een partijtje wild voetbal.

Bep van den Berk vertelde, dat D.O.S. in opdracht van pastoor van Welie was opgericht door kapelaan Visschers. De drijfveer voor pastoor van Welie was vermoedelijk niet het gebeuren tijdens de oorlog geweest. Maar de oorlog had in de ogen van de pastoor ongewenste gewoonten naar het dorp gebracht, zoals dansen en cafébezoek. Zeer waarschijnlijk vond de pastoor de leden van S.S.S. niet meer katholiek genoeg. De kapelaan sprak vanaf zijn preekstoel over “het leren gevaar”. En de pastoor poogde waarschijnlijk een voetbalclub op te richten die weer helemaal onderdeel van de parochie zou zijn. Kapelaan Visschers had Christje Pennings voor de kar gespannen. Christje Pennings was vlak daarvoor graag voorzitter van de Katholieke Arbeiders Jeugd (K.A.J.) geworden, maar had de verkiezing verloren van Bep van den Berk. Christje Pennings en een aantal leden van de K.A.J. zijn toen naar D.O.S. gegaan. In D.O.S. speelden onder andere Hosli en de drie zonen van spoorwegwerker Verhagen uit de Van Heeswijkstraat, Henk, Toon en Rob. Uit enkele strafzaken van de KNVB kunnen we enkele andere spelers van D.O.S. herleiden: Wim Verschuren, Gerard Brekelmans, Piet de Laat en Kees Boers. In alle gevallen was sprake van het ongerechtigd opstellen van spelers. Piet Verschuuren vertelde dat D.O.S. spelers van de straat plukte om aan een elftal te komen.

R.K.D.O.S. speelde in de seizoenen 1945-1946 en 1946-1947 op het terrein achter het parochiehuis, terwijl S.S.S. eerst op een weiland aan de Slimstraat, daarna aan de Zwarte Gruis (thans Molenhoefstraat) en later op een veld aan de Schoorstraat de competitie afwerkte. Er heerste grote rivaliteit tussen beide clubs. Volgens Jo Weijters had D.O.S. zelfs een spion in het bestuur van S.S.S. Als D.O.S. moest voetballen op het patronaat dan ging Bep van den Berk met conservenblikken op het Kloosterpad staan. Dus net buiten het veld, zodat ze hem niks konden maken. Vooral achter het doel van de keeper van D.O.S. om met hem “de kachel aan te maken” zodat hij zenuwachtig werd en het ene na het andere doelpunt doorliet. D.O.S. riep er dan politie-agent Joep Ritzen bij om Van den Berk weg te sturen. Maar de leus was “D.O.S. moet weg”; er was in Udenhout geen plaats voor twee harmonieën en ook geen plaats voor twee voetbalclubs.

De rivaliteit en de strijd om de gunst van de Udenhoutse bevolking heeft echter niet lang geduurd. De naam S.S.S. had vanouds een bekende klank en deze vereniging had dan ook de meeste aantrekkingskracht voor de Udenhoutse voetballiefhebbers en de jeugd. Men zag al gauw in dat het onzinnig was om bij een dergelijk gering inwonertal twee voetbalverenigingen in stand te houden. Dat was maar versnippering van spelersmateriaal. De besturen van beide verenigingen staken de hoofden bij elkaar. Na enkele bijeenkomsten kwamen die overeen een fusie aan te gaan. Ieder voor zich zou zijn leden bijeenroepen en deze laten beslissen of men de fusie kon goedkeuren. Deze vergaderingen werden op 2 en 4 maart 1947 gehouden. Beide vergaderingen gaven er duidelijk blijk van, dat men voorstander was van een fusie. Op 2 maart hield D.O.S. haar laatste ledenvergadering. Er waren 17 stemgerechtigde leden, waarvan er 15 vóór de fusie stemden. Het verslag werd ondertekend door voorzitter Piet van Kuijk en secretaris Jo Baart. S.S.S. hield een extra ledenvergadering op 4 maart. Hier werden 52 geldige stemmen uitgebracht, waarvan 47 vóór de fusie. In een gecombineerde ledenvergadering op 10 maart 1947 werd de fusie een feit en wel onder de naam R.K.S.S.S. Het voorzitterschap bleef in handen van Jan de Bruijn, die ook de eerste na-oorlogse voorzitter van S.S.S. was.

In het voor D.O.S. laatste seizoen 1946-1947 ging het de club sportief niet voor de wind. Het eerste elftal trok zich terug uit de competitie. Het tweede elftal werd laatste in de Derde Klasse A 409 met 17 doelpunten voor en 159 doelpunten tegen (in 16 wedstrijden). De laatste drie wedstrijden van D.O.S. 2 waren uit tegen W.S.J op 1 juni: 25-0, uit tegen Vincent op 8 juni: 10-0 en uit tegen Were Di 4 op 15 juni: 4-2.

Op 9 juli 1947 deelde de KNVB mee, dat de vereniging R.K.D.O.S. was vervallen wegens fusie.

Op 14 mei 1947 verhuisde S.S.S. van het veld aan de Zwarte Gruis (thans Molenhoefstraat) naar een voetbalveld aan de Schoorstraat, voorbij Moffelhoeve op de grond van de familie Van den Brand. Op 11 februari 1948 verhuisde S.S.S. naar een voetbalveld bij Huize Assisië. En een week later volgde de mededeling dat S.S.S. weer kon spelen op het veld "Achter de kerk" bij het Patronaat, zoals S.S.S. daar had gespeeld van 1928 tot 1942.

RODA, de voetbalclub van Assisië

In de bestuursvergadering van de KNVB afdeling Noord-Brabant van 10 december 1955 werd de mededeling gedaan dat er in Udenhout een nieuwe voetbalclub was opgericht. De naam was RODA en de club speelde op het veld van Huize Assisië.

V.C.B. Biezenmortel

In de loop van de vijftiger jaren was de aanloop naar een eigen vereniging in Biezenmortel al zichtbaar. Enkele jongeren zochten elkaar op z'n tijd op om een wedstrijdje te spelen, soms tegen een team van de Petruschool, dan weer tegen een team van de Jonge Boerenstand, maar meestal tegen het voetbalteam van Huize Assisië, want daar was een goed veld en kleedruimte. Aan de bar van café Mallens viel medio 1961 het besluit een eigen club op te richten. Op zondag 29 oktober 1961 hield men in het Gemeenschapshuis de oprichtingsvergadering. De naam van de club was aanvankelijk B.V.C., de Biezenmortelse Voetbal Club. Kees van Zon werd voorzitter, Ben Derks secretaris, Ties Mallens penningmeester en voorts namen Wim Mallens en Thijs Coppens zitting in het eerste bestuur. Bij de inschrijving van de vereniging bij de KNVB bleek dat er in Den Bosch al een club was met de naam B.V.C. Vandaar dat men de naam wijzigde in V.C.B., de Voetbal Club Biezenmortel. De officiële inschrijving bij de KNVB dateert van 4 augustus 1962. Het terrein van V.C.B. is op 1 september 1962 in gebruik genomen. Op verzoek van V.C.B. heeft S.S.S. op 2 september de openingswedstrijd gespeeld, tegen Haarsteeg. Haarsteeg won de wedstrijd met 2-1.

Hoofdstuk 2

Het eerste elftal

Het eerste “eerste elftal”

De eerste competitiewedstrijd, een thuiswedstrijd tegen Riel, vond plaats op 23 september 1928.

De samenstelling van het eerste elftal en de basisposities van de spelers laten zich uit meerdere bronnen vrij zeker vaststellen. In het doel stond Theo van Roermund, Wim Haen en Frans de Beer waren samen de twee verdedigers, de linksback en de rechtsback. Op het middenveld speelden Bert Kemps, Jo van de Plas en Huub Boom. De voorhoede werd gevormd door Kees Boom, Frans Boom, Seraar Danklof, Piet Boom en Aloys Probst. Met vijf spitsen was er sprake van een aanvallend team, zoals gebruikelijk was in die tijd. Tot de reserves behoorden de gebroeders Brord en Ties Vilé en Noud van Roermund. Vrij kort daarna werd ook Harrie Boers lid van het team. Enkele jongens van het team kregen al snel een toenaam. Brord Vilé bijvoorbeeld was “De rots in de branding”.

Een speler van het eerste uur was Harrie Boers, in 1909 in Udenhout geboren. Hij heeft bij S.S.S. gevoetbald vanaf de oprichting in 1928 tot 1933. Hij herinnert zich dat er in die beginjaren al een trainer was, namelijk Louis Schollaert van het Tilburgse Gudok, een horlogemaker uit de Noordstraat. In 1930 speelde S.S.S. voor het eerst om het kampioenschap van de regio. De finale tegen K.J.W. uit Oisterwijk ging met 2-0 verloren. De Udenhoutse keeper ging in de fout. Hij trapte na en werd uit het veld gestuurd. De tegenstander benutte ook nog eens de daaropvolgende penalty.

Henk van de Velden was ook een speler van het eerste uur, geboren in 1911 aan de Molenstraat. Hij heeft bij S.S.S. gespeeld van eind 1928 tot 1934. Na 1934 is hij in Loon op Zand bij Uno Animo gaan spelen. Ook Henk herinnert zich een wedstrijd waarin S.S.S. bij winst kampioen had kunnen worden. Ditmaal speelde S.S.S. tegen G.Z.K. Bij een stand van 0-0 kreeg S.S.S. een penalty. Henk moest hem nemen en miste. “Een slechtere wedstrijd kan ik me niet herinneren”, zei Henk. Een positieve herinnering heeft Henk aan een ééndaags toernooi in Hilvarenbeek. S.S.S. won alle drie de wedstrijden, tegen Hilvarenbeek (3-1), Lage Mierde (9-1) en Riethoven (2-1).

De jaren dertig

In 1930 had S.S.S. al z'n eerste scouts. Die kwamen op de speelplaats van de school kijken als de jongens aan het voetballen waren. Zo kwamen onder meer Keesje Wagenmakers, Heintje Liebrechts, Jan van der Steen en Jan de Jong bij de club, en ook Jos van Rooij. Jos heeft een jaar of tien in het eerste gespeeld en heeft ondermeer trainer Hazendonk meegemaakt, die altijd ‘t Haoske werd genoemd.

Jo Weijters werd in 1933, 10 jaar oud, lid van de vereniging. In die tijd ging de jeugd te voet naar uitwedstrijden, onder andere naar Oisterwijk, Moergestel en Tilburg. Bij de overgang naar de senioren op zijn 16e kwam hij meteen in het eerste elftal terecht. Spelers uit die tijd waren Jos Verspeek, Wim Leermakers, Wim Baart, Jos van Rooij, Jan de Jong, Mari van Ingen, Jo van Gorp en Piet van Kuik. Er werd ondermeer gespeeld tegen Ons Vios, Zigo, Berkdijk en Broekhoven. Bij Ons Vios had Jo altijd een lange tegenover zich staan. Met een beetje snelheid kon Jo met gemak tussen diens lange benen doorlopen. Bij het toernooi om de “Dorpenbeker”, waaraan onder andere Helvoirt, Haaren en Udenhout deelnamen, ging het er op het veld vaak hard aan toe. Maar later in het café werden alle gemoederen gesust. Ook in de competitie kon het er hard aan toe gaan. Ooit werd een wedstrijd tegen koploper Broekhoven gespeeld, waarvan S.S.S. thuis met 8-1 had gewonnen. Broekhoven zocht revanche en hoe. Op een gegeven moment werd Jo over een draad in een sloot gewipt.

Tegenwoordig is spelverruwing een woord dat vaak tot discussies leidt. Vroeger kende men het woord niet, maar men wist wel hoe er mee om te gaan. Hier volgen enkele voorvallen. Langs het voetbalveld bij het patronaat lag een sloot, die men een blauwsloot noemde. Toen eens een tegenstander een S.S.S.'er "genomen" had, gooide men die tegenstander meteen in de blauwsloot. Kees Boom presteerde het om in het tweede seizoen op het D.V.O.K.-terrein in Kaatsheuvel een tegenstander tegen de grond te werken, er met beide knieën boven op te gaan zitten en het zegeteken te maken. Een Udenhoutse supporter, ene Wim of Willeke, ging bij thuiswedstrijden voor aanvang van de wedstrijd altijd even naar de kleedkamer van de tegenstander. Even vragen of een en ander niet voor de wedstrijd kon worden uitgevochten. Eens ontstond bij DESK grote ruzie toen Ties Vilé een goalpaal doormidden had geschoten. Een wedstrijd tegen RODA (S.V.G. Tilburg, tegenover het oude NOAD-terrein) in 1938 leverde Jan de Bruijn een blauw oog op. Leo van Iersel is ooit door een tegenspeler met een mes aangevallen. Die speler voetbalde gewoon met een mes op zak. Vele jaren was Berkdijk in 't Straotje van Kaatsheuvel een beruchte tegenstander. "Ze schopten tegen alles wat ze tegen kwamen". Ook Nemelaer was een geduchte tegenstander, waar het vaak ruzie werd. Eens moest een wedstrijd bij Nemelaer worden gestaakt omdat de keeper tegen zijn benen werd getrapt terwijl hij een bal uit de lucht greep. De Udenhoutse spelers droegen er doorgaans hun steentje aan bij. Iemand zei "Jos van Rooij maakte de kachel aan en Jos Verspeek werkte het af", al gaven meer mensen in de interviews ook het omgekeerde aan.

Sjef Weijters voetbalde bij S.S.S. van 1934 tot 1936, op zes weken na. In die zes weken heeft hij bij NOAD gevoetbald, samen met Heintje Liebrechts. Op een zondag gingen Sjef en Heintje naar het patronaat van pastoor van Eijl, maar ze werden door de pastoor geweigerd. De pastoor had gehoord dat ze bij NOAD voetbalden en NOAD was geen katholieke voetbalclub (niet verbonden aan een parochie). Thuis vertelde Sjef wat hem op het patronaat was overkomen. Hij mocht prompt van zijn moeder niet meer bij NOAD spelen. Hij kwam terug bij S.S.S. Op de eerstvolgende algemene ledenvergadering opende de voorzitter met de volgende woorden: "Ik heet alle leden van S.S.S. en NOAD van harte welkom". In 1936 is Sjef weggegaan bij S.S.S. uit onvrede met het feit dat Jo van Gorp (bijgenaamd "Klaoske" en volgens Sjef de motor van het team) niet meer werd opgesteld in het eerste elftal. Sjef ging spelen in Oisterwijk bij W.I.K. (het latere Taxandria).

Harrie Dekkers was een aantal jaren keeper van het eerste elftal. In die jaren speelden ze met een leren bal, die je zelf nog met een rijgnaald moest lappen. Tijdens de wedstrijden lag de rijgnaald naast de goal. Ooit lag de naald niet, maar stond ie rechtop in het gras. Harrie Dekkers moest duiken om een bal te vangen en viel met zijn buik in de rijgnaald.

Mari van Ingen werd in 1936 lid van de vereniging, nadat de familie in 1935 in Udenhout was komen wonen. Hij is actief voetballer geweest tot 1956. In 1936/1937 speelde Mari nog in een jeugdelftal met onder andere Jo Weijters, Ad van Roy, Jo Baart, Christ Hamers en Piet van den Hoven. Een jaar later speelde Mari mee in het eerste van S.S.S. Mari herinnerde zich de basisopstelling van het eerste als volgt: Jan de Jong in het doel, de backs Jos Verspeek en Leo van Iersel, stopper was Wim Baart, de middenvelders Jos van Rooij en Wim Leermakers en met z'n vijven in de voorhoede: Jos Coolen, Jo van Gorp, Sjef Weijters, Heintje Liebrechts en Mari van Ingen. Ook Mari van Ingen vertelde dat het niet altijd een pretje was. Een uitwedstrijd in Riel kon betekenen dat je eerst door de regen op de fiets naar Riel moest, je daar verkleed in een winderige varkensstal, anderhalf uur voetballen en weer een uur terug fietsen in de regen. Ooit moest een scheidsrechter een wedstrijd stilleggen omdat Mari van Ingen zijn gebit had verloren, dat ergens in het hoge gras van het veld lag.

Theo van Ingen speelde in het eerste van S.S.S. vanaf 1938. Hij vertelde dat pastoor van Eijl een deel van het veld met gaas had afgerasterd. Arie van Heemskerk was een trouwe kijker,

die bij de thuiswedstrijden altijd op dezelfde plek achter het gaas stond. Hij voetbalde vanaf de zijlijn zozeer mee dat hij op den duur een heel gat in de gaas had geschopt. Ooit werd er een doelpunt gescoord en Arie slikte pardoes zijn pruim in. Theo wist zich ook te herinneren, dat de meeste vriendinnen van de spelers altijd naar de thuiswedstrijden kwamen kijken. De dames stelden zich steevast op achter het doel van de tegenstander. Ooit ging er een bal net naast en de dames begonnen luid te juichen om een gescoord doelpunt, waarop de scheidsrechter S.S.S. het doelpunt toekende.

De verrichtingen van de S.S.S.-elftallen werden steeds beter, wat tot gevolg had dat er ook kampioenschappen kwamen. Het eerste elftal bereikte in 1938 het Eerste Klasserschap, terwijl het tweede elftal drie jaar later naar de Tweede Klasse promoveerde.

De belangrijkste tegenstander in die jaren was Ons Vios uit Tilburg. Het was deze ploeg die S.S.S. regelmatig de voet wist dwars te zetten en kampioenschappen en promoties wist te verijdelen.

Magere resultaten in de na-oorlogse jaren

Toen na de oorlog het voetballen weer kon worden hervat, was S.S.S. ingedeeld in de Eerste Klasse van de Afdeling Noord-Brabant van de KNVB. De eerste competitiewedstrijd thuis tegen NOAD werd een klinkende 9-2 overwinning. Het was dé wedstrijd van middenvoor Ad van Roy. Het eerste elftal van het seizoen 1946-1947 bestond uit Jan de Jong in het doel, Bertus Weijters en Mari van Ingen achter, Jo van Gorp, Sjef van Roy en Harrie van Wijk in het midden, Jos van der Bruggen, Ad van Roy, Huub Dielen, Jo Weijters en Harrie de Ruyter in de aanval en Piet Swaans en Theo van Ingen op de reservebank. In de loop van het seizoen waren er enkele uitvallers. Ad van Roy mocht niet meer voetballen van de dokter. Mari van Ingen kreeg een ernstige beenblessure. Ook Sjef van Roy viel uit. Er kwam aanvulling vanuit het tweede en derde elftal. Onder hen Bart Dielen en Jos Verschuren. Het was voor S.S.S. een zeer acceptabel seizoen. Geen enkele andere vereniging wist S.S.S. vier punten af te snoepen, en alleen Dongen wist drie punten op S.S.S. te behalen. Op het eind van het seizoen moest S.S.S. op Tweede Pinksterdag naar Gudok 2 in Tilburg. S.S.S. moest met maar liefst zes invallers op pad, maar ondanks dat werd het gelijkspel, 2-2. 's Zondags daarop speelde S.S.S. de laatste thuiswedstrijd tegen Oisterwijk 2. S.S.S. had dit seizoen nog niet thuis verloren, maar daar kwam deze dag verandering in. Na een sensationele wedstrijd, waarin het doelpunten regende, behaalden de Oisterwijkse hekkensluiters een 7-6 overwinning. De uitslag was jammer voor rechtsbinnen Jos van der Bruggen, daar hij een van zijn beste wedstrijden speelde en maar liefst vier doelpunten op zijn naam bracht. Op 2 juni werd het seizoen afgesloten met een tegenbezoek aan Oisterwijk. Ditmaal won S.S.S. met 2-1. De beide Udenhoutse doelpunten waren opnieuw van Jos van der Bruggen.

Bart Dielen is geboren op 2 mei 1923. Hij is in 1938 bij S.S.S. gaan voetballen. Op enkele oorlogsjaren na is hij alle jaren lid van S.S.S. geweest. In het begin speelde hij in het tweede elftal op verschillende velden in Udenhout, bij het patronaat, bij Van Balkom in de Zwarte Gruis, op de Schoorstraat, aan de Slimstraat waar nu de Eikelaar staat en op Assisië. De mooiste voetbaltijd was voor Bart de tijd direct na de oorlog, toen de wedstrijden werden gespeeld in de Zwarte Gruis. Het tweede elftal is toen één keer kampioen geweest. In dat elftal speelden ondermeer Jos Verspeek, Jos van Rooij, Jan de Jong, Jo Weijters, Mari van Ingen en Bart Weijters. Beruchte tegenspelers waren de gebroeders van de Velden van Uno Animo en Jan Rokven en Puck van den Bijgaart van Nevelo. In die tijd waren er nooit zoveel bezoekers. Hij kent ze nog bijna allemaal bij naam: Huib van Delft, Toon Vlokhoven en Arie van Heemskerk. Voorbesprekingen voor wedstrijden gebeurden bij de *lummelenpaal* op het kruispunt. Daar besprak men opstelling en tactiek.

Piet Verschuren noemde nog andere trouwe bezoekers langs de lijn: Nolda, de vrouw van Jan Swaans, Harrie Heerkens en Therus Dielen.

Bep van den Berk, geboren in 1928, heeft in zijn jeugd bij W.I.K. Oisterwijk gespeeld en van 1946 tot 1954 in het 2e en het 1e van S.S.S. Hij noemt als medespelers: Jo Weijters, Bart Weijters, Harrie van Wijk, Jan Goutziers, Bart Dielen, Jan de Jong, Wim van Ingen, Mari van Ingen, Kees de Weijer, Jan Brekelmans en Jo van Gorp. Net als Bart Dielen, Piet Verschuuren en Jan Elands noemt ook Bep van den Berk Broekhoven als meest geduchte tegenstander. Fons Michielsen had een vriendschappelijke wedstrijd geregeld in Doetinchem. De spelers gingen er met een vrachtauto naar toe. Bart Dielen was er bij, Wim Baart, Willeke Leermakers en Bart Weijters.

Op 16 januari 1949 liep de wedstrijd Nemelaer-S.S.S. volledig uit de hand en werd gestaakt. Drie dagen later, 19 januari, werd Jo Weijters geschorst wegens het zich mengen in de leiding, het beledigen van de scheidsrechter en het staken van de wedstrijd. Op 23 februari volgde de definitieve uitspraak. De schorsing gold tot 1 januari 1950. En bovendien werd Weijters “voor immer het recht ontzegd als aanvoerder van een elftal te fungeren”. Op 2 maart kreeg de vereniging ook nog 2 wedstrijdpunten in mindering gebracht.

In het seizoen 1948-1949 eindigde S.S.S. op de onderste plaats van de ranglijst in de Eerste Klasse. De toen nog bestaande degradatiewedstrijden tegen S.V.G. werden echter met succes gespeeld en het Eerste Klasserschap bleef behouden.

Het prachtige nieuwe veld aan de Kreitenmolenstraat, vanaf september 1950, bracht geen verbetering in het spel. De oude garde van voor de oorlog, die het na de oorlog nog even wilde proberen, stopte. De jongeren konden het kwaliteitsverlies niet overbruggen. Het seizoen 1952-1953 verliep dramatisch. Na 9 wedstrijden waren er nog slechts 2 punten behaald. Door een betere tweede seizoenshelft voorkwam men de degradatie ternauwernood. Het jaar daarop bleef men Riel net voor. In het seizoen 1954-1955 beleefde men een kleine opleving, maar daarna ging het snel bergafwaarts. Zes spelers trokken zich terug. De jeugdige plaatsvervangers bezaten te weinig ervaring met als gevolg dat S.S.S. in 1956 degradeerde naar de Tweede Klasse van de Afdeling Noord-Brabant.

Voor Kees Snoeren kwam er in 1956 een plotseling einde aan zijn voetbalcarrière. In de uitwedstrijd tegen Velocitas (richting Riel) brak hij zijn been op drie plaatsen. Hij herinnert zich uit die tijd, dat je altijd op de fiets naar uitwedstrijden moest. Eens gingen ze naar Korvel. Bij het viaduct bij de Sacramentskerk vroegen ze de weg aan een ijscoman, Pijnenburg heette die. De ijscoman begon heel netjes Nederlands te spreken: “Deze weg volgen en dan teine de straat rechtsaf”.

Jan Elands vertelde, dat bij de lange fietstocht terug men tijd uittrok om onderweg hazen te vangen en bier te drinken. Eens op een maandag ontdekte Jan dat zijn fiets nog in Tilburg stond.

Ondanks de tegenvallende resultaten bleven de trouwe supporters komen, Ties van Kuijk, Jan van de Voort, Seraar Danklof, Nardje Elands, Tiesje de Jong, Jo van Gorp, Dré Robben, Joske Verschuren, de lange Jan Beerendonk uit Oisterwijk en de dikke Piet Koolen. Cato Broeders was zo fanatiek, dat ze het veld opliep en met haar paraplu spelers van de tegenpartij achterna rende. Bij de wedstrijden op het veld aan de Kreitenmolenstraat stonden altijd dik duizend man publiek, drie, vier rijen dik.

Terug naar de Eerste Klasse

Na de degradatie van 1956 wisten de jeugdige spelers elkaar te vinden en geleidelijk aan successen te boeken. Met frisse moed begon men aan de weg terug. Men behaalde reeds in het eerste seizoen in de Tweede Klasse het afdelingskampioenschap. Jammer dat er toen nog promotiewedstrijden bestonden. De wedstrijden tegen Margriet uit Oss, Ulysses uit Megen en

Den Dungen leverden geen promotie op. Men moest het in het nieuwe seizoen opnieuw proberen en het lukte, zelfs ongeslagen. Nu wist men echter het struikelblok Tuldania uit Esbeek niet te overwinnen. Daar men in Esbeek met 3-1 won, waren de spelers blijkbaar te overmoedig geworden. Men zou dat varkentje op eigen terrein wel even wassen. Maar Tuldania liet S.S.S. met 1-0 in het gras bijten. De beslissingswedstrijd op het Ons Vios-terrein werd een volledige debâcle. Ze klopten S.S.S. met 3-1.

Voorzitter Henk Janssen vroeg intussen al enkele jaren aandacht voor de discipline om te trainen. Hij was er van overtuigd dat met meer trainen het spel zou verbeteren. Het was keer op keer onderwerp tijdens jaarvergaderingen. Eens dreigde Jan de Bruijn dat hij niet meer naar het eerste elftal zou komen kijken als er niet beter werd gevoetbald. In 1959 dreigde trainer Bart Janssen op te stappen als de discipline bij de trainingen niet beter zou worden. Het leidde er allemaal toe dat het bestuur op 27 juli 1959 een spelerskern kon samenstellen, die bereid was om “vrijwillig verplicht” alle trainingen te volgen. De spelerskern bestond uit Bert van Asten, Wim van Asten, Antoon Beerendonk, Piet Beerendonk, Ad Brekelmans, Wim Brekelmans, Henk Broeders, Tiny Coppens, Jan Elands, Piet Heesbeen, Frits Janssen, Ad van Kempen, Johan Kuijpers, Piet Kuipers, Piet Marinussen, Ad Schreurs, Frans Schoonus, Mart Swaans, Sjef van de Ven, Henk Verhoeven, Ad van de Voort, Cor Vriens, Piet Vriens en Jan de Weijer. Op 12 oktober werden nog vier spelers aan de spelerskern toegevoegd, te weten Jo de Vos, Frans Kuijpers, Piet van Lier en Kees Brekelmans.

Het was het begin van het glorieuze voetbalseizoen 1959-1960. Het eerste elftal won de ene wedstrijd met nog grotere cijfers dan de andere. Het team behaalde ongeslagen het kampioenschap. Door ervaring wijs geworden, was er enige ongerustheid over de promotiewedstrijden tegen Reusel Sport, maar er was geen vuiltje aan de lucht. S.S.S. promoveerde naar de Eerste Klasse.

Snel door naar de Vierde Klasse KNVB

Het elftal was blijkbaar in de winning mood. Het stoomde schijnbaar regelrecht af op het kampioenschap van het seizoen 1960-1961. Maar de oude rivaal Ons Vios stak er alweer een stokje voor, in een wedstrijd met maar liefst 3000 toeschouwers. S.S.S. had echter geluk, want dit seizoen moesten de nummers 2 extra wedstrijden spelen voor nog twee plaatsen in de Vierde Klasse KNVB. S.S.S. won de extra wedstrijden tegen N.V.S. uit Breda en S.A.B. uit Nieuw-Vossemeer.

Trainer van het successteam was Bart Janssen. Bart werd op 22 december 1929 geboren in Helden Panningen. Zijn eerste voetbalwedstrijd speelde hij voor Oostrom, waarnaar de familie Janssen inmiddels was verhuisd. In 1949 verhuisde de familie naar Udenhout, waar pa Janssen directeur van de melkfabriek werd en voorzitter van S.S.S.. De trainer van Oostrom was inmiddels trainer van het Tilburgse NOAD en nu Bart in Udenhout woonde, vroeg die trainer aan Bart om voor NOAD te komen spelen. Dat heeft hij gedaan vanaf 1950. In 1954 heeft hij om studieredenen driekwart jaar voor S.S.S. gespeeld. Daarna weer terug naar NOAD. Bart heeft met NOAD nog tegen Feyenoord gespeeld en met 2-1 gewonnen. Tegenstanders waren onder andere Rijvers, Moulijn, Veldhoen en Pieters Graafland. Bart heeft fantastische herinneringen aan NOAD en herinnert zich mooie doelpunten tegen Sparta en tegen ADO Den Haag. Maar uiteindelijk was het toch teveel om drie keer in de week naar Tilburg te reizen voor het voetbal. Bovendien wilde Lies van Strien wel terug van Longa naar S.S.S. en Mari Snoeren terug van Nevelo naar S.S.S. Zo gezegd zo gedaan. Ook Bart ging bij S.S.S. spelen, voor het eerst in de competitie 1959-1960. Bart had in zijn NOAD-tijd al eens S.S.S. getraind, maar was daarvoor op zijn vingers getikt. Vanaf 1959 was hij speler/trainer, een trainer zonder licentie. Die tijd was vooral een gezellige tijd, waarbij de sportiviteit een hoogtepunt bereikte met de promotie naar de Vierde Klasse KNVB

De wedstrijd tegen Ons Vios heeft enorme indruk gemaakt. Ons Vios werd vanouds gezien als een aartsrivaal van S.S.S., die al vaker de weg naar kampioenschappen had geblokkeerd. Trainer Bart Janssen noemde de wedstrijd de mooiste S.S.S.-wedstrijd. De wedstrijd werd weliswaar met 1-0 verloren, maar had alles in zich van spanning, sensatie en sportiviteit. Speler Tiny Swaans vertolkte de teleurstelling en noemde de wedstrijd een débâcle. Tiny was in 1950 op z'n 13e lid geworden van S.S.S. nadat hij met werken op een bedrijf in Haaren zijn eigen voetbalschoenen had verdiend. Op zijn zestiende speelde hij voor het eerst mee in het eerste, aanvankelijk met alle tegenslagen, maar ook in het succeselftal van twee opeenvolgende seizoenen 1959-1960 en 1960-1961. Na een heel seizoen de ene overwinning na de andere was de onoverbrugbare barrière van Ons Vios eigenlijk onverteerbaar.

Jan Elands heeft van 1945 tot 1963 bij S.S.S. gevoetbald, in het 1e, 2e en 3e. Jan noemt als medespelers vooral Ad van de Voort, Jan en Bart Janssen, Frans Schoonus, Jos Verspeek en Jos van Rooij. Ook voor Jan Elands staat de met 1-0 verloren wedstrijd tegen Ons Vios in de herinnering gegrift. Jan Elands moest de Ons Vios-aanvaller Geboers in bedwang houden. Maar per abuis schopte medespeler Frans Schoonus tegen de knie van Jan Elands. Jan viel uit en meteen daarna scoorde Ons Vios. Maar S.S.S. promoveerde naar de Vierde Klasse KNVB.

Zoals dat gaat met beruchte tegenstanders kreeg ook Ons Vios in Udenhout een variatie op de naam: "Verliezen Is Ook Spelen".

1965, competitiestart op het nieuwe sportpark

Het seizoen 1965-1966 kon S.S.S. beginnen op het gloednieuwe mooie sportpark Zeshoeven. Dit seizoen is ex-NOAD-profvoetballer Frits Louer, schoonzoon van voorzitter Janssen, de gelederen van S.S.S. komen versterken.

De eerste competitiewedstrijd, uit bij Oirschot Vooruit, ging met 2-0 verloren. De eerste thuiswedstrijd in het nieuwe sportpark vond plaats op 19 september 1965. Het was een wedstrijd tegen RKDVC uit Drunen. Het werd een zeer verdiende 1-0 overwinning. Op 31 oktober 1965 vond een gedenkwaardige wedstrijd tegen S.V.G. plaats. Midvoor Kees Broeders scoorde in deze wedstrijd maar liefst 5 doelpunten.

Een van de spelers was Leo Beerendonk. Op zijn 10e werd hij al lid van S.S.S. In de tijd dat hij in het eerste van de jeugd speelde werd hij wel eens gevraagd om bij de senioren mee te spelen. Hij zegt: "Elke zondagmorgen stond mijn tas ingepakt in de hoop dat ze me zouden komen vragen om in te vallen". Leo heeft zes jaar in het eerste elftal gespeeld. In de eerste competitie heeft hij maar twee wedstrijden gemist. Hij was daar over-emotioneel bij betrokken, kon moeilijk tegen verlies en kon in de rust zitten janken alleen maar omdat hij zichzelf "zat op te steuken".

In het jaar van het 40-jarig bestaan, 1968, degradeerde S.S.S. naar de Eerste Klasse van de afdeling Noord-Brabant.

Nederlands kampioen afdelingskampioenen

Zes jaar later, in 1974, bereikte S.S.S. het kampioenschap en promoveerde weer naar de Vierde Klasse KNVB.

De A-selectie van S.S.S. bestond dit seizoen uit: Henk Baart, Ad Beerendonk, Albert van Beerendonk, Mari van den Berselaar, Tiny Boom, Kees Broeders, Koos van Delft, Frans van Empel, Kees van Empel, Nico van Kempen, Theo van Kempen, Henk Ketelaers, Harrie van Liemde, Mari van Lier, Martin Meulendijk, Arthur de Milliano, Jan van Nunen, Ton Niessen, Peter van Oene, Jo van de Plas, Jac van Raak, Wim Schapendonk, Christ Schoonus, Jan

Schijven, Ad Smits, Hans Smulders, Gerard van de Ven, Joost Verhoeven, Wim Verhoeven, Jan Verschuuren, Kees Verspeek en Mart Voermans. Uit deze spelersgroep werden elk weekend het eerste en tweede elftal samengesteld.

Het seizoen 1973-1974 begon voortvarend met vier winstpartijen op rij, 2-0 uit bij Groenwit, 2-0 thuis tegen Gudok, 5-1 thuis tegen P.C.P. en 3-1 uit bij Fortuna. Op 7 oktober thuis tegen de aloude tegenstander Broekhoven moest S.S.S. genoegen nemen met een gelijkspel. Maar daarna ging de zegereeks door, vijf wedstrijden op rij, 3-2 uit bij JEKA, 2-1 uit bij S.A.B., 1-0 uit bij Terheijden, 1-0 thuis tegen Right 'Oh en 4-2 thuis tegen W.S.J. Nederland zat midden in de oliecrisis, maar S.S.S. liep gesmeerd. Op 13 januari een verloren wedstrijd uit bij P.C.P., 3-2 nadat S.S.S. met 2-0 had voorgestaan. Vervolgens winst met 1-0 thuis tegen Riel, winst met 3-1 thuis tegen Fortuna, winst met 3-0 uit bij Gudok en opnieuw een gelijkspel tegen Broekhoven. S.S.S. rook de titelkansen. Naaste belager W.S.J. begon punten te verliezen, terwijl S.S.S. de ene na de andere vereniging achter haar zegekar spande: 2-0 thuis tegen JEKA, 2-0 uit bij Riel, 1-0 thuis tegen Groenwit. Op 24 maart 1974 kon je de spanning voelen op het Udenhoutse voetbalveld. S.S.S. speelde thuis tegen S.A.B. Bij een overwinning van S.S.S. en een verliespunt van W.S.J. was S.S.S. kampioen. Door een speciale telefoonverbinding bleef men gedurende de wedstrijd op de hoogte van de verrichtingen van W.S.J., dat inderdaad niet kon winnen. De spelers van S.S.S. konden nog op het veld gefeliciteerd worden. De promotie terug naar de KNVB was een feit. Een maand later, op 21 april, kwam W.S.J. naar Udenhout voor de laatste competitiewedstrijd. De verslagen concurrent proefde de smaak van een overwinning op de kampioen.

Omdat de club afdelingskampioen was, mocht S.S.S. meedingen naar het Nederlands kampioenschap van de afdelingskampioenen. In mei stonden de voorronden op het programma. S.S.S. kwam daarin uit tegen Halsteren en tegen de Dijkse Boys uit Helmond op een veld in Oisterwijk. S.S.S. speelde de eerste wedstrijd tegen Halsteren. S.S.S. speelde voor rust een zeer goede partij voetbal en kwam door doelpunten van Theo van Kempen en Arthur de Milliano reeds met 2-0 voor. Vlak na rust kreeg S.S.S. een penalty tegen en Albert van Beerendonk was hierbij kansloos, 2-1. Het voetbalpeil zakte, maar S.S.S. hield de stand op 2-1 en de eerste punten waren binnen. De Dijkse Boys, die intussen van Halsteren hadden verloren, lieten zich niet zomaar ondersneeuwen. Zij kwamen zelfs met 1-0 voor. Maar halverwege de tweede helft maakte Mart Voermans aan alle twijfel een einde. Hij scoorde de gelijkmaker. S.S.S. had met drie punten het toernooi gewonnen en was Brabants kampioen.

De Udenhoutse vereniging moest vervolgens naar Didam, waar vier tegenstanders wachtten, te weten Cupa uit Bussloo bij Deventer, Westervoort, Bemmelen bij Nijmegen en het Limburgse Melderslo. Veel mensen daar vroegen zich af waar Udenhout ergens lag, waarop een van de spelers steevast antwoordde: "vlak bij Biezenmortel". S.S.S. speelde voortvarend, won eerst van Cupa en vervolgens van Westervoort. Daarna was Bemmelen de tegenstander, dat door het getoonde spel al was uitgeroepen tot de gedoodverfde winnaar van het toernooi. De Bemmelse ploeg maakte al direct bij de aftrap 0-1. S.S.S. raakte van slag en kon tot aan de rust maar met moeite de stand op 0-1 houden. Vlak na rust gebeurde er iets ongelooflijks. In een magistrale partij van S.S.S.-zijde werden de Bemmelaars door doelpunten van Jan Schijven, Jan Verschuuren (2x) en Jac van Raak (penalty) naar een nederlaag gespeeld. Nu had S.S.S. vijf punten en was meteen de grootste kanshebber. S.S.S. had aan een gelijkspel tegen Melderslo genoeg om door te kunnen naar Zeist. Na rust kwam Melderslo, dat pas twee punten had, geweldig opzetten en uit een vrije trap maakten ze 0-1. S.S.S. bleef verwoed doorgaan en enkele minuten voor het einde lukte het om langszij te komen. Wim Schapendonk schopte een corner rechtstreeks in het doel.

S.S.S. plaatste zich voor de finales in Zeist. De tegenstanders waren Bernardus uit Hazerswoude, S.B.V.C. uit Borger-Compasuum en S.V.D.P.W. uit Schiedam. Zaterdag 16

juni 1974 was de dag dat S.S.S. door de KNVB was uitgenodigd op het sportcentrum te Zeist. S.S.S. speelde de eerste wedstrijd om half elf, de tweede om half twee, de derde wedstrijd om drie uur. De eerste wedstrijd was tegen Bergercompascuum. Ondanks de hoge temperatuur begon S.S.S. fel. Arthur de Milliano maakte het eerste doelpunt. Theo van Kempen zorgde ervoor, dat al voor rust de 2-0 op het bord stond. Na rust werd de voorsprong vergroot naar 3-0 met een prachtige aanval van Arthur de Milliano. Ook de tweede wedstrijd tegen S.V.D.P.W. Schiedam verliep voorspoedig: 3-0, opnieuw door twee doelpunten van Arthur de Milliano en een van Theo van Kempen. Tot slot Bernardus Hazerswoude. S.S.S. zou aan een gelijkspel voldoende hebben. Bernardus was er erg op gebrand deze wedstrijd te winnen en met veel energie en met een grote supportersschare trok men fel van leer. Toch zou opnieuw Arthur de Milliano voor 1-0 zorgen. Bijna direct daarna maakte Bernardus gelijk. Na deze gelijkmaker kwam Bernardus nog feller opzetten en kwam de verdediging van S.S.S. onder druk te staan. De verdediging hield het hoofd koel. Kees Broeders profiteerde van een counter, 2-1.

S.S.S. werd ongeslagen kampioen van Nederland. Trainer Hesselberth en de leiders Piet van Lier en Jan Elands konden feestvieren met de spelers Ad Beerendonk, Tiny Boom, Koos van Delft, Wim Schapendonk, Jan Schijven, Christ Schoonus, Mart Voermans, Kees Broeders, Arthur de Milliano, Hans Smulders, Jac van Raak, Mari van den Berselaar, Nico van Kempen, Peter van Oene, Berry van Gestel, Theo van Kempen en Jan Verschuuren. Zes dagen later zaten ze met z'n allen op de tribune in Frankfurt bij de wedstrijd tussen Joegoslavië en Schotland tijdens het W.K. Voetbal.

Topscorer Arthur de Milliano is in Amsterdam geboren en heeft daar vijf jaar hockey gespeeld. Toen hij in Udenhout kwam wonen, leerde hij via zijn buurjongen Karel Verhoeven S.S.S. kennen. Hij begon in A2 en heeft uiteindelijk maar liefst dertien seizoenen in het eerste elftal gespeeld en heeft de gouden zeventiger jaren meegemaakt. Het allermooiste moment uit zijn voetbalcarrière noemt hij zelf het kampioenschap in Zeist. Arthur is vaak uit het veld gestuurd wegens natrappen. "Ja, dat gebeurde nou eenmaal in het heetst van de strijd".

Meteen door naar de Derde Klasse KNVB

Een jaar later, in 1975, opnieuw succes. S.S.S. was weer kampioen en promoveerde naar de Derde Klasse KNVB.

In het begin van de competitie had iedereen het idee dat elk puntje welkom was om een plek in de Vierde Klasse van de KNVB te kunnen prolongeren. Maar al snel was duidelijk dat men hogere ambities mocht koesteren: 1 september Ons Vios - S.S.S. 1-3, 8 september S.S.S. - Velocitas 5-2 en 15 september Korvel - S.S.S. 2-5. De doelpuntenmachine werkte weer prima en S.S.S. stond bovenaan de ranglijst. Zo ging het maar door: SET 4-1, Spoordonk 2-0, ZIGO 5-1, W.S.J. 3-1, 't Zand 4-2. Alleen bij G.S.B.W. in Goirle liet het eerste elftal een puntje liggen. In november kwam er een gedwongen competitiestop. Vier opeenvolgende weekenden van 18 november tot 15 december werd er niet gevoetbald omdat alle velden te nat waren. Op 22 december werd de competitie hervat. Op 20 april stond Taxandria uit op de agenda. S.S.S. had nog een puntje nodig om kampioen te worden, ongeacht het resultaat van W.S.J. tegen het reeds gedegradeerde Velocitas. Heel voetbalminded Udenhout was naar Oisterwijk gereisd om de blauw-witten aan te moedigen. Reeds in de tiende minuut maakte Jan Verschuuren aan iedereen duidelijk dat S.S.S. persé wilde winnen. In de dertigste minuut maakte Arthur de Milliano aan alle twijfel een einde, 0-2. Na de rust had S.S.S. zelfs uit kunnen lopen naar 6-0, maar de kansen bleven onbenut. Om vijf uur waren S.S.S.1 en alle officials bij café De Schol. Met de harmonie voorop ging men op weg voor de huldiging op het gemeentehuis. Voorzitter Jan van de Gouw stak zijn trots niet onder stoelen of banken. Hij schreef in een speciale Sportflits: *Ook dit jaar hebben we weer een bijzonder heuglijk feit te vieren, daar we wederom kampioen zijn geworden van onze afdeling, wat inhoudt dat we automatisch overgaan naar de Derde Klasse van de KNVB, iets wat nog nooit in de geschiedenis van S.S.S. is voorgekomen.*

Toen vorig jaar bij de lunch, ter ere van het kampioenschap, burgemeester Hoefsloot mij vroeg wat de verdere plannen van S.S.S. waren, heb ik geantwoord dat we de toen bereikte positie moesten proberen te consolideren. Maar het pakte dit jaar anders uit. Met een ontzettende brutaliteit begonnen we aan de nieuwe competitie en van meet af aan begonnen we te winnen wat er te winnen viel, zodat we halverwege de competitie zes punten los stonden van onze naaste concurrenten. We hebben weer een seizoen achter de rug waarin opnieuw gebleken is wat eenheid, wilskracht en doorzettingsvermogen kan bereiken.

De spelersgroep bestond uit Hans Smulders, Tiny Boom, Mari van den Bersselaar, Koos van Delft, Wim Schapendonk, Ad Beerendonk, Jan Schijven, Mart Voermans, Kees Broeders, Arthur de Milliano, Jan Verschuuren, Theo van Kempen en Jac van Raak. De trainer was Stef Hesselberth. De begeleiders waren Piet van Lier en Jan Elands.

In 1977 moet S.S.S. alweer terug naar de Vierde Klasse KNVB waar het 13 jaren vertoefde, soms in de middenmoot, soms maar net ontsnapt aan degradatie, een enkele keer dromend van promotie.

Een onverwachte promotie in 1990

Na niet eens zo'n best seizoen 1989/1990 werd op de allerlaatste speeldag de competitie pas beslist. Nemelaer was de gedoodverfde kampioen, S.S.S. was de lachende derde en promoveerde naar de Derde Klasse.

S.S.S. kende een slechte seizoenstart in Haaren. S.S.S. verloor met 1-0 van Nemelaer. Na vijf wedstrijden had S.S.S. nog maar vier punten binnen en het bleef vallen en opstaan: de zesde wedstrijd tegen Berkdijk werd gewonnen, de zevende wedstrijd tegen Korvel ging weer verloren. En ook de achtste wedstrijd tegen Hertogstad ging verloren, zelfs met 4-0. Helemaal niemand bij S.S.S. dacht aan een mogelijk kampioenschap. Maar het tij keerde: 1-0 tegen Nevelo, 1-1 tegen Baardwijk, 5-0 tegen Willem II, 2-2 tegen Haarsteeg, 1-0 tegen Unitas en 1-0 tegen Berkdijk. Op 11 maart stond S.S.S. op een gedeelde vierde plaats, drie punten achter koploper Gudok. S.S.S. won vervolgens van Nemelaer en speelde gelijk tegen Korvel. Het verlies met 3-0 tegen koploper Gudok was verwacht en nog steeds dacht niemand aan kampioensansen voor S.S.S. De wedstrijd daarop won S.S.S. met 2-0 van Hertogstad. De spanning aan de top was om te snijden. Helvoirt, Gudok en Nemelaer stonden met z'n drieën bovenaan met 24 punten, dan volgden Haarsteeg en Korvel met 23 punten en op de zesde plaats S.S.S. met 22 punten, allen uit 19 wedstrijden. Een week later, op 22 april, moest S.S.S. tegen Nevelo. Nevelo vocht vergeefs tegen degradatie. S.S.S. won met 4-2. Nu stonden er vier ploegen op een gedeelde eerste plaats: Helvoirt, Haarsteeg, Gudok en Nemelaer met 25 punten. S.S.S. stond vijfde met een punt achterstand. Weer een week verder, op 29 april, won S.S.S. thuis van koploper Helvoirt. Van de vier koplopers pakte alleen Nemelaer de volle winst en een week voor het competitie-einde was de stand aan kop: 1. Nemelaer 27 punten en 2. S.S.S. 26 punten. Op de laatste competitiedag, 6 mei, won S.S.S. uit bij Baardwijk, met 2-0 dankzij doelpunten van Paul Brekelmans en Mark Bertens. Pas in de kleedkamers hoorden de spelers dat Nemelaer had verloren. S.S.S. was kampioen. De supportersbus was toen al onderweg naar Udenhout en de supporters wisten van niets. Maar bij thuiskomst wachtten reeds de harmonie en burgemeester Tops.

Het kampioenselftal bestond uit Ton Donders (keeper), Twan de Jong, Adri van de Bijl, Paul Brekelmans, Erik Dielen, Frank Schapendonk, Peter Vermeer, Harold Goos, Bas van Asten, Henk van Rossum, Berry Brekelmans, Joop Ketelaers, René Pijnenburg, Danny Schellen, Ad van de Gender, Mark Bertens en Patrick van Gestel (reserverdoelman). De absolute topscorer was Erik Dielen met 13 doelpunten. Berry Brekelmans scoorde 7 maal, René Pijnenburg 3 maal, Paul Brekelmans 3 maal, Frank Schapendonk 3 maal, Mark Bertens 2 maal, Danny Schellen 1 maal en Ad van de Gender 1 maal. Net als het kampioenselftal dat in 1975 naar de

Derde Klasse KNVB promoveerde, stond ook dit elftal onder leiding van de trainer Stef Hesselbert en de leiders Jan Elands en Piet van Lier.

Over de wedstrijd van 29 april tegen Helvoirt stond er in het Helvoirtse “Langs de Leij” een heel ander verslag: *Als er nou nog mensen zijn die durven te beweren dat we niet genaaid zijn door de scheidsrechter, durf ik te beweren dat die personen gerust voor les 1 van de cursus “de rol van de scheidsrechter” in kunnen schrijven. Zie Postbus 21 te Zeist.*

Jammer dat trainer Hesselbert had besloten naar het Tilburgse Zigo te gaan. De nieuwe trainer werd Jac Leermakers, die zelf bij S.S.S. speelde. Stefan van Asten kwam terug van Willem II de Udenhoutse gelederen versterken. Stefan stond bij Willem II vijf maal in het eerste elftal opgesteld.

In het seizoen 1990/1991 deed S.S.S.1 het prima in de Derde Klasse. Het was in het begin wel even wennen met drie nederlagen op rij tegen Boskant, Oss '20 en VOW. Het waren goede lessen om de tekortkomingen te kennen. Er zat al een stijgende lijn in. Met de week steeg het zelfvertrouwen en de sfeer in het elftal. De speelwijze was wat anders dan in de Vierde Klasse en dat was wennen. Maar de resultaten kwamen. De betere wedstrijden waren Boskant thuis, Sint Michielsgestel uit en de strijd om de derde plaats. S.S.S. plaatste zich voor de nacompetitie met Wilhelmina Boys uit Best en met Sint Michielsgestel. De nacompetitie werd met veel enthousiasme gespeeld, gesteund door een fantastische supportersschare. Zoiets had S.S.S.1 maar zelden meegemaakt. Maar niettemin, Sint Michielsgestel won.

De top 3 doelpuntenmakers van het seizoen: Erik Dielen, Stefan van Asten en René Pijnenburg. Het team stond onder begeleiding van Jan Elands, Peter van Liemde, Leo Beerendonk, Piet van Lier en verzorger Johan de Bont.

Topvoetbal op weg naar de Tweede Klasse KNVB

Het seizoen 1992-1993 was voor S.S.S. een sportief succesvol jaar. Het ging het hele seizoen voortvarend. S.S.S. was ingedeeld in de Derde Klasse C met Concordia, Dongen, Helvoirt, Hertogstad, Sarto, SCO, TGG, Veerse Boys, Vlijmense Boys, VOAB (Goirle) en Zwaluw VFC (Vught). Al na vier wedstrijden stond S.S.S. alleen aan kop. Maar in de winter volgden enkele gelijke spelen en een verliespartij, waarna op 14 februari de kop van de ranglijst werd overgenomen door Hertogstad. S.S.S. en Hertogstad bleven daarna hun wedstrijden winnen tot aan 18 april. Op die dag won S.S.S. met 4-1 uit bij Concordia SVD en verloor Hertogstad met dezelfde cijfers uit bij VOAB. S.S.S. was kampioen en promoveerde naar de Tweede Klasse KNVB. En dat onder leiding van Regi Essed die na enkele jaren afwezigheid weer trainer van S.S.S. was.

Oud-eerste-elftalspeler Lies van Strien schreef een felicitatie aan het bestuur: *Een van de eerste activiteiten van mijn maandagmorgen is kijken wat S.S.S. heeft gepresteerd. En vanmorgen las ik dan dat S.S.S. kampioen is geworden en promoveert naar de Tweede Klasse. Ruim 30 jaar geleden mocht ik ook nog meedoen bij S.S.S.1, zij het op een veel bescheidener niveau. Toen durfden wij deze toekomst niet te voorspellen. Ik feliciteer bestuur en spelers met dit prachtige resultaat. Ik ben benieuwd of er nazaten zijn van spelers uit de jaren '50 en '60 die tot dit succes hebben bijgedragen. Het moet haast wel.*

Stapje terug

De Tweede Klasse bleek na een aantal wedstrijden in het seizoen 1997/1998 behoorlijk zwaar en men moest knokken voor elk puntje. Hierdoor waren er erg leuke wedstrijden te zien op het sportpark, waaronder die tegen NOAD, Longa en Gastel. Ondanks de verrassende overwinning op Gastel in de slotfase van de competitie kon jammer genoeg de degradatie naar de Derde Klasse niet worden voorkomen.

Nadat S.S.S. in het seizoen 2000/2001 ternauwernood aan degradatie naar de Vierde Klasse was ontsnapt, begon het seizoen 2001/2002 alles behalve hoopvol. Twee ervaren spelers hadden zich uit de selectie voor het eerste elftal teruggetrokken om in lagere elftallen hun carrières af te bouwen. S.S.S. had nu een zeer jonge selectie, die een gedoodverfde degradatiekandidaat was. De competitie begon ook slecht. De eerste wedstrijd tegen SCZ uit Zoelen ging met 1-5 verloren. Dat er twee buitenspeldoelpunten waren, maakte het resultaat niet anders. Vervolgens nog verloren wedstrijden tegen Sint Michielsgestel, Nevelo en NOAD. Alleen tegen Were Di pakte het team één puntje. Toen kwam de wedstrijd tegen Helvoirt, voorlaatste op de ranglijst. Alle hoop was er op gevestigd dat deze wedstrijd een ommekeer zou brengen, maar nee, Helvoirt overrompelde S.S.S. en won op het Udenhoutse sportpark met 5-0. In een overleg tussen trainer en bestuur nam men het besluit dat trainer Erwin van Rooy zich zou terugtrekken. Joost Couwenberg, de trainer van het tweede elftal, zou tijdelijk het eerste team trainen. Er kwam weer spelvreugde in het team, dat soms als herboren op het veld stond. Zes opeenvolgende wedstrijden speelde S.S.S. gelijk of wist te winnen, onder andere met 3-0 van 't Zand en met 2-0 van Theole (Tiel). Iedereen geloofde er weer in. Uiteindelijk kwam er aan het eind van de competitie een cruciale wedstrijd tegen Helvoirt. S.S.S. moest winnen om na-competitie te ontlopen. De wedstrijd was een complete desillusie. Na 80 minuten staakte de scheidsrechter de wedstrijd bij een 3-0 achterstand. Het leidde er toe dat een beslissingswedstrijd volgde, weer tegen Helvoirt en weer trok Helvoirt aan het langste eind. In een dubbele ontmoeting met V.C.W. Wagenberg zou bekend worden wie uiteindelijk de allesbeslissende wedstrijd voor behoud in de Derde Klasse mocht spelen. S.S.S. won de thuiswedstrijd tegen V.C.W. dankzij twee doelpunten van Pim Degen. Bij de return nam Wagenberg eerst het heft in handen, maar S.S.S. nam de leiding door een doelpunt van Dave Wijdemans. Daarna volgden nog twee treffers van Pim Degen. Na een tegendoelpunt en een rode kaart maakte Pim Degen nog eens drie doelpunten. Nog één wedstrijd wachtte het moegestreden team, tegen het Bredase JEKA op een neutraal veld, van GSBW in Goirle. Vanaf de eerste minuut dicteerde JEKA de wedstrijd, maar geconcentreerd bleef de Udenhoutse ploeg volhardend overeind. Het was weer Pim Degen die 1-0 scoorde. Na 2 minuten maakte JEKA gelijk. S.S.S. loerde op de counter. Na een goede actie van Wouter Baeten kon Bjorn de Kort 2-1 aantekenen. JEKA gaf zich niet zomaar gewonnen, creëerde vele kansen, maar zonder resultaat. Wouter Baeten zorgde zelfs voor 3-1 voordat JEKA nog een tegendoelpunt maakte. Joost Vermeer maakte aan alle twijfel een einde en scoorde, 4-2. Fantastisch. S.S.S. kon ook in het jubileumseizoen 2002/2003 spelen in de Derde Klasse.

Trainer Joost Couwenberg behaalde ook met zijn tweede elftal het kampioenschap. En ook S.S.S.3 en S.S.S.4 behaalden het kampioenschap in hun competitie. Voorwaar, sportief mooie resultaten.

Marco van Basten, Johan Neeskens en Abe Lenstra

In elke voetbalvereniging geniet het eerste elftal de primaire aandacht van bestuurders, pers en supporters. Maar in de andere elftallen voetbalt men vaak met net zoveel elan, net zoveel resultaatgerichtheid en vaak met zeker zo veel plezier. Door reportages in de krant en mede dankzij het clubblad "De Sportflits" zijn vele wedstrijdverslagen bewaard gebleven. Zoals deze van een wedstrijd van S.S.S. 6 uit bij Taxandria op 11 september 1988: *Voor rust kwamen we op 0-1. Door een dubieuze penalty kwam Taxandria gelijk, waarna ze de ruststand ook nog op 2-1 brachten. Na rust kwamen we snel op 2-2. Taxandria gooide opnieuw roet in het eten, 3-2. Goed opletten en doorgaan en afgeven van Fons leverde via Berry 3-3 op. Daarna een Marco van Basten-goal van Berry en een Johan Neeskens-knal van Ad Vugts en het was 3-5. Weer 2 punten. De doelpunten waren van Berry Swaans (4 x) en Ad Vugts. Joost Verhoeven gooide na afloop zijn voetbalschoenen in de vuilnisbak.*

Het gaat uiteindelijk om het plezier in het voetbalspel. Je wordt vrolijk van dierbare herinneringen zoals die van Frans van Gestel. Frans had als kleine jongen al doelpalen mee gesjouwd toen S.S.S. nog speelde op de Schoorstraat en in de Molenhoefstraat. Hij is na zijn diensttijd bij S.S.S. gaan spelen, in 1953. Hij heeft altijd in het laagste elftal gespeeld. "Was er een zevende, dan had ik in het zevende gespeeld, want ik kon geen hout van voetballen". Spelers uit zijn elftal waren Mari Klijn, Huub Dielen, Kees van Drunen, Jan Spaan, Kees Goutziers, Pierre Hamers, Ben Doorackers, Hein van de Ven, Toon Snoeren en Jo van de Wiel. De laatste werd de Abe Lenstra van S.S.S. genoemd. Trainers waren de broers Gerrit en Piet Swaans, de kappers, en natuurlijk Jan de Bruijn, want die was overal bij. Frans vertelde dat als Jan de Bruijn scheidsrechter was en S.S.S. niet kon winnen, dat hij dan naar een van de spelers liep met de mededeling om te vallen in het keepersgebied. Dat leverde gewis een penalty op.

Zo hebben veel spelers hun eigen dierbare herinneringen. In de wedstrijd S.S.S.5 tegen RKTVV op 14 september 1969 reageerde Eugène Coppens sneller dan de scheidsrechter. Een veldspeler van RKTVV maakte in het strafschopgebied een handsbal en Eugène legde meteen de bal op de penaltystip. Het gevolg was dat S.S.S. in plaats van een penalty voor een vrije trap tegen kreeg.

Frans Verhoeven voetbalde in 1949 en 1950 in het derde elftal. Medespelers waren onder andere Gerrit Klijn, Jan Klijn en Jan Doorackers. Hij kwam bij het voetbal omdat hij op zijn werk Kees van den Brand, de secretaris van de vereniging, als collega had. Frans herinnerde zich een wedstrijd van S.S.S.3 tegen SET. Iemand schopte de bal tegen Frans Verhoeven aan en vervolgens ging de bal het doel in. S.S.S. won met 1-0. Het is het enige doelpunt dat Frans in zijn korte voetbalcarrière ooit heeft gemaakt.

En er zijn ook minder mooie herinneringen. Op 27 augustus 1947 verklaarde de KNVB de uitslag van de wedstrijd S.S.S.3 tegen Broekhoven Vooruit 3, gespeeld op 8 juni, ongeldig. S.S.S. had een strek uitgehaald. Er waren twee spelers van S.S.S. met de naam Jan de Jong. De ene was keeper van het eerste elftal, de ander was ook keeper maar van het derde. In de cruciale wedstrijd van 8 juni tegen Broekhoven 3 stelde S.S.S. niet de Jan de Jong van het derde op, maar de Jan de Jong van het eerste elftal. De club kreeg 5 gulden boete, maar wat erger was, de KNVB schorste voorzitter Jan de Bruijn en secretaris Kees van de Ven voor het leven. Voorafgaand aan de schorsing was er een soort voetbalrechtszaak in een café in de Koestraat in Tilburg. Bep van den Berk was er ook bij. De keeper, niet degene die gespeeld had, maar degene die volgens de papieren had moeten spelen, moest als eerste naar binnen. Die bekende snel, want die wist niet eens welk kleur shirt dat ie aan had gehad. Daarna moest Bep van den Berk naar binnen. Niet wetend dat de spreker voor hem had bekend, bleef Bep volhardend liegen.

De supporters

De verrichtingen van de club werden en worden nog steeds op de voet gevolgd door een trouwe supportersschare. Het zijn de beste stuurlui, voortdurend een mening, zo ongeveer als volgt:

Nouw, tegen G.S.B.W. spulde ze nie gek, al moe'k zegge dè't allemaol veul te langsaom ging. Toen ha'k gedocht dè ze zun winne, en dè haj ok hendig gekunne es ze in de leste minute mèr beter ùtgekeke han. Dè von'k echt sunt, mèr jè, d'r is toch niks mir aon te doen. Naor Gudok zè'k nie meejgewist. Dè was me te wèid meej de fiets. 'K haj èigeluk gehopt dè'k meej iemes meej zu kunnen rije, mèr't schent dè ze ouw miense alliin mèr noodig hebbe, es ze vur donneteurs rond gaon. Mèr tege d'n Berrukdèik waar'k 'r wir. Gosjemijne wè'n gefrot. Zôiets haj'k nog noot gezien. Ze kunne wel voetballe, mèr gaole maoke ho mèr, d'r neffe ofd'r over, en nie zun klèin bietje. Meters. En dan had'r nog 'n paor die mèr wè stonde te gaoliepaope.

Wè waar'k toch kaod. Durrem zeg ik tegen die van 't urste: Zurregt dè ge de volgende keer mee j ellef man veul en veul beter spult, aanders koom ik niemer kèike. Ik zèè niet gek. (Sportflits 1962).

Gemiddeld genomen wordt er nogal wat gemopperd vanaf de zijlijn. In 1963 plaatste het bestuur een oproep in de Sportflits met de volgende passage: *En nu komt het, ook onze supporters mogen die goede naam niet door het slijk sleuren. Ook zij moeten er op toezien, dat deze goede naam gehandhaafd blijft. Daarom verwachten wij van onze talrijke supporters, dat zij zich even correct en sportief gedragen als de spelers. In verband hiermede doet het bestuur het volgende beroep op u allen, leden en supporters: Gedraag u steeds sportief.* In 1966 was de oproep nog indringender. Blijkbaar hielden ook bestuursleden zich niet aan voorbeeldgedrag. Trainer Bart Janssen schreef in de Sportflits: *U beseft blijkbaar niet dat u door uw hatelijke en onsportieve opmerkingen en uitlatingen, een speler of een elftal alleen maar tot de grond toe afbreekt. Blijf in het vervolg thuis en verzuur de spelers en de goede supporters hun sportmiddag niet.* S.S.S. werd in dat seizoen vierde op de ranglijst. Na afloop van het seizoen kwam de trainer terug op zijn eerdere opmerkingen: *Ik moet eerlijk toegeven dat onze supporters daar ook hun steentje toe bijgedragen hebben. De laatste tijd heerst er bij de spelers steeds meer tevredenheid over de steun en de aanmoedigen van de supporters. Ook de jeugdige supporters hebben hun best gedaan met toeters en bellen.*

Door de aanhoudende successen van S.S.S. in de zeventiger jaren nam ook de publieke belangstelling toe. Door het vertoonde spel van S.S.S.1 gingen steeds meer mensen zich interesseren in het wel en wee van de club en de voetbalsport in Udenhout. Steeds opnieuw kwamen er oude en nieuwe gezichten langs de lijn. Men mag stellen dat S.S.S. in 1975 "in" was in Udenhout. Er kwam zelfs een supportersvereniging, opgericht op 13 september 1975. Initiatiefnemers waren Cees Scholtze, Nelleke Verspeek, Jan van de Meer, Jozef Vrinds en Frans van Doormaal. De initiatiefnemers waren ook het eerste bestuur van de supportersvereniging, die al snel 60 leden telde. De statuten vermeldden dat het doel van de vereniging was om "morele steun te verlenen aan de te Udenhout gevestigde sportvereniging Sport Staalt Spieren (S.v.S.S.S.) bij al haar wedstrijden" en dat de vereniging trachtte het doel te realiseren "door het organiseren van reisgelegenheden voor de uitwedstrijden op een naar het oordeel van het bestuur voordeligste wijze". De supportersvereniging zorgt voor een cadeautje als een speler een jubileumwedstrijd speelt en is natuurlijk van de partij als een elftal weer kampioen is geworden. Voorts ondersteunt de actieve supportersvereniging noodzakelijke werkzaamheden, zoals het schilderen van de banken langs het hoofdveld. De laatste jaren telt de supportersvereniging zo'n 85 leden.

Trainers eerste elftal S.v.S.S.S.	
1928-1932	-
1932-1935	Louis Schollaert
1935-1936	Jan Hazendonk
1936-1938	Theo Kruissen
1938-1941	Jan Mutsaers
1941-1947	-
1947-1952	Antoon van de Waals
1952-1953	Jo Dominicus
1953-1955	Bart Janssen
1955-1956	Antoon van de Waals
1956-1962	Bart Janssen
1962-1963	Michel (Sjel) van Boxtel
1963-1964	Bart Janssen
1964-1965	Piet Galiart
1965-1967	Piet de Jong
1967-1969	Bart Janssen
1969-1971	Piet de Jong
1971-1976	Stef Hesselberth
1976-1981	Piet van Bladel
1981-1984	Ad de Lepper
1984-1987	Regi Essed
1987-1990	Stef Hesselberth
1990-1992	Jac Leermakers
1992-1996	Regi Essed
1996-1998	Leo van Wijk
1998-1999	Walter van der Linden
1999-2000	Jan Fitters
2000-2001	Erwin van Rooy
2001-heden	Joost Couwenberg

*) Jaartallen 1952-1955 onzeker

Hoofdstuk 3

Het fotoalbum van de jeugdafdeling

Voorzitters van de jeugdafdeling		
1	1960-1961	Frater Johan Baptist
2	1961-1967	Kees Oerlemans
3	1967-1994	Ad van Kempen
4	1994-1999	Luuk Hoogstraten
5	1999-2002	Wil Broos
6	2002-heden	Frans van Asten

Hoofdstuk 4

The Twinkle Stars

De Klinkert

In 1969 plaatsten enkele dames een advertentie in het huis-aan-huis-weekblad De Wegwijzer: “Gezocht, dames voor een voetbalteam”. De belangstelling was in één keer voldoende om een team te vormen. Ze kwamen bij elkaar om te trainen bij Camping de Duinhoeve of in de Loonse- en Drunense Duinen. De dames vonden Ad Heerkens bereid hen te trainen en voor hen wedstrijden te organiseren. Ad ontpopte zich als manusje van alles, trainer, ballenjongen, begeleider, organisator van wedstrijden, etc. Het lukte om een heuse wedstrijd te organiseren tegen Helvoirt. Om het allemaal wat formeler te maken namen de dames een naam aan, namelijk “De Klinkert”. Het kersverse Udenhoutse team won met 3-0. De overwinning op Helvoirt leidde tot de officiële oprichting van de damesvoetbalvereniging op 1 juni 1969. De vereniging speelde eerst onder de naam “De Klinkert”. Men schreef een wedstrijd voor een definitieve naam. De zoon van Ad Heerkens kwam met het idee van “The Twinkle Stars”. Zo is een van de oudste damesvoetbalclubs van Nederland opgericht. Op dat moment had de KNVB nog geen competitie voor damesvoetbal.

Ad Heerkens was de eerste voorzitter van de vereniging, Cor Brekelmans-Kuijpers de eerste secretaris en Maria Koenen de eerste penningmeester. Jan Robben was de sponsor van de club.

De eerste wedstrijden waren zogenoemd wild voetbal: gewoon voor het plezier, een tegenstander zoeken en genieten van het voetbalspel. “De eerste keren dat we voetbalden, speelden we op een veldje bij Camping De Duinhoeve, dat niet eens de officiële formaten had”, weet Cor Brekelmans-Kuijpers zich te herinneren. “In de beginjaren van The Twinkle Stars was het vaak behelpen, maar wel leuk”. Een van de tegenstanders uit de eerste jaren waren The Belinda Girls, het damesvoetbalteam van het St.-Elisabethziekenhuis. Toen het allemaal wat serieuzer werd, verhuisden The Twinkle Stars naar het KPJ-terrein aan de Kreitenmolenstraat. Daar was geen verlichting. Toch moesten ook in de wintermaanden de trainingen in de avonduren kunnen doorgaan. Ad Heerkens bracht daarom steeds bouwlampen mee, die aan een paal werden opgehangen.

In het begin was café ‘t Zwaantje aan de Slimstraat het clubhuis van The Twinkle Stars. Later werd café De Schol clubhuis en plaats van vertrek naar uitwedstrijden. Om wat geld in de clubkas te krijgen organiseerde Zus van Liemde elke week een bingoavond in De Schol.

Competitievoetbal

De vereniging is op 24 augustus 1974 ingeschreven bij de KNVB en speelde officieel in competitieverband vanaf september 1974, in de Derde Klasse. Het veld aan de Kreitenmolenstraat was te slecht voor competitievoetbal en het kleedlokaal was die naam niet waard. Vandaar dat men voor de competitiewedstrijden uitweek naar het veld van VCB. Daar was overigens de kleedlocatie niet beter. De dames moesten zich omkleden in het materiaalhok, zonder douches, maar wel met stromend water, koud weliswaar.

In het seizoen 1975-1976 was er een wedstrijd die de betrokkenen van toen niet makkelijk zullen vergeten. The Twinkle Stars speelden op het veld van VCB tegen Tilburg '72. De Twinkle Stars stonden met 2-0 achter toen tot overmaat van ramp een speelster van The Twinkle Stars haar enkel brak en er geen vervangers waren. The Twinkle Stars verzochten de tegenstander de wedstrijd te staken, maar de Tilburgse dames weigerden. Men moest verder spelen. En er gebeurde iets ongelofelijks. The Twinkle Stars wonnen de wedstrijd met 5-2.

In 1976 is een meisjesafdeling opgericht.

The Twinkle Stars speelden regelmatig wedstrijden en toernooien buiten competitieverband. Een keer was de club met de bus op weg naar Den Haag voor een wedstrijd. Halverwege kwam men erachter dat de shirts waren vergeten. De bus keerde terug om de shirts op te halen. In 1976 stond het Duitse Wettental-Schaag net over de grens op de agenda. In 1981 speelden The Twinkle Stars in het Belgische Koersel. De voorzitter stoepte dat de Hollywood Ladies al 18 wedstrijden ongeslagen waren en dat er zelfs een sterspeelster uit Amerika in het team stond. The Twinkle Stars wonnen met 7-0.

Sportieve successen en bestuurlijke problemen

Vanaf de competitie 1976-1977 speelden The Twinkle Stars op het sportpark Zeshoeven. Het nieuwe veld gaf inspiratie. De dames raakten in een nek-aan-nekrace met Tilburg'72 om het kampioenschap. The Twinkle Stars werden 2e, een plek die ook recht gaf op promotie naar de Tweede Klasse.

Sportief ging het de vereniging voor de wind, maar het seizoen was niet zonder bestuurlijke problemen verlopen. Er was een technische staf bestaande uit drie trainers en leiders, namelijk Antoon Brekelmans, Berry Swaans en Jan Vromans. Het was tot dan toe zeer gebruikelijk dat het bestuur en de technische staf altijd tezamen vergaderden. Maar vanuit het bestuur kwamen stemmen om gescheiden te vergaderen omdat bestuurlijke aangelegenheden nou eenmaal andere onderwerpen zijn dan die van de technische staf. De laatste gemeenschappelijke vergadering was op 2 november 1976, de eerste gescheiden vergaderingen op 30 november 1976. Terwijl het bestuur sprak over consumpties op de bingoavond, de organisatie van een kerstavond, de relatie met de sponsors en het oprichten van een verenigingsblad, zat de technische staf te spreken over de trainingen, de teamindelingen, een contactdag van de KNVB en een formulier voor strafzaken. Er leek niets aan de hand, maar er ontpopte zich een conflict. Het leidde tot het vertrek van trainer Antoon Brekelmans, trainer Berry Swaans en vier speelsters van het eerste damesteam.

Het conflict heeft zeker ook positieve uitwerking gehad. Het legde de basis voor een eigen The Twinkle Stars-toernooi. Het eerste is gehouden op zondag 14 augustus 1977.

Spelen op Sportpark Zeshoeven

De vereniging speelde op het Sportpark Zeshoeven, tezamen met S.S.S. Veld 5 was het veld voor het damesvoetbal. Het gezamenlijk gebruik van het Sportpark, waar S.S.S. zich hoofdbewoner voelde, leidde uiteraard tot veelvuldig overleg, zoals over het gemeenschappelijk gebruik van grensrechtvlaggen, een eigen berging, het schoonmaken van de kleedkamers en de beschikbaarheid van sleutels. The Twinkle Stars had de Gemeente gevraagd om bij veld 5 een eigen kleedaccommodatie te mogen bouwen en om een lichtinstallatie bij veld 5 aan te leggen. Er vond een bespreking plaats met wethouder Kokke en met een vertegenwoordiging van S.S.S. Men werd het er over eens dat vanwege de afstand tussen veld 5 en de kleedaccommodatie er verlichting moest komen, dat er een tweede kleedlocatie kwam ten behoeve van de vrouwelijke scheidsrechters van het damesvoetbal en dat veld 5 exclusief beschikbaar bleef voor de Twinkle Stars.

Na het seizoen 1978/1979 kwam de KNVB met een herindeling van de klassen en The Twinkle Stars mochten als een van de hoogst geëindigden in de Tweede Klasse mee naar de Eerste Klasse.

Een decennium in vogelvlucht

In december 1984 werd veld 5 geheel vernield door de paardensportvereniging. Er kwam weliswaar een excuusbrief, maar de Twinkle Stars waren zelf niet in staat om eventuele kosten voor hun rekening te nemen.

De vereniging heeft in de loop der jaren diverse nevenactiviteiten georganiseerd, met wisselend succes. Zo is enkele jaren een kunstmarkt georganiseerd en is getracht op Tweede Paasdag “De omloop van d’n Unent” tot een traditie te maken.

Het seizoen 1984/1985 sloot Meisjes 1 met een kampioenschap af, het eerste echte kampioenschap in het 16-jarig bestaan van de vereniging. In dit seizoen waren er vier elftallen, 2 dames en 2 meisjes. Dames 1 speelde Eerste Klasse Centrum.

Eind jaren tachtig bereikte het meisjesteam tweemaal de finale van de KNVB-beker. In 1991 werd het meisjesteam wederom kampioen.

In 1994 bestond de club 25 jaar. Het feest werd opgeluisterd met het jaarlijkse eigen toernooi op het sportpark Zeshoeven. Jong Brabant won de A-poule van de dames voor The Twinkle Stars, VCB, Empelina en VOAB. VCB won de sportiviteitsbeker. Het jubileum kreeg extra glans door de zilveren KNVB-speld voor Cor Brekelmans-Kuijpers.

Promotie naar de Hoofdklasse A

Het seizoen 1994/1995 resulteerde in een kampioenschap voor de Dames 1. Ze promoveerden van de Regioklasse Centrum naar de Hoofdklasse A. Dit seizoen waren The Twinkle Stars ingedeeld in een poule met OJC Rosmalen, Empelina, RKDVC, Zwaluw VFC, Velocitas’31, Nemelaer, VCB, Korvel, Taxandria, VOAB en Concordia SVD. Het was spannend tot en met de laatste competitiedag. The Twinkle Stars waren op het allerlaatste moment een serieuze titelkandidaat. Van de laatste zes wedstrijden wonnen The Twinkle Stars er 5 en speelden eenmaal gelijk.

In juli 1995 telde de vereniging 59 leden waarvan 13 rustend en 3 erelid.

“The Twinkle Stars” fuseren met S.v.S.S.S.

Op 8 mei 1996 was er een extra ledenvergadering. Er waren 30 aanwezigen waarvan 22 stemgerechtigd. Acht stemgerechtigden waren afwezig. De voorzitter refereerde aan een vraag tijdens de jaarvergadering 1993 of het niet beter zou zijn samen te gaan met S.S.S. Op dat moment was het bestuur nog van mening dat The Twinkle Stars het wel zou redden als zelfstandige vereniging. Nu was dat volgens het bestuur niet meer mogelijk. Het aantal leden liep verder terug, terwijl de kosten niet evenredig daalden. Vanuit Jong Brabant uit Berkel-Enschot was initiatief genomen tot samenwerking, waarna de mensen op straat al wisten te vertellen dat The Twinkle Stars, VCB en Jong Brabant zouden samengaan. Het bestuur vroeg in deze extra ledenvergadering om te gaan praten met S.S.S. Er was een eerste contact geweest en het bestuur van S.S.S. had belangstelling om te starten met damesvoetbal. The Twinkle Stars zouden moeten inleveren. Als S.S.S. startte met damesvoetbal, moest het eerste dameselftal in de laagste klasse beginnen. De contributie van S.S.S. lag hoger. De vergadering besprak diverse alternatieven, maar er leek weinig keus. Jan Robben had aangegeven het damesvoetbal te willen blijven sponsoren. De bespreking met S.S.S. vond plaats op 14 mei 1996. Diverse onderwerpen passeerden in de onderhandelingen: de financiën van The Twinkle Stars, de contributie, de opbrengst van acties zoals de Grote Clubactie, een eigen lotto, wasgeld, autogeld, de kleuren van het tenue, de vertegenwoordiging van het damesvoetbal in het bestuur van S.S.S., de trainer, het materiaal van The Twinkle Stars. Al op 19 mei ging er een brief uit naar de KNVB om het lidmaatschap op te zeggen, hetgeen werd bevestigd op 13 juni 1996. Op 21 mei verscheen het laatste mededelingenblad. Het bestuur van S.S.S. vergaderde op 24 mei en ging akkoord. Dan restte er nog een feestje op 8 juni omdat beide meisjesteamen dat seizoen kampioen waren geworden.

Trainers The Twinkle Stars	
1969-1977	Antoon Brekelmans
1977-1987	Bas Aarts
1987-1988	Michael Korthout
1988-1992	Jan Broeders
1992-1995	Tjits Beekmans
1995-1996	Jeanny van Haaren

Bestuursleden The Twinkle Stars		
1	1969-1990	Ad Heerkens (voorzitter)
2	1969-1976	Cor Brekelmans-Kuijpers
3	1969-1978	Maria Koenen
4	1969-1974	Els van Dungen
5	1969-1976	Mieke Leermakers
6	1974-1982	Jos Parren
7	1975-1983	Wim Nelissen
8	1976-1979	Wil Vermeulen
9	1976-1978	Toos Schapendonk
10	1977-1979	Jan Vromans
11	1978-1979	Piet Cools
12	1978-1981	Bert Maas
2	1979-1996	Cor Brekelmans-Kuijpers
13	1981-1984	Anja van Hulten
14	1983-1990	Jeanne van den Dries-Damen
15	1983-1992	Marja Borsten-de Vos
16	1984-1996	Madelon van de Ven-Bakker
17	1989-1996	Rianne van Gils
18	1990-1996	Jan van den Dries (voorzitter)
19	1990-1993	Ria Witlox-Maas
20	1992-1996	Annemarie Vermeer
21	1993-1996	Carolien van de Klundert

Hoofdstuk 5

Sportpark Zeshoeven

Het eerste voetbalveld bij het patronaat

S.S.S. is opgericht als een onderdeel van het oude patronaat. De club vond dan ook onderdak in het patronaat en speelde op een speciaal aangelegd voetbalveld daar vlakbij. Zodra pastoor van Eijl achter de oprichting van S.S.S. stond, nam hijzelf het heft in handen om een en ander te regelen. De zusters van St.-Felix moesten een stuk van hun terrein afstaan, een weiland waar de zusters normaal de was droogden. Spoorstrags moesten de zusters het wasgoed verwijderen, de waslijnen weghalen en de wasknijpers opbergen. Het terrein werd geëgaliseerd en er kwam een afrastering met de nodige verhogingen achter de goals. De pastoor zorgde voor het plaatsen van banken en dranghekken, het walsen en inzaaien van het terrein en de aanschaf van voetballen en uniformen. Boven de veranda van het patronaat bouwde de pastoor een balustrade, speciaal voor het spelen van de patronaatsfanfare tijdens voetbalwedstrijden. Dat alles kwam voor rekening van de pastoor en men kan zich niet herinneren dat er ooit een beroep op de “beminde gelovigen” is gedaan of dat er donateurs of begunstigers geworven zijn.

Aan een kant van het veld lag een sloot, die de blauwsloot werd genoemd.

Velen kennen de lokatie van het oude voetbalterrein beter als de hertenwei. Thans vinden we op die plaats ‘t Tongerloplein.

Na de oorlog op zoek naar een nieuwe locatie

Meteen na de oorlog was S.S.S. niet meer welkom op het veld bij het patronaat. Op aangeven van de pastoor had de kapelaan een nieuwe voetbalclub opgericht, D.O.S. en deze mocht natuurlijk spelen bij het patronaat op de grond van de parochie.

S.S.S. moest uitwijken naar een ander terrein. Dat leidde tot een zwerftocht, die we kunnen volgen aan de hand van de mededelingen die de KNVB daarover publiceerde. Bij de officiële inschrijving op 16 oktober 1946 speelde S.S.S. op een terrein aan de Slimstraat, waarbij spelers zich moesten omkleden op het veld. Hiermee wordt de oude kermiswei bedoeld, op de plaats waar later bejaardencentrum De Eikelaar is gebouwd. Dit terrein was beschikbaar gekomen dankzij de bemiddeling van waarnemend burgemeester Meeuwese. In een bestuursverslag van S.S.S. wordt het terrein aangeduid als “het gemeenteterrein”. In november 1946 verhuisde de club naar een voetbalveld “aan de Slimstraat (Zwarte Gruis)”. Hier is bedoeld de Molenhoefstraat, die in het dorp bekend stond als de Zwarte Gruis. Op het terrein van Peer van Balkom was een weiland geschikt gemaakt als voetbalveld. Op 14 mei 1947 verhuisde S.S.S. naar een voetbalveld aan de Schoorstraat, voorbij Moffelhoeve op grond van de ouders van penningmeester Kees van den Brand. Het veld lag halverwege Moffelhoeve en Schoorstraat 55. Op 11 februari 1948 verhuisde S.S.S. naar een veld bij Huize Assisië. Een week daarna volgde de mededeling dat S.S.S. weer kon spelen “Achter de kerk” bij het Patronaat, zoals S.S.S. daar had gespeeld van 1928 tot 1940. De problemen met D.O.S. waren voorbij en het had geleid tot een fusie van beide verenigingen met behoud van de naam S.S.S. Overigens was die fusie al gerealiseerd in maart 1947 en pas in februari 1948 mocht S.S.S. weer voetballen bij het Patronaat. Er is geen twijfel over mogelijk dat dit te maken had met de weerstand van pastoor van Welie tegen S.S.S. Die weerstand brak toen pastoor van Welie op 17 februari 1948 wegens ziekte eervol ontslag kreeg en de parochie inmiddels had verlaten.

Een prachtig terrein aan de Kreitenmolenstraat

In 1949 vond S.S.S. een blijvende oplossing voor “een eigen locatie”. Met medewerking van de heer van Ginneken, de directeur van de Steenfabriek Udenhout, kwam er een prachtig voetbalveld aan de Kreitenmolenstraat, op een terrein gehuurd van de weduwe M. van de Pas van de Haarensbaan voor de prijs van 25 gulden per jaar. Sier van den Brand egaliseerde het

terrein en zaaide het in. Dat was nog een heel werk. Oud-buurtbewoners wisten te vertellen dat het achterste gedeelte een halve meter hoger lag dan de straat. Op het terrein bouwde S.S.S. zijn eerste eigen accommodatie. De heer van Ginneken en Jos Verspeek leverden de bouwmaterialen. Spelers en medewerkers van S.S.S., waaronder Ties en Jan Elands en Kees en Toon Snoeren, bouwden zelf, onder het toezicht van Dré Verspeek, de kleedkamers voor de spelers en de scheidsrechter. Het gebouw werd officieel geopend in september 1950. Bijzonder van het gebouwtje was dat Jan de Bruijn er een snoepwinkeltje had. Als Jan de kassa moest doen, dan stond zijn dochter in het winkeltje.

S.S.S. heeft 15 seizoenen gespeeld op het terrein aan de Kreitenmolenstraat. In de tijd dat Jan de Bruijn nog met een eenvoudige kassa de toegang tot het terrein onder controle had, kwamen er elke thuiswedstrijd wel duizend bezoekers en stond het publiek nog twee, drie rijen dik de verrichtingen van de plaatselijke voetbalclub te volgen.

Vanaf het moment dat de vereniging speelde aan de Kreitenmolenstraat vond men een clubhuis bij café De Weijer op de hoek van de Kreitenmolenstraat en de Stationsstraat.

Het Sportpark Zeshoeven

S.S.S. kende eind jaren vijftig, begin jaren zestig een enorme groei. Slechts één veld was niet langer toereikend. Er waren meer velden nodig. Met behulp van de Gemeente kwamen er in 1962 twee tijdelijke speelvelden in het plan Zeshoeven. Men kon zich verkleden in de brandweerkazerne, en later ook bij de heer Ad Brekelmans, die toen in de Zeshoevenstraat woonde. Verder verkleedde men zich ook bij Bart van Gorkum in de Van Heeswijkstraat. Uiteindelijk kwam er een noodoplossing voor de kleedaccommodatie in de voormalige werkruimte van de firma Lommers aan de Kreitenmolenstraat. Hier was een provisorische wasgelegenheid aangelegd. De twee tijdelijke velden waren eigenlijk twee maal niks. Het was meer zand dan gras. Er moest een andere oplossing komen.

Geleidelijk aan ontstond het idee van een sportpark in het plan Zeshoeven met meer voetbalvelden; een sportpark dat ook ruimte zou moeten bieden aan meer verenigingen dan alleen S.S.S.

Op 6 april 1964 leek er schot in de zaak te komen. In een overleg met Sijf van Esch, directeur Gemeentewerken, en een vertegenwoordiging van S.S.S. kwamen hele concrete punten op tafel, zoals de plaats van de kleedlokalen langs de spoorlijn met een aparte ingang voor de spelers, de indeling van de kleedlokalen met wasruimtes en douches, een aparte ruimte voor scheidsrechters, een WC voor het publiek, de afrastering van het hoofdveld en een oefenveld. Maar het ging het bestuur van S.S.S. niet snel genoeg. Twee maanden later, op 10 juni 1964, had het bestuur nog niets vernomen van de Gemeente, terwijl men zich ernstig zorgen moest maken nu men maar liefst 12 elftallen kon inschrijven voor de nieuwe competitie. Op 9 september 1964 was er een bestuursvergadering, waarin de hoge nood aangaande terreinen en kleedlokalen weer eens op de agenda stond. *“Thans komt de aap uit de mouw en blijkt de Gemeente tegen de grote kosten op te zien en ons niet te kunnen helpen”*. De Gemeente stelde dat S.S.S. zelf actie zou moeten nemen en een ledenstop moest afkondigen. Alle mogelijke oplossingen passeerden de revue, kleedruimtes in de brandweerkazerne, kleedruimtes in de oude looierij bij Van de Ven of spelen op de velden van Huize Assisië. S.S.S. verspreidde 12 september 1964 een huis-aan-huis-circulaire, waarin de club de steun van de Udenhoutse bevolking vroeg. De dag daarop was er contact met de gemeenteraadsleden Dolf Kokke en Piet Scholtze. Zij waren bereid de problematiek van S.S.S. in de gemeenteraad aan te kaarten. Op 15 september 1964 volgde een openbare raadsvergadering. Burgemeester Verhoeven verweet het bestuur van S.S.S., dat de vereniging leden zou ronselen van andere clubs in Udenhout, terwijl voetbal landelijk in populariteit toenam, en dat de leden van S.S.S. zelf de twee beschikbare velden zouden kunnen egaliseren. Op 17 september werd Jan de Bruijn op

het gemeentehuis ontboden, bij de directeur Gemeentewerken. De Gemeente zou de noodvelden bespeelbaar maken. Maar het bestuur was ontevreden. Er was geen oplossing voor de kleedruimtes. Het bestuur overwoog serieus zelf maar een sportpark aan te leggen. De voorzitter kwam met het voorstel voor dat doel een obligatielening uit te schrijven ter grootte van f.100,-, f.50,-, f.25,- en f.10,-. Op 2 oktober bleek de Gemeente nog wat olie op het vuur te hebben gedaan. S.S.S. ontving een brief waarin werd aangekondigd, dat de Gemeente vanaf 1 januari 1965 voortaan alle werkzaamheden aan sportvelden, e.d. tegen kostprijs in rekening zou brengen. Bovendien moest de vereniging zelf zorgen voor afrastering en was zijzelf verantwoordelijk voor vernieling, e.d. Voorzitter Janssen mobiliseerde intussen de "Contactraad", de heer de Groot uit Tilburg en de geestelijk adviseur Rector Michielsens om gezamenlijk de Gemeente te overtuigen van de noodzaak adequate maatregelen te nemen.

Op 25 oktober 1964 volgde er overleg met het gemeentebestuur onder leiding van wethouder Oerlemans. Dit gesprek bleek een keerpunt te zijn in de relatie tussen vereniging en Gemeente. Vanaf dat moment werkten Gemeente en S.S.S. gezamenlijk voortvarend aan het realiseren van het sportpark Zeshoeven. Op 3 augustus 1965 was er een extra bestuursvergadering om het door de Gemeente voorgestelde huurcontract te bespreken. Na een enkele wijziging ging het bestuur akkoord. De huurprijs van 2 speelvelden en 1 trainingsveld alsmede de daarbij behorende kleedgebouwen bedroeg f.1.300,- per jaar in 2 termijnen bij vooruitbetaling te voldoen. De eerste drie elftallen speelden vanaf september 1965 hun wedstrijden op het nieuwe sportpark.

In februari 1966 bleken supporters tijdens wedstrijden hun auto te parkeren op de Sportlaan en vanuit hun auto de wedstrijden te volgen in plaats van entree te betalen. Vereniging en Gemeente maakten daar korte metten mee en plaatsten hoge struiken langs de Sportlaan. In 1970 kwam er verwarming in de kleedruimtes en de kantine. En in 1973 installeerde men de lichtmasten, zodat de avondtrainingen niet langer op het terrein aan de Kreitenmolenstraat hoefden plaats te vinden.

Het jeugdhuis

Bestuur en jeugdafdeling van de vereniging hadden al enkele jaren een wens om over een jeugdhuis te beschikken. Doel was om de jeugdleden ook andere activiteiten te kunnen aanbieden en op die manier een echte vereniging met een heuse vriendschapsband te kunnen zijn. Maar ja, ook dat kost geld. Het was weliswaar ter sprake gebracht tijdens de diverse onderhandelingen met de Gemeente over de inrichting van het Sportpark Zeshoeven, maar het jeugdhuis was er nog niet. Er moest eerst worden gespaard. De jeugdcommissie was volop actief. Men organiseerde in 1964 voor het eerst een rikconours. Er werd ook een bliksemlootij gehouden, waarbij binnen één dag 3000 loten werden verkocht. De bouw zelf vroeg veel tijd. Op zaterdag 6 november 1965 legde voorzitter Janssen de eerste steen. De muren werden opgetrokken vanaf 9 juli 1966. De officiële opening volgde begin januari 1967. Waar het oorspronkelijk ging om een jeugdhuis, bleek het gebouw in de praktijk vooral de kantine te zijn. Veel later, op 24 maart 1970, beklagde Piet van Lier zich in het bestuur dat de kantine oorspronkelijk bedoeld was als jeugdhuis, maar dat de jeugd er op zaterdag geen gebruik van kon maken.

Opening van het Sportpark Zeshoeven

Het Sportpark Zeshoeven is officieel geopend op 2 juli 1967, toen alles keurig kant en klaar was. De Gemeente organiseerde de opening. Belangrijkste onderdeel was een voetbalwedstrijd van S.S.S. tegen het Tilburgse Longa, een wedstrijd die werd gefloten door Leo Horn.

Stichting Exploitatie Sportpark Zeshoeven

Het Sportpark Zeshoeven was een gemeentelijke aangelegenheid. De gebruikers huurden daar sportaccommodaties. S.S.S. was daarvan de grootste. De tennisvereniging had er zijn

accommodatie en ook de paardensport. De Gemeente onderhield alles en als je het over voetbalvelden hebt, komt daar veel bij kijken. Het is niet alleen gras maaien en lijnen trekken; het gras moet een bepaalde lengte hebben, anders rolt de bal niet goed. Kunstmest strooien, bezanden, hekwerk bijhouden en dan had je ook nog de kantine en de kleedkamers. Er waren grasmachines nodig, tractoren, aanhangwagens en regeninstallaties om de voetbalvelden er pico bello bij te laten liggen. Er was een sportambtenaar in de weer om alles in goede banen te leiden. Twee medewerkers van de buitendienst waren er het hele jaar door mee bezig en vergeet niet de leiding van Gemeentewerken die er ook nog de nodige uren in stak. Als er een veld aangelegd moest worden, dan was een bestek en plan van de Grondmij nodig om het uit te voeren volgens de voorschriften van de KNVB. Als dat nu allemaal maar feilloos liep en er geen klachten waren, zou dat het gemeentebestuur en zijn raadsfracties misschien ontgaan zijn. Maar er waren altijd wel klachten, met name dat de velden er slecht bij lagen en er geen goed onderhoud gepleegd werd aan kantine en kleedaccommodaties. Ook kwamen er frequent voorstellen in de raad voor de een of andere verbeteringsactie. Het kostte de Gemeente handenvol geld. Nu stond er nergens in de Gemeentewet dat sportaccommodaties een gemeentelijke taak waren. Gezien het voorgaande bestond er bij enkele fracties irritatie ten aanzien van de gemeentelijk bemoeienis met het sportpark. Bij de begrotingsbehandeling van 1983 kwam de CDA-fractie met het voorstel om het hele sportpark te privatiseren. Dit sloeg in als een bom. Het was toch algemeen gebruikelijk, dat een gemeente een sportpark had. De CDA-fractie wees er fijntjes op dat dit in onze gemeente al praktijk was en verwees naar de VoetbalClub Biezenmortel, die zelf haar accommodatie tot stand had gebracht en ook voor het onderhoud zorgde. Daarnaast hadden de tennisclub, de hockeyclub en de paardensportvereniging al een verzoek tot de Gemeente gericht om zelfstandig accommodaties te mogen bouwen. Er moest een modus zijn waaronder de sportclubs de bestaande accommodaties konden overnemen, recht op subsidie bleven behouden en zonder verdere tussenkomst van het gemeentebestuur op een gezonde basis konden functioneren. Het plan was even simpel als doeltreffend. De sportclubs konden tegen boekwaarde de accommodaties overnemen en de ondergrond in een erfpachtconstructie voor minstens 25 jaar huren. De pachtprijs werd vastgesteld op 0,25 cent per m² en de Gemeente bemoeide zich niet meer met hun terrein, ook onderhoudstechnisch niet. Voor de tennisclub en de paardensportvereniging was dat geen enkel probleem en men kwam snel tot zaken. Voor S.S.S. lag dat anders. Er is veel en lang onderhandeld over de overname. Het gemeentebestuur hield voet bij stuk. S.S.S. kwam voortdurend met tegenvoorstellen. De onderhandelingen sleepten zich enkele jaren voort. Maar uiteindelijk ging het plan door.

Het beheer van het sportpark bracht S.S.S. onder in een stichting. In de akte van oprichting, gepasseerd op 2-8-1990 bij mr. B.J. van de Kolk van notaris Kantoor J.P. van Hussen, staat als doelstelling van de stichting: "het bevorderen en het begeleiden van de actieve sportbeoefening met alles wat daarbij hoort en het inrichten, instandhouden en exploiteren van de sportaccommodatie (velden, gebouwen, afrastering, veldverlichting, e.d.)".

Bouw van de tribune

In 1990 wist de vereniging onder leiding van sponsor Jan Elands een tribune te realiseren, met als onderdeel daarvan nieuwe kleedaccommodaties. Voor de financiering was een grote loterij georganiseerd met loten ter waarde van 600 gulden per lot.

In de voorbereiding hadden zich vele goedwillende arbeiders bereid verklaard om zich voor deze nieuwbouw in te zetten. Voor een eerste werkbepreking werden deze mensen op woensdag 25 april in de kantine uitgenodigd. Men wisselde vele ideeën en voorstellen uit. Dit alles leidde tot het daadwerkelijke begin van de bouw op woensdag 2 mei 1990. De bouwplaats werd uitgezet en bouwrijp gemaakt, waarna op zaterdag 5 mei de eerste spade de grond inging. De weergoden waren zeer goed gezind en later zou blijken dat dit gedurende de gehele ruwbouw het geval was. Een van de initiatiefnemers, Cees Scholtze, en de bouwleiders

de heren Elands en Van der Meer hielden met argusogen de start in de gaten. Dat een goede start het halve werk is, bleek uit de voortgang van het project, want al vrij snel zag men de fundering uit de grond komen. Nog voor het begin van het Zomertoernooi was de werkvloer gestort en waren de kleedlokalen van de benedenverdieping uitgezet. Dat het W.K. Voetbal in Italië een rem op het bouwproces zou zijn, bleek een ongegrond vermoeden. De meeste arbeiders bleven onverminderd doorgaan. De staalconstructie was nu een eerste vereiste, voordat men met de bestuurskamer en de kleedkamer van The Twinkle Stars verder kon gaan. Op 15 augustus 1990 bereikte men het hoogste punt van de nieuwe kleedruimte en tribune. Na de ruwbouw volgde het afwerken. Vele tegels kwamen tegen de wanden en op de vloeren. Maar ook vele andere werkzaamheden volgden, zoals schilderen en sanitair plaatsen.

Op 18 mei 1991 werd de tribune officieel in gebruik genomen. De tribune is vernoemd naar Jan Elands.

Vele leden van de club hadden belangeloos meegewerkt aan de nieuwbouw, maar tijdens de algemene ledenvergadering 1991 was er in het bijzonder waardering voor Frans van Gestel, Henk Adams en Broer van Dijk.

Wim van de Ven was ook een van de vele werkers. Hij herinnert zich het zware werk: “Er waren dagen bij dat ik na een ochtend en middag werken al om zeven uur in bed lag”. Jos Smulders heeft met plezier bijgedragen aan het vele werk: “Mijn kleinkinderen voetballen bij S.S.S. De club doet veel voor de jeugd. Ik wilde wat terugdoen”.

Een vaak en goed bespeelbaar veld

In december 1993 besteedde het tijdschrift ‘Sportaccom’ aandacht aan de privatisering van het Udenhoutse sportpark. Er stond een interview in met een tevreden voorzitter Rien Brooijmans. Als allergrootste voordeel van de privatisering noemde hij de bespeelbaarheid van de velden. In 1993 waren er 24 jeugdelftallen, 8 seniorenelftallen en 4 elftallen damesvoetbal senioren en junioren. Deze 36 teams konden de wedstrijden afwerken op 3 speelvelden. Daarmee hadden de velden een ongekend hoge speelfrequentie. Als het beste dat de privatisering had meegebracht, noemde Brooijmans de realisatie van de tribune en bijbehorende kleedruimtes en bestuurskamer.

5 maart 1995, heropening kantine

Na veel arbeid was het op 5 maart 1995 zover, dat de kantine werd heropend. Burgemeester Dijkstra roemde de vele vrijwilligers voor hun inzet. Hij zei achteraf blij te zijn dat S.S.S. nooit zoveel geld had gekregen van de Gemeente. “S.S.S. kan het zelf wel”.

Hoofdstuk 6

Mensen met een blauw shirt

Vrijwilligers in vrije tijd

Een vereniging als S.S.S. leeft met de mensen die de vereniging maken of die de vereniging zijn. Al die jaren zijn er vrijwilligers geweest, die meer of minder tijd en energie hebben gegeven aan hun dierbare S.S.S. Dat zijn de “mensen met een blauw shirt”. Het is ondoenlijk om in het kader van dit jubileumboek iedereen hier te noemen, we zouden mensen kunnen vergeten. Maar we willen wel een aantal “mensen met een blauw shirt” de revue laten passeren om via hen alle vrijwilligers van alle jaren te eren.

Jan de Bruijn

Jan de Bruijn was niet alleen 32 jaar lang bestuurslid, van 1935 tot 1967, hij was ook terreinknecht, ballenjongen, scheidsrechter, grensrechter, ordebewaker, kassabeheerder, lotjesverkoper, snoepverkoper, en wat je allemaal al niet kunt zijn in een voetbalclub. Hij was met hart en ziel S.S.S. Hij ergerde zich mateloos aan slecht spel en dreigde eens niet meer naar de wedstrijden van het eerste elftal te komen kijken, als er niet beter zou worden gespeeld. In zijn liefde voor de club ging Jan nogal eens te ver. Het is bekend, dat als S.S.S. leek te verliezen Jan als scheidsrechter tegen een speler zei om de eerste de beste gelegenheid te vallen in het keepersgebied, waarop Jan prompt een penalty toekende in het voordeel van S.S.S. In 1947 was het onder verantwoordelijkheid van Jan de Bruijn dat een speler van het eerste elftal werd opgesteld in een cruciale wedstrijd van het derde. Het leverde Jan, die toen voorzitter was, een levenslange schorsing op. Niet dat Jan zich daar iets van aantrok. Hij trad wel terug als voorzitter, maar bleef gewoon deelnemen aan alle bestuursvergaderingen. In 1962 zette de KNVB de straf om in een tijdelijke schorsing. De trouwe bezoekers van de wedstrijden aan de Kreitenmolenstraat kennen Jan als degene die de kassa bemande en van zijn snoepverkoop bij wedstrijden. En velen zullen zich Jan de Bruijn herinneren op zijn Solex; hoe hij door het dorp scheurde als hij rondging voor de toto. Ook buiten S.S.S. was Jan actief. Zo was hij ondermeer mede-oprichter van de bejaardenbond en lid van de gemeenteraad.

Kees van den Brand

Kees is geboren in Fijnaart. De familie Van den Brand kwam in 1920 naar Biezenmortel, naar Scheurenhoeve. Omstreeks 1930 verhuisde het gezin naar de Geel Hoef in de Kuil en weer later naar Moffelhoeve op de Schoorstraat. Kees heeft nooit zelf gevoetbald, maar hij was wel een voetballiefhebber. Hij was vooral fan van B.V.V. uit Den Bosch, hetgeen zijn hele leven zijn jeugd liefde is gebleven. Overigens heeft hij nooit een wedstrijd van B.V.V. bezocht. Wel was hij trouw bezoeker van de wedstrijden van S.S.S. Op een zomeravond in 1938 stond Kees bij de *lummelenpaal* met zijn kornuiten de bestaansrechten van S.S.S. te bespreken. Op dat moment passeerden bestuursleden, waaronder ook Kees van de Ven. Die was secretaris en hij vroeg Kees van den Brand om bestuurslid van S.S.S. te worden. Al snel deed Kees de administratie als penningmeester van de club. In 1947, nadat Kees van de Ven op last van de KNVB werd geschorst, nam Kees van den Brand het secretariaat over. Hij heeft die functie vervuld tot in 1965, toen Kees na 27 jaar stopte als bestuurslid. In 1947 had Kees ervoor gezorgd, dat zijn vader bij Moffelhoeve een voetbalveld had aangelegd, waarop het eerste van S.S.S. de competitiewedstrijden heeft gespeeld van mei 1947 tot februari 1948.

Jos van Rooij

Tien jaar lang speelde Jos van Rooij in het eerste elftal. In een interview in de Sportflits haalde Jos herinneringen op aan de uitwedstrijden van S.S.S. Dat waren steevast flinke fietstochten, naar Riel, naar Beek, naar Baarle-Nassau. Op de terugweg werd nog wel eens aangelegd. Als Jos dan ‘s avonds bij zijn vriendin aankwam, stuurden haar ouders hem prompt weg. Op maandag was hij weer welkom. Jos heeft in het Brabants elftal gespeeld. Dat waren

de absolute hoogtepunten in zijn carrière. Hij is maar liefst 25 jaar bestuurslid van de vereniging geweest, van 1945 tot 1970. Jos leefde met S.S.S. en verrichtte vele hand- en spandiensten, op het voetbalveld en bij evenementen, vooral in de tijd dat het voetbalveld aan de Kreitenmolenstraat lag. Jos woonde er zo ongeveer tegenover.

Jan Elands

Jan Elands is geboren in Udenhout op 13 september 1930. Jan heeft 25 jaar actief als voetballer bij S.S.S. gespeeld, waarvan het grootste deel in het eerste elftal. Jans favoriete plaats in het elftal was rechtsback. De wedstrijd die Jan het meest dierbaar is, is die van de overgang naar de KNVB in 1961. Vooral de wedstrijd Ons Vios - S.S.S. (1-0), waar maar liefst 3000 bezoekers waren. Jan heeft gespeeld tot 1970. De laatste jaren in het 5e. Hij stopte, toen de maatregel kwam, dat spelers een half uur voor de wedstrijd aanwezig moesten zijn op straffe van de reservebank of een schorsing. Na het beëindigen van zijn actieve voetballoopbaan bleef Jan Elands de club trouw. Hij was leider van het eerste elftal, dat zich in 1974 zo succesvol ontpopte. Op jaarvergaderingen heeft Jan nooit zijn mening voor zich gehouden. Hij pleitte voor professionaliteit in het bestuur, bijvoorbeeld op de post financiën, en hij had een pesthekel aan inactieve bestuursleden. Hij kon het bestuur tarten met zijn betrokkenheid bij de oprichting van de carnavalsvereniging De Haozenstertjes en met zijn rol bij de bestuurscoupe in 1970. Maar Jan was ook sponsor en ook de man die Feyenoord naar Udenhout haalde bij de viering van het 25-jarig bestaan van de jeugdafdeling. En Jan was initiatiefnemer bij de oprichting van de afdeling Veteranen. Voor hem kwam bij de veteranen het contact op de eerste plaats en voetbal op de tweede. Jan heeft bij de vereniging voortdurend de mening verkondigd dat er vaker activiteiten gehouden zouden moeten worden in de sfeer van clubavonden. Zijn motto was: “Een vereniging moet één zijn”. Een blijvende herinnering aan Jan Elands is natuurlijk het feit dat de tribune naar hem is vernoemd. Jan was niet alleen een van de steunpilaren bij het realiseren van de tribune en alle bijbehorende gebouwen, het was de kroon op zijn werk voor zijn S.S.S.

Frans Verhoeven

Frans Verhoeven, geboren in 1931 “in den Duin”, werd op zijn 18e lid van S.S.S. Dat kwam door Kees van den Brand, de toenmalig secretaris van S.S.S., die net als Frans bij de N.C.B. werkte. Frans heeft drie seizoenen in het derde gevoetbald. Een keer mocht hij meedoen in het tweede elftal. Dat was tegen SET. Frans moest invallen en, je zult het altijd zien, Frans maakte het enige en winnende doelpunt van de wedstrijd na een prachtige pass van Jan Klijn. Na zijn trouwen werd Frans leider van het tweede, samen met Henk Olislagers. Later is hij leider van het eerste elftal geweest, samen met Bart Dielen. Frans Verhoeven is 31 jaar lang trouw bestuurslid geweest. Iedereen kende hem als de secretaris van de vereniging. En met iedereen bedoelen we ook iedereen. Alle voetbalverenigingen van Brabant kenden Frans Verhoeven. Hij was de man van S.S.S. Enkele van de taken die Frans naast zijn secretariaat heeft uitgevoerd, zijn kantinemedewerker, lid van de trainingscommissie, eindredacteur van het clubblad, veldkeurder en lid van de activiteitencommissie. Gevraagd naar anekdotes weet Frans als de dag van gisteren te herinneren dat de oma van Ton Donders tijdens wedstrijden het veld op kwam met een paraplu in haar hand. In 1991 werd Frans Verhoeven de tiende “Udenhoutse Broeder”.

Directeur Janssen

17 Jaar lang was directeur Henk Janssen voorzitter van S.S.S. Hij was de man die de club het langst en in de moeilijkste periode heeft geleid. Henk Janssen is geboren in 1899 te Helden Panningen. In 1918 werd hij lid van de voetbalclub H.V.V. (de Heldense Voetbal Vereniging), die in 1926 werd ontbonden omdat er in ons katholieke zuiden destijds “net zo hard gescholden werd op voetbal als nu op het damesvoetbal”. Daarnaast was hij lid van de atletiekvereniging S.S.S. in Helden. In 1930 heeft hij een scheidsrechtersopleiding gevolgd bij de KNVB. Hij is scheidsrechter gebleven tot en met 1948. Zijn laatste wedstrijd was in

Afferden, waar hij op zijn Harley naar toe ging. Een kwartier voor het einde van de wedstrijd kreeg hij kramp in zijn liezen. Hij heeft de wedstrijd wel uitgefloten, maar daarna moest men hem op zijn Harley helpen. Henk Janssen kwam in 1949 naar Udenhout om er directeur van de Melkfabriek te worden. Eenmaal in Udenhout klampten enkele S.S.S.'ers directeur Janssen al snel aan om voorzitter van S.S.S. te worden, onder andere Jan de Bruijn, kapelaan Simons en de heer van Ginneken. Directeur Janssen werd voorzitter in 1953 en zou dat blijven tot 1970. Hij heeft sportieve triomfen en teleurstellingen meegemaakt, heeft zich zeer sterk gemaakt voor het trainen en voor enige discipline van de spelers, en hij heeft natuurlijk de komst van het sportpark aan de Sportlaan niet alleen mee mogen maken, maar er ook daadwerkelijk persoonlijk aan bijgedragen. De heer Janssen zette zich in Udenhout in op maatschappelijk, sportief en cultureel gebied. Hij was niet alleen voorzitter van S.S.S., hij was ook betrokken bij de toneelvereniging D.V.O., was mede-oprichter van de carnavalsvereniging De Zandhaozen, initiatiefnemer voor de samenwerking tussen sportverenigingen in Udenhout en enkele jaren lid van de gemeenteraad voor de door hem zo gewenste "Sportlijst". Op 20 oktober 1965 werd hij koninklijk onderscheiden met een gouden eremedaille verbonden aan de orde van Oranje Nassau.

Bert van Asten

Bert van Asten is een Udenhouder in hart en nieren en reeds 50 jaren een gedreven S.S.S.-lid. Bert kent S.S.S. van binnen en van buiten en verzamelt bovendien alles wat betrekking heeft op Udenhout en zijn club S.S.S. Bert is nog steeds een actief lid van de vereniging en staat S.S.S. nog steeds met raad en daad bij. In de afgelopen jaren was hij achtereenvolgens actief als junior- en senior-voetballer, bestuurslid, enkele jaren vice-voorzitter, mede-oprichter en redactielid van het clubblad de Sportflits, jeugdleader, hoofd van de seniorencommissie, gedurende 17 jaren voorzitter of secretaris van een mooi en goed functionerende veteranenafdeling, veldscheidsrechter en consul. In 1989 vroeg men Bert om consul te worden. Als iedereen nog slaapt, tenminste bij slecht weer, dan staat Bert in de weekenden 's morgens om 8 uur op het sportpark om de velden te keuren op bespeelbaarheid. In 2000 vroeg het bestuur van S.S.S. of Bert mee wilde werken aan het samenstellen van een jubileumboek in het kader van het 75-jarig bestaan van de vereniging. Bert kennende nam hij de uitdaging aan. Het samenstellen van een prachtig geschiedenisboek over zijn club is voor Bert van Asten een kroon op zijn S.S.S.-werk.

Ad van Kempen

Ad van Kempen is een geboren en getogen Udenhouder. Hij komt voor het eerst in de annalen van de vereniging voor in 1957, toen het bestuur mensen zocht om het veld aan de Kreitenmolenstraat in orde te maken voor het nieuwe seizoen. Na zijn dienstdaag in Papoea Nieuw Guinea trad hij toe tot het jeugdleadersteam onder leiding van frater Joannes Baptist. Sinds die tijd is Ad meer dan verknocht aan de jeugd en zo kent iedereen binnen de vereniging hem. Hij werd in 1966 in het bestuur van de vereniging gekozen. In 1968 volgde hij Kees Oerlemans op als voorzitter van de jeugdafdeling. Alles bij elkaar is Ad 26 jaar lang bestuurslid van de vereniging geweest en hij is nog altijd lid van het bestuur van de jeugdafdeling. Ad heeft zelf actief voetbal gespeeld, ook in het eerste elftal, en was jarenlang jeugdleader van een van de jeugdteams. Mensen zullen Ad van Kempen ook kennen van al die klusjes die gedaan moeten worden, variërend van hulp in de kantine tot het vangen van mollen en konijnen ter bescherming van het veld. Ad is eigenlijk altijd op het voetbalveld te vinden. En als Ad thuis is, dan is hij aan het werk voor de ledenadministratie of ratelt de stencilmachine voor het maken van mededelingenblaadjes of Sportflitsen. En Riky, zijn echtgenote, heeft vele tientallen jaren de shirtjes van de club gewassen. Op 29 april 2002 kreeg Ad van Kempen uit handen van burgemeester Stekelenburg van Tilburg een koninklijke onderscheiding opgespeld vanwege zijn verdiensten voor S.S.S.

Piet van Lier

Piet is 22 jaar bestuurslid van S.S.S. geweest, maar als je mensen naar Piet van Lier vraagt, dan gaat de herinnering niet in de eerste plaats naar zijn vele werk als bestuurslid. Piet is veel meer de vakman, de deskundige begeleider, de jeugdtrainer, de grensrechter. Je vindt Piet op de vele foto's van het eerste elftal als begeleider. Piet vierde de vele successen van het eerste elftal mee. In 1974 werd hij gehuldigd, omdat hij voor de 500e keer grensrechter bij een wedstrijd van het eerste elftal was, een absoluut unieke prestatie in de voetbalwereld. En als zo vele trouwe S.S.S.'ers was ook Piet verknocht aan de jeugdafdeling. Hij was jarenlang lid van het jeugdleidersteam en trainer van jeugdelftallen. Piet heeft zich in het bestuur, in de Sportflits en ongetwijfeld ook langs de lijn ingezet om oudere voetballers te motiveren hun ervaring door te geven aan jeugd. De ambitie was de jongere spelers op een hoger spelniveau te brengen, iets waarvoor Piet zich al die jaren heeft ingezet.

Cees Scholtze

Na directeur Janssen is Cees Scholtze de langstzittende voorzitter van S.S.S. geweest. De jaren tachtig waren sportief gezien rustige stabiele jaren. De vereniging was ongeveer 30 elftallen groot. Het eerste elftal promoveerde en degradeerde niet. In 1983 en 1984 kwam Feyenoord op bezoek op het Udenhoutse sportpark. Cees zelf wist bestuurders actief te motiveren en was een belangrijke drijfveer voor de supportersvereniging. De enorme verdienste van Cees Scholtze speelde zich vooral af na zijn voorzitterschap. In 1990 werd het sportpark Zeshoeven verzelfstandigd. Er kwam een Stichting Exploitatie Sportpark Zeshoeven met Cees Scholtze als bestuurslid naast Jan Elands en Ad van Woudenberg. In datzelfde jaar nam Cees samen met Jan Elands en Jan van der Meer het initiatief tot de bouw van een tribune, een project van 260.000 gulden. Als Cees Scholtze over het sportpark loopt, mag hij dat met grote trots doen.

De voorzittersgalerij

S.S.S. heeft in haar 75-jarig bestaan 17 voorzitters gekend. Vooral in de begintijd was het een komen en gaan van voorzitters. Hierna staan ze allemaal op een rij in de voorzittersgalerij.

De bestuurders

		Bestuursleden S.v.S.S.S.
1	1928-1935	Wim Haen
2	1928-1931	Janus Schoonus
3	1928-1933	Piet Boom
4	1928-1935	Sjef van de Plas
5	1928-1937	Kees van Lamoen
6	1928-1938	Willem van der Voort
7	1931-1933	Ties Scheffers
8	1933-1934	Jan van der Steen
9	1933-1935	Pieter van der Plas
10	1933-1936	Ties Vilé
11	1934-1934	Sjef van de Pas
12	1935-1947	Kees van de Ven
13	1935-1967	Jan de Bruijn
14	1936-1938	Leo van Iersel
15	1937-1939	Toon Dekkers
16	1938-1965	Kees van den Brand
17	1938-1959	Jos Verspeek
18	1939-1952	Kees van Iersel
19	1945-1970	Jos van Rooij
20	1945-1954	Giel van Ingen
21	1947-1953	Marinus van der Velden
22	1947-1963	Leonard Elands
23	1948-1966	Jo van Gorp
24	1948-1968	Bart van Gorkum
25	1953-1970	Henk Janssen
26	1954-1959	Jos van Gils

27	1954-1957	Piet van Kuik
28	1954-1960	Fons Janse
29	1958-1966	Lau van Strien
30	1959-1962	Piet van Poppel
31	1960-1961	Frater Jan Baptist
32	1960-1971	Bart Dielen
33	1961-1962	Frater Emilius
34	1962-1968	Bert van Asten
35	1962-1968	Kees Oerlemans
36	1963-1970	Toon van den Bersselaar
37	1963-1966	Henk de Jong
38	1964-1967	Ton de Laat
39	1964-1967	Frans van Doormaal
40	1966-1968	Jan Brekelmans
41	1966-1992	Ad van Kempen
42	1966-1969	Piet van de Ven
43	1967-1998	Frans Verhoeven
44	1967-1989	Piet van Lier
45	1967-1970	Jan Dielen
46	1969-1973	Christ Derks
47	1970-1972	Frans Kuijpers
48	1970-1971	Kaspar Kloos
49	1970-1975	Tiny Swaans
50	1970-1979	Berry van de Zande
51	1971-1973	Wim van Asten
52	1971-1972	Frans de Jong
53	1972-1973	Ad Bouw
54	1972-1975	Piet Cools
55	1972-1976	Henk Verhoeven
56	1972-1976	Jan van de Gouw
57	1973-1979	Leo Beerendonk
42	1975-1984	Piet van de Ven
58	1975-1984	Marinus Robben
59	1976-1980	Jan Spijkers
60	1976-1983	Martin Brabers
61	1980-1981	Piet Beerendonk
62	1980-1990	Cees Scholtze
63	1981-1990	Ad van Woudenberg
64	1981-1983	Chris Schoonus
57	1983-1991	Leo Beerendonk
65	1983-1989	Kees van Doormaal
34	1984-1985	Bert van Asten
66	1984-1988	Jan van Munster
49	1985-1988	Tiny Swaans
67	1988-1993	Rien Brooijmans
68	1988-1995	Henk Clement
69	1989-1994	Henk Ketelaers
70	1989-1994	Jack van Raak
71	1990-1993	Berry Swaans
72	1990-1993	Leo van Zandbeek
73	1991-1998	Theo Witlox
74	1992-1997	Luuk Hoogstraten
57	1993-1996	Leo Beerendonk
75	1993-1997	Ton Dobbelsteen
76	1993-1995	Ton de Laat
77	1993-1998	Geert Jan Mallens
78	1995-heden	Peter van Liemde
79	1995-1996	Eric van Rossum
80	1996-1998	Berry Brekelmans
81	1996-1998	Jan van den Dries
82	1997-heden	Frans van Asten
83	1998-2001	Erik Dielen
69	1998-2001	Henk Ketelaers
76	1998-1999	Ton de Laat
84	1998-1999	Rien Emans
85	1998-2001	Mieke Schonkeren

86	1998-heden	Maurits Goutziers
87	1999-2002	Henk Couwenberg
88	1999-2000	Will Broos
89	1999-heden	Peter Witlox
90	2000-2001	Saskia Goutziers-Knippels
91	2002-heden	Jos Broers
92	2002-heden	Clemens Schoonus
93	2002-heden	Hans Smulders
94	2002-heden	Joost van Zon

Geestelijk adviseur		
1	1928-1939	Pastoor van Eijl
2	1939-1942	Kapelaan Gerritsen
3	1942	Kapelaan Moeskops
4	1945-1947	Kapelaan Visschers
5	1947-1955	Kapelaan Simons
6	1955-1970	Kapelaan van Erven
7	1970-1972	Kapelaan School
8	1973-1983	Pastor Boers
9	1983-2002	Pastor van Sprang

Onderscheidingen

In de loop der jaren zijn enkele leden van de vereniging onderscheiden met eremetaal van de vereniging en van de KNVB. We noemen hier de ereleden en de leden die zijn onderscheiden met gouden speld van de vereniging.

Ereleden

Kees van den Brand
 Jan de Bruijn
 Gerard Danklof
 Bart Dielen
 Jan Elands
 Johannes van Ginneken
 Kees van Iersel
 Henk Janssen
 Ad van Kempen
 Piet van Lier
 Jos van Rooij
 Cees Scholtze
 Kees van de Ven
 Frans Verhoeven
 Max Verroen
 Jos Verspeek
 Brord Vilé

Gouden speld van S.v.S.S.S.

Bert van Asten
 Wim van Asten
 Ad Brekelmans
 Jan de Bruijn
 Bart Dielen
 Broer van Dijk
 Jan Elands
 Ad van Kempen
 Marinus Robben
 Jos van Rooij
 Frans Verhoeven
 Jos Verspeek

Allemaal mensen met een blauw shirt

Alleen al in dit hoofdstuk zijn meer dan honderd mensen met een blauw shirt genoemd. Ook in andere hoofdstukken staan zeker nog eens honderd mensen met een blauw shirt genoemd of

afgebeeld. De lijst zal wel niet volledig zijn, dat kan ook niet. We sluiten dit hoofdstuk af met nog een paar prachtige foto's van mensen met een blauw shirt.

Hoofdstuk 7

Kroniek 75 jaar S.S.S., 1928-2003

1928

Oprichting van de vereniging R.K.S.S.S. op 17 juni 1928 in de bakkerij van Henry Haen. Het eerste speelveld was het hertenkamp bij het patronaat. Het eerste shirt was wit met een zwarte kraag, zwarte manchetten en een zwart borstzakje. De vereniging was verbonden aan het jongerenpatronaat van pastoor van Eijl.

1928

In het jaar waarin S.S.S. is opgericht telde het dorp 1903 inwoners. Matheus de Goeij was burgemeester van Udenhout, Pieter Vermeer gemeentesecretaris en Sjef Lobach de huisarts van het dorp. Pastoor van Eijl vierde dat hij 25 jaar pastoor van Udenhout was. Kobus Ebben was 50 jaar organist en Peerke Liebrechts 25 jaar koster. De oud-directeur van de steenfabriek, G. Weijers, vierde zijn gouden bruiloft. Op 21 november 1928 richtte men de Boerinnenbond op, de huidige K.V.O. De Boerenbond liet achter de melkfabriek een korenloods bouwen door Huub van Doorne, de latere directeur van de DAF-fabrieken. Het jaar 1928 is ook het jaar van de Olympische Spelen van Amsterdam, waar Bep van Klaveren olympisch kampioen boksen in het vedergewicht werd. Feyenoord was kampioen van Nederland, voor Ajax en NOAD. Nicolas Frantz uit Luxemburg won de Tour de France. 1928 is het jaar van de oprichting van de Nederlandse Wielren Unie (NWU). Op de oprichtingsdatum van S.S.S., 17 juni 1928, was het bewolkt en zeer warm weer. In de namiddag was er onweer. In een kerk in Breda sloeg de bliksem in.

1930

In 1930 speelde S.S.S. voor het eerst om een kampioenschap. De finale ging verloren tegen K.J.W. uit Oisterwijk.

1933

Het Nieuwsblad van het Zuiden berichtte in de krant van dinsdag 30 mei dat *zondag namiddag het zoontje van de heer M.V. alhier het ongeluk had zijn been te breken bij het voetballen op het S.S.S.-terrein. Dokter Lobach verleende hulp.*

1936

De jonge vereniging was er een van vallen en opstaan en kwam in 1936 in een flinke crisis. Jos Verspeek vertelde, dat de club in 1936 maar twee bestuursleden telde, te weten Kees van Lamoen en Kees van de Ven, en maar 15 leden. Pastoor van Eijl greep in. Toon Dekkers, Kees van de Ven, Kees van den Brand en Jan de Bruijn werden bestuurslid met eerst Jan de Bruijn als voorzitter en daarna Toon Dekkers. Vanaf dat moment kreeg de vereniging vastere vorm.

1938

S.S.S. behaalde een eerste kampioenschap en promoveerde naar de Eerste Klasse van de R.K. Voetbalbond Bisdom 's-Hertogenbosch.

Clublied

Promotie naar de Eerste Klasse Onderafdeling, 1938

Tekst: Mari van Ingen

Haal de vlaggen van de zolder
En de feestmuts opgezet
Alle leden flink gezongen

Nu ons club de eerste werd
Zing hoezee nu, S.S.S.'ers
Bij het thans behaald succes
Kampioen is nu geworden
Het Udenhoutse S.S.S.

Zeker is er hard gewerkt
En vooral de laatste tijd
Was de wedstrijd wel eens hevig
Zelfs vaak een strijd gelijk
Maar dat leed is nu geleden
S.S.S. is kampioen
Blijf nu allen, trouwe leden,
Voor je club je best steeds doen.

Hef de keeper op de handen
Ja hij is het heus wel waard
Hij heeft toch het meest van allen
Voor een nederlaag ons gespaard
Zing hoezee nu S.S.S.'ers
S.S.S. staat bovenaan
Maar de keeper heeft toch zeker
Wel het leeuwendeel daaraan.

S.S.S.'ers moedig voorwaarts
Want je bent nu kampioen
Ieder moet er wel aan denken
Om immer steeds zijn best te doen
Eensgezindheid bij het spelen
Fair ook zijn voor elke club
Zal de overwinning geven
S.S.S.'ers hup, hup, hup.

1939

Pastoor van Eijl overleed. Kapelaan Gerrits volgde hem op als het ging om de zorg voor de Udenhoutse jeugd. Hij stichtte de K.J.C., de Katholieke Jeugd Centrale, met S.S.S. als onderdeel daarvan.

Het bestuur kwam in handen van drie "Keesen", Kees van Iersel (voorzitter), Kees van den Brand (secretaris) en Kees van de Ven (penningmeester).

1940

In dit jaar vond op aandringen van de Duitsers een voetbalwedstrijd plaats tegen een elftal van in Udenhout gelegeerde Duitsers. De wedstrijd kreeg na de oorlog nare gevolgen.

1942

Kapelaan Gerrits werd benoemd tot pastoor van Ooij en Persingen. Kapelaan Moeskops, die hem opvolgde, liquideert de Katholieke Jeugd Centrale met de bedoeling na de oorlog helemaal opnieuw te beginnen.

In 1942 kwamen alle activiteiten van de vereniging stil te liggen. Het seminarie Beekvliet in St.-Michielsgestel moest van de Duitsers worden ontruimd. Het seminarie vond onderdak in Udenhout, waartoe de pastoor het patronaat en ook het bijbehorende voetbalveld beschikbaar stelde. Bovendien liepen jongens de kans op een oproep om in Duitsland te gaan werken, waarvoor velen onderdoken.

1944

In oktober 1944 kwam eindelijk de bevrijding van de Duitse bezetter. Alles wat Duits was, was verkeerd. En iedereen, die hoe dan ook wat dan ook met de Duitsers van doen had, kwam in een verdomhoekje. Zo ook S.S.S. vanwege de wedstrijd tegen de Duitsers in juli 1940. Kees van den Brand en Kees van de Ven zijn diverse malen naar de KNVB in Breda en Den Haag afgereisd om de juiste toedracht te vertellen. De aanklacht luidde “een tekort aan vaderlandsliefde”. Maar na afloop van een rechtszaak, in 1946, werd S.S.S. van alle blaam gezuiverd.

1946

Er was intussen in Udenhout een nieuwe club opgericht, die eerst U.V.C. heette en daarna D.O.S., gekoppeld aan de parochie. S.S.S. kon niet meer spelen op het patronaatsveld en moest op zoek naar een ander voetbalterrein. Dat was eerst op de oude kermiswei, daarna de Molenhoefstraat en in 1947 de Schoorstraat op grond van de vader van de penningmeester.

Toen S.S.S. uiteindelijk kon worden ingeschreven, deed de KNVB dat onder de naam “Udenhout”. In februari 1947 is dat gewijzigd in R.K.S.S.S.

De vereniging onderging een structuurwijziging. De oorspronkelijk als jeugdvereniging opgerichte club, was voortaan een sportvereniging. De vereniging had maar liefst f.43,31 in kas. Om de kas te spekken kreeg voortaan een voetballer bij niet opkomen bij de trainingen een boete van 10 cent per keer.

1947

D.O.S. en S.S.S. fuseerden en namen de naam aan die voluit luidde R.K.V.V.S.S.S., de Rooms Katholieke Voetbal Vereniging Sport Staalt Spieren. De clubkleuren werden blauw (shirt) en wit (broek).

Op 8 juni 1947 stelde de clubleiding een ongerechtigde speler op in een belangrijke wedstrijd van het derde elftal, hetgeen leidde tot een strafzaak van de KNVB. De Bond schorste voorzitter Jan de Bruijn en secretaris Kees van de Ven. Jan de Bruijn werd opgevolgd door Marinus van der Velden en Kees van de Ven door penningmeester Kees van den Brand. Giel van Ingen werd de nieuwe penningmeester.

In de periode van 1947 tot 1950 maakten enkele vrijwilligers een krantje met de naam “Katholiek Thuisfront Udenhout”, bedoeld voor alle in Nederlands-Indië gelegerde militairen. Medewerkers waren onder andere mevrouw van den Burg, Joke Robben, Martinus Mutsaers en Kees van den Brand. In het krantje was een sportrubriek opgenomen met vaak verslagen van S.S.S. Op 14 september 1947 is er een wedstrijd gespeeld tussen S.S.S. en een elftal van het verplegend en onderwijzend personeel van Huize Assisië op het terrein van Huize Assisië. Er werd gespeeld ten bate van het katholiek Thuisfront. Huize Assisië won de wedstrijd met 5-3.

In oktober 1947 besloot het bestuur om leden vanaf 12 jaar toe te laten. Sinds de jaarvergadering van juli 1947 was er een jeugdleider, namelijk Huub van Gorp. Een jaar later waren er al twee jeugdelftallen.

1948

De eerste gemeentesubsidie ontvangen: f.100,-.

1949

Tijdens de algemene ledenvergadering in de Pauluszaal hield de geestelijk adviseur een pleidooi om voor en tijdens de wedstrijden niet te drinken en niet of zeer weinig te roken.

1950

Een prachtig nieuw voetbalveld kwam beschikbaar, gelegen aan de Kreitenmolenstraat. Dat kwam tot stand door toedoen van de heer van Ginneken, directeur van de steenfabriek, die liet blijken S.S.S. een warm hart toe te dragen. Het terrein werd gehuurd van de weduwe M. van de Pas voor de prijs van 25 gulden per jaar. Op de eerste zondag van september 1950 zegende pastoor Prinsen het nieuwe veld aan de Kreitenmolenstraat in. Café De Weijer op de hoek van de Kreitenmolenstraat en de Stationstraat werd het stamcafé van de vereniging.

1953

De vereniging bestond 25 jaar. Niet de mooiste sportieve tijd. Het was moeilijk om lid van de vereniging te worden. Als men zich meldde, moest er gewacht worden tot de jaarvergadering, waar tweederde van de aanwezigen ermee moest instemmen en bovendien was instemming van de geestelijk adviseur nodig. Aan de andere kant was er groot verloop. In een oude kroniek staat geschreven: “Een der grootste ongemakken waarmee S.S.S. in die jaren had te kampen, was de vrijerij. Eenmaal kennis was het met het voetballen gedaan”. Maar niettemin, het jubileum werd groots gevierd op 21 juni 1953. Om 2 uur was er een veteranenwedstrijd tussen twee S.S.S.-elftallen met als scheidsrechter de heer Th. Schröder. Om 4 uur speelde het eerste elftal een jubileumwedstrijd tegen Oirschot Vooruit.

Op de jaarvergadering van 1953 koos men Henk Janssen, directeur van de Melkfabriek, tot voorzitter. Hij zou dat 17 jaar blijven.

Blijspel

Oud-leden herinneren zich dat bij gelegenheid van het 25-jarig bestaan enkele leden tot drie maal toe een blijspel hebben opgevoerd in de zaal van het café van Jo de Weijer. Directeur Janssen was nog geen voorzitter, maar al wel heel actief betrokken bij dit toneelstuk. De regie was in handen van “Ome Harrie van den Bosch”. Hoe het blijspel precies in elkaar zat, weten de voormalige hoofdrolspelers niet meer te vertellen, maar het stuk heette zeer waarschijnlijk “Sjappie” en het ging er om dat “Rooie Dries” graag ‘Zwarte piet’ wilde zijn. Jo Weijters was Sinterklaas, Henk van Roy was Zwarte Piet, Jan Elands speelde Rooie Dries. Ook Frans Verhoeven speelde mee.

Volgens de jaarverslagen van S.S.S. ging het om toneelopvoeringen van de Udenhoutse toneelvereniging D.V.O. en de Tilburgse toneelvereniging “De regenboog” ten bate van de kas van S.S.S. In 1953 werd door D.V.O. het toneelstuk “Moeder” opgevoerd en in 1954 het toneelstuk “Hof ter Hove”.

1954

Op 28 december hield het bestuur een extra vergadering zonder haar voorzitter de heer Janssen. De aanleiding was het voorgevallene na de wedstrijd van S.S.S. tegen Broekhoven, die S.S.S. met 3-1 verloor. Vader Janssen had na afloop van de wedstrijd in de kleedkamer zijn zoon Frits, speler van het eerste elftal, een flinke uitbrander gegeven. Frits reageerde dusdanig dat vader Janssen zijn zoon een klap in het gezicht gaf. Blijkbaar was er een reden voor. Frits Janssen was uitgenodigd om als keeper te spelen in het Brabants elftal. Daar had hij niet zo'n zin in en daarom speelde hij in aanwezigheid van de officials expres slecht.

1955

Het was bij de vereniging zeer slecht gesteld met de trainingsdiscipline. Oud-trainer Antoon van de Waals wilde wel terug komen naar S.S.S., maar onder de voorwaarde dat de spelers goed zouden deelnemen aan de trainingen. Halverwege het seizoen vertrok de trainer.

1956

Het onvermijdelijke gebeurde, degradatie naar de Tweede Klasse van de Brabantse Bond.

1957

Tijdens de jaarvergadering ging het opnieuw over de discipline van de trainingen. Een voorstel van Jan de Bruijn om enkele spelers aan te wijzen, waaruit het eerste elftal zou worden samengesteld, en deze dan te verplichten aan de trainingen deel te nemen, haalde het niet. Er waren te veel praktische problemen vanwege dienstplicht, studie, e.d. Wel werd op 7 juli een team mensen bereid gevonden om onder leiding van Jan de Bruijn het veld in orde te maken voor aanvang van de competitie. Dat waren Jos van Rooij, Henk Broeders, Albert van Beerendonk en Ad van Kempen.

Toto-lotto

In de vijftiger jaren ontstonden allerlei initiatieven om tegemoet te komen aan de lust om te gokken op voetbaluitslagen. Enkele initiatieven waren de Alkmaarpool, de Heracles Poolcombinatie en de Nederlandse Poolcombinatie Amsterdam. In 1957 trok de KNVB het initiatief naar zich toe en richtte de Stichting Nationale Sporttotalisator op. De organisatie verwierf al snel landelijke bekendheid, omdat prijzen persoonlijk werden uitgekeerd, bij voorkeur op tv. Eind 1957 was er een winnaar die een bedrag van f.54.420,- mocht opeisen. Voor de tv liet hij weten een wasmachine te kopen voor zijn vrouw en een fiets voor zijn zoon. Toenemende fraude maakte het noodzakelijk deelnemers te registreren. Er kwamen formulieren in drievoud, een exemplaar voor de KNVB, een exemplaar voor de organiserende vereniging en een voor de deelnemer. De opbrengsten van de toto gingen voor een deel naar de vereniging en voor een deel naar de KNVB. De KNVB benutte de inkomsten voor het bouwen van sporthallen en zwembaden en ook de bouw van Papendal werd betaald uit de opbrengsten van de toto. In 1974 werd ook de lotto geïntroduceerd. Bij de allereerste lottotrekking op zondag 1 september 1974 werden de volgende getallen getrokken: 7-13-15-16-18-41 en het reservegetal 36.

Bij S.S.S. was Jan de Bruijn de allereerste regelaar van de toto. Later was de leiding in handen van Frans Verhoeven en weer later van Cor van den Hoven. Medewerkers waren Jan van Gils, Bart van Gorkum, Kees de Bruijn, Dré van Liemde, Jos van Rooij, Broer van Dijk, Henk Broeders, Rex Scheepens, Jan van Santen, Bart ten Have, Rini Vugts en Ton Voermans. De formulieren werden opgehaald op donderdagavond. Op vrijdagavond moesten de delen 1 van de formulieren worden ingeleverd bij de KNVB, eerst in Den Bosch en later in Tilburg. Daar ontmoetten de verenigingen elkaar en werden de laatste verenigingsnieuwtjes uitgewisseld. In het allereerste jaar, 1957, leverde de toto de vereniging S.S.S. maar liefst f.95,50 op.

De lotto heeft inmiddels een grote vlucht genomen. Voor het meedoen zijn geen formulieren meer nodig. Dat gaat allemaal met computers. Vele oud-medewerkers hebben vele jaren veel geld voor S.S.S. ingezameld. Ze denken nostalgisch terug aan die tijd. En ze zingen nog wel eens dat liedje van Wim Sonneveld: "Ome Thijs heeft de prijs in de voetbalpool".

1958

Voorzitter Janssen stelde het bestuur voor om de vereniging uit te breiden met andere takken van sport zoals volleybal en wandelsport. Het doel was om de vereniging groter en sterker te maken en daardoor de vriendschapsbanden te versterken. Hij noemde Joep Ritzen als mogelijk bestuurslid voor de nieuwe takken van sport. De ideeën volgden op een reeks van jaren met weinig sportieve prestaties, voortdurende geldzorgen en lage opkomsten op ledenvergaderingen.

1959

Oprichting van een jeugdcommissie, bestaande uit Henk Broeders, Tiny Swaans, Pieter van de Velden en Frans Schoonus.

Voetbal, geen boerensport

In 1959 is er een enquête gehouden naar de samenstelling van leden van enkele verenigingen in relatie tot de bevolkingsgroepen waartoe men behoorde, arbeiders, middenstand of boeren. Daar kwamen enkele opvallende conclusies uit:

- Van de totale Udenhoutse bevolking behoorde 35% tot de arbeiders, 20% tot de middenstand en 45% tot de boerenstand.
- De politieke partij KVP bestond voor 65% uit boeren.
- Het kerkkoor bestond voor 65% uit middenstanders.
- De toneelclub bestond voor 71% uit middenstanders.
- De fanfare bestond voor 77% uit arbeiders.
- S.S.S. bestond voor 63% uit arbeiders, 32% uit middenstanders en maar 5% uit boeren.

De cijfers plaatsten Udenhout in een unieke positie. De boeren maakten 45% van de bevolking uit, maar ze participeerden nauwelijks in het Udenhoutse verenigingsleven. De boerenjeugd was politiek actief en voor het overige in de eigen standsorganisatie van de Jonge Boerenstand. Er waren weinig andere plaatsen in Midden-Brabant met een zo duidelijke scheiding tussen de standen. De boerenjeugd werd “dus” geen lid van S.S.S., oorspronkelijk opgericht door middenstanders en ten tijde van het onderzoek vooral een vereniging voor de arbeiders.

1960

Op 7 maart kon de voorzitter in de bestuursvergadering melden dat de fraters contact hadden gezocht en dat enkele fraters wel mee wilden werken aan het jeugdwerk van de voetbalclub. Het bestuur benoemde Frater Joannes Baptist tot hoofdleder van de jeugdafdeling, in 1961 opgevolgd door frater Emilius.

Na enkele jaren dicht bij promotie te zijn geweest, volgde in 1960 de promotie naar de Eerste Klasse van de Brabantse Bond. S.S.S. behaalde in het seizoen de maximumscore met 36 punten uit 18 wedstrijden. Alles gewonnen.

Intussen groeide het aantal leden van de vereniging naar vier senioren- en vier juniorenelftallen. Eén speelveld was veel te weinig. Niet alleen het bestuur van de vereniging, maar ook de Gemeente had het probleem onderkend. De Gemeente kreeg goedkeuring van Gedeputeerde Staten om grond te kopen ten behoeve van een sportaccommodatie.

In 1960 is onder leiding van frater Joannes Baptist voor het eerst een clubblad gemaakt. Leden konden zich abonneren. Bij het eerste nummer namen zes leden een abonnement à f.1.50.

1961

Het eerste elftal promoveerde opnieuw en stootte door naar de “grote KNVB”. De laatste wedstrijd was uit tegen Ons Vios en S.S.S. had aan een gelijkspel genoeg. Gadedeslagen door zo’n 3000 toeschouwers won Ons Vios met 1-0. S.S.S. had echter het geluk dat de nummers 2 via een nacompetitie ook nog kans op promotie maakten. S.S.S. troefde het Bredase S.A.B. en N.S.V. uit Nieuw-Vossemeer af.

Voor het eerst nam de jeugd deel aan een zomerkamp, georganiseerd door de NKS Het kamp was in Zundert.

In 1961 noteerde S.S.S. het 200e lid. Dat was de jeugdleider Bart ten Have.

De Gemeente zorgde voor een noodveld aan de Zeshoevenstraat. Daar kon de jeugd haar wedstrijden afwerken.

Clublied

Promotie naar de Vierde Klasse KNVB, 1961

Ga je mee naar S.S.S.
Naar de club van blauw en wit
Je zoekt een plaatsje in het gras
Waar je zo gezellig zit
Kijk ze komen op het veld
Een gejuich uit honderd kelen
Want het is toch iets apart
Als ons S.S.S. gaat spelen
Komt op het veld de middenvoor
Dan zingt heel S.S.S. in koor:

(refrein)

Wat 'n spanning, wat 'n sfeer
Wim van Asten neemt een ren
Heel het veld gaat wild te keer
Bij 'n sprint van Sjefke Ven
Chrisje Derks heel was mans
Geeft 'n kans om niet te missen
Bartje Janssen daar is je kans
Laat de keeper nou 'ns vissen
Als 'n doelpunt wordt gescoord
Dan is 't altijd wat je hoort:

(refrein)

1962

Bart Janssen moest om studieredenen stoppen als trainer van het eerste elftal. Hij is opgevolgd door Sjel van Boxtel, eerder trainer van Sarto. De zogenaamde Elftallen-commissie werd vervangen door een Senioren-commissie. Bert van Asten was er de eerste voorzitter van. Ook richtte het bestuur een strafcommissie op. De vereniging werd alsmaar resultaatgerichter.

Na overleg van het bestuur met de KNVB in Den Haag werd de uit 1947 daterende straf van Jan de Bruijn (levenslange schorsing) herzien en opgeheven.

Pastoor Prinsen raadpleegde de voorzitter of er bezwaren waren tegen het oprichten van een voetbalclub in Biezenmortel onder de naam "Biezenmortelse Voetbal Club (B.V.C.). De club heette al snel V.C.B., de Voetbal Club Biezenmortel. Het terrein van V.C.B. is op 1 september 1962 in gebruik genomen. Op verzoek van V.C.B. speelde S.S.S. op 2 september de openingswedstrijd.

De Sportflits

De eerste Sportflits verscheen op 1 oktober 1962 en de laatste in januari 1998. De eerste redactie bestond uit Bert van Asten, Kees van den Brand, Ton de Laat, Kees Oerlemans, Lies van Strien en Sjef van de Ven. De Sportflits was een clubblad, een contactblad met het doel uitgebreidere mededelingen te doen, betere verslagen van wedstrijden en meer

verenigingsnieuws onder de aandacht te brengen van leden en belangstellenden. De redactie kon rekenen op veel steun en medewerking. De omslag, een sierlijke sportieve figuur, was getekend door frater Evaristo Zopfi. De eerste typiste van de Sportflits was Jeanne van Asten, nu Jeanne van Loon - van Asten uit Loon op Zand. Door het geweldige enthousiasme van bovengenoemde personen werd een brok informatie over S.S.S. naar buiten gebracht. In de loop van de jaren kende de Sportflits ook vele rubrieken, zoals 'De Kronieken', 'De Schijnwerper', 'Kiske', 'Kerstverhalen' en 'De historie van S.S.S.'. Talloze wedstrijdverslagen, interviews, kampverslagen, puzzels en foto's zijn in de loop der jaren gepubliceerd. Al deze bijdragen en de steeds terugkerende 'Wist u dat'-jes waren een rijke bron voor de samenstellers van dit boek. Misschien is het daarom een goed idee de Sportflits nieuw leven in te blazen, zodat actuele onderwerpen, mooie verhalen en wedstrijdverslagen bewaard blijven voor de toekomst.

1963

Op 30 juni 1963 telde de vereniging 198 leden en 10 elftallen, een seniorenelftal in de KNVB, drie seniorenelftallen in de Afdeling Noord Brabant en zes jeugdelftallen in de Tilburgse juniorencompetitie.

Nog altijd was Ons Vios uit Tilburg de meest aansprekende tegenstander van S.S.S. In de Sportflits stond te lezen: "Op 31 maart de traditionele prestigewedstrijd tussen S.S.S. en Ons Vios. De wedstrijd is nu weer eens in ons voordeel beslist".

Café De Weijer was ruim 12 jaar het vaste clubhuis van S.S.S. geweest. Maar het sloot in 1963 en er moest worden uitgezien naar een nieuw onderkomen. Dat werd café Jan van Nunen aan de Kreitenmolenstraat.

1964

Korfbal

Gerda van Gorp, Toos van Berkel, Cor Scheffers en Nel de Weijer richtten in 1946 de Udenhoutse KorfbalClub (UKC) op. In april 1964 werd de korfbalvereniging een afdeling van S.v.S.S.S. In die tijd stond de club onder leiding van Riky van Delft en Annie Brabers. De korfbalvaarders speelden eerst op de oude Hertenwei naast de Gymzaal en later op het oude voetbalveld aan de Kreitenmolenstraat. Voor de korfbalvereniging was geen lang leven weggelegd. De afdeling is in 1966 geliquideerd.

Bierglazen, rikconcours en ram-ram

De jeugdafdeling was in deze jaren zeer actief om het ideaal van een jeugdhuis te realiseren. Er was plaats voor op het in aanbouw zijnde sportpark in de wijk Zeshoeven II. Om het jeugdhuis te financieren organiseerde de jeugdleiding diverse acties. Een zeer bekende was de verkoop van bierglazen. Het was een bliksemactie. Op één dag trokken jeugdleiders en jeugd door het dorp om de glazen te verkopen, begeleid door een geluidswagen. Dat had wel flink wat voeten in de aarde. Om de paar huizen moest de stekker steeds bij een ander huis in het stopcontact worden gestoken. Na deze glazenactie organiseerden de jeugdleiders een feestje om het succes van de actie te vieren. De actie was zo succesvol dat men van de leverancier van de glazen een cadeautje had gekregen. Op de verpakking daarvan stond in alle talen 'proost'. In een van de talen is dat 'ram-ram'. Het jeugdleidersfeest werd al snel omgedoopt in 'ram-ram-avond'. En zo bleef het jaarlijkse jeugdleidersfeest heten.

In 1964 is voor het eerst een rikconcours gehouden ten bate van de jeugdafdeling. Het eerste jaar waren er twee tafels, acht rikkers dus. Het jaar daarop waren er al vier. In 1966 is

begonnen met het huis-aan-huis-rikconcours en dat sloeg geweldig aan. Vijf jaar later deden er 70 tafels, in totaal 280 ridders, mee aan het concours. Dat gaf flink wat organisatorische problemen, omdat er bij elke tafel een controleur nodig was. In de jaren tachtig liep de belangstelling wat terug, omdat de jeugd niet langer was geïnteresseerd in het kaartspel. In 2002 waren er 30 tafels en werd gespeeld zonder controleurs. Er is al die tijd vooral om de gezelligheid gespeeld. De organisatoren in de loop der jaren waren André, Zus en Wilco van Liemde, Piet van Lier, Ad van Kempen, Ton de Laat en Frans van Asten.

1965

In september 1965 is het nieuwe sportpark Zeshoeven in gebruik genomen. De allereerste competitiewedstrijd op 19 september trok veel publiek.

De vereniging nam afscheid van Kees van den Brand, die ruim 25 jaar bestuurslid was geweest.

1966

Met een sportlijst in de gemeenteraad

In de bestuursvergadering van 2 april 1962 stelde voorzitter Henk Janssen, dat het langzamerhand tijd werd om pogingen in het werk te stellen om de diverse sportverenigingen ter plaatse dichter bij elkaar te brengen. Hij stelde voor uit de besturen van de verenigingen een “overkoepelingsorgaan” te vormen, welke als sportraad aangemerkt kon worden. Deze sportraad kon dan de nodige deskundige adviezen geven aan gemeentebestuur en andere instellingen. In verband hiermee had voorzitter Janssen -rekenend op de instemming van zijn bestuur- de voorzitters van de diverse verenigingen bijeen geroepen om de voorbereidende besprekingen te voeren. Deze bijeenkomst had op 1 april 1962 in café Scholtze plaats.

Uiteindelijk deden er vier verenigingen mee:

- Toneelvereniging DVO, Henk Janssen;
- Volleybalvereniging VCU, Jan Brekelmans, Hermine van Erp en Carola van Gorkum;
- De harmonie KJMV, Piet Scholtze, Ad van Rijsewijk, Henk Robben en Joke Robben;
- Voetbalvereniging S.S.S., Henk Janssen, Jan de Bruijn en Bert van Asten.

Het bestuur van de overkoepelende organisatie werd gevormd door Piet Scholtze, Joep Ritzen en Henk Janssen.

De eerste gezamenlijke activiteit van de vier verenigingen was een carnavalsbal, dat tot verbroedering moest leiden. Het zou uiteindelijk leiden tot de oprichting van de carnavalsvereniging “De Zandhaozen”.

Het gezamenlijk overkoepelend overleg groeide uit tot een “sportcontactraad”, die een serieuze gesprekspartner werd voor de Gemeente. Hier is het initiatief geboren voor de bouw van de sporthal.

In de bestuursvergadering van 1 maart 1966 stelde voorzitter Janssen de vraag aan de orde of de vereniging haar medewerking moest geven bij het tot stand komen van een zogenaamde sport of vrije lijst bij de komende raadsverkiezingen. Het hele bestuur was van mening, dat het van groot belang was om met een vrije lijst uit te komen, die naast sportbelangen ook het algemeen belang kon dienen. En dat gebeurde ook. Er kwam een “sportlijst” die bij de verkiezingen van 1966 in een keer 4 zetels kreeg. Voorzitter Janssen werd lid van de gemeenteraad.

1967

Op 7 januari is het clubgebouw in gebruik genomen, oorspronkelijk bedoeld als jeugdhuis, later vooral uitgegroeid tot de kantine. Op 10 maart 1967 werd er een eerste vergadering gehouden, de halfjaarlijkse ledenvergadering. Vanaf 3 april 1967 hield het bestuur haar vergaderingen op het sportpark, eerst aangeduid als “in het jeugdhuis”, al snel omgedoopt tot “in het clubhuis”.

Op 2 juli 1967 is het sportpark Zeshoeven officieel geopend. S.S.S. speelde een wedstrijd tegen het Tilburgse Longa met de beroemde Leo Horn als scheidsrechter.

In dit jaar was er voor het eerst een pupillenfital.

En er was voor het eerst een vlooiemarkt.

Op 1 september nam Jan de Bruijn afscheid van het bestuur.

1968

In het jaar van het 40-jarig bestaan degradeerde S.S.S. naar de Eerste Klasse van de Brabantse Bond.

Het jubileum vierde men met een groot jeugdtoernooi op zaterdag 15 juni en een jubileumwedstrijd tegen Steensel op zondag 16 juni.

1969

Het Surinaamse elftal Toofan uit Den Haag kwam op bezoek.

Op 18 november 1969 bleek er een giga-conflict te zijn ontstaan tussen Jan Elands en voorzitter Janssen. Voorzitter Janssen was, gedreven door de door hem gewenste samenwerking van verenigingen, mede-initiatiefnemer geweest van een gezamenlijke carnavalsviering en de oprichting van de carnavalsvereniging “De Zandhaozen”. Nu bleek er een tweede carnavalsvereniging te zijn opgericht (“De Haozestertjes”), en wel met actieve betrokkenheid van leden van S.S.S., onder andere Jan Elands, “die doelbewust het bestuur heeft gepasseerd”. Het leidde tot schorsingen en tot gesprekken met de KNVB. Op 3 februari 1970 besprak het bestuur dat S.S.S. niet zo’n vaste band moest hebben met “De Zandhaozen”.

In 1969 is damesvoetbalvereniging The Twinkle Stars opgericht.

Veteranen

De veteranenafdeling werd opgericht op 12 september 1969 in de kantine van het Sportpark Zeshoeven. Sjef van de Ven was eerste voorzitter. De twee andere bestuursleden waren Mari van Ingen en Jan Elands. De contributie bedroeg 1 gulden per maand. Het doel van de veteranenafdeling was door middel van het voetbalspel en het houden van contactbijeenkomsten, oud-spelers en leden met elkaar in contact te brengen. Op 2 september 1970 telde de afdeling 56 leden en werd het bestuur uitgebreid met Piet Verschuuren en Bert van Asten. De laatste werd secretaris. In 1976 volgde Jan van Rossum Sjef van de Ven op als voorzitter en Christ Derks werd penningmeester in plaats van Jan Elands. De veteranen namen met veel succes deel aan diverse toernooien en ze organiseerden ook elk jaar een eigen toernooi. Om aan geldmiddelen te komen organiseerde de afdeling oriëntatietochten, barakconcoursen, rik- en toepavonden en loterijen. In de eerste jaren reisden de veteranen naar Mayen in Duitsland. Voor de kinderen was er een jaarlijks uitstapje. In de loop van de jaren tachtig was het zeer gebruikelijk dat wat oudere spelers langer competitie bleven spelen, waar het vroeger zeer gebruikelijk was te stoppen op je dertigste. Er kwam dus te weinig nieuwe aanwas voor de veteranen. Onder voorzitterschap van Bert van Asten besloot de

ledenvergadering de afdeling op te heffen. Dat gebeurde op 14 september 1987. Er kwam een einde aan een hechte club van vrienden, die veel plezier met elkaar deelden en die allen een warm hart voor S.S.S. hadden. Het resterende bedrag in kas werd na drie jaar geschonken aan de gymclub van Huize Vincentius en de voetbalclub van Huize Assisië.

1970

Op 2 januari 1970 overhandigde de heer Willemsen van de KNVB de KNVB-vlag aan S.S.S.

De eerste allochtone inwoners van Udenhout meldden zich als lid van de vereniging. Het waren twee Marokkanen.

Op 7 juni mochten de A-junioren (S.S.S.6) de kring Tilburg vertegenwoordigen in het jaarlijkse toernooi om de bisschopsbeker.

Eveneens op 7 juni hield VCU een geslaagd volleybaltoernooi op het Sportpark.

Op 13 juni was het sportpark beschikbaar voor een groot welpentoernooi van Scouting Sint Lambertus.

Op 10 juli 1970 vond een gedenkwaardige ledenvergadering plaats, die S.S.S. in een diepe bestuurlijke crisis bracht. Van het bestuur waren voorzitter Janssen, penningmeester Van den Bersselaar en Piet van Lier aftredend en alle drie herbenoembaar. Er waren tegenkandidaten, te weten Jan Elands en Berry van de Zande. Van de Zande haalde de meeste stemmen, 53, Piet van Lier 48, Jan Elands 37, voorzitter Janssen 33 en Van den Bersselaar 31. Heibel in de tent. Voorzitter Janssen was niet herkozen. Van de wel gekozen bestuursleden wilde zich niemand kandidaat stellen voor het voorzitterschap. Deze mededeling leidde tot een heleboel geharrewar met uiteindelijk de conclusie, dat er een bestuur ad interim kwam dat een maand later en bloc zou aftreden. Voorzitter Janssen merkte op dat hij zoiets in zijn vijftigjarig verenigingsleven nog nooit had meegemaakt. Er kwam een triest einde aan zeventien jaar voorzitterschap.

Op 14 augustus werd Frans Kuijpers de nieuwe voorzitter.

Op 8 november speelde Jan Elands zijn 500e wedstrijd voor S.S.S.

1970, Het Zomervoetbaltoernooi

Berry van de Zande nam het initiatief voor het Zomertoernooi, een voetbaltoernooi met teams uit Udenhout en Biezenmortel, straten, wijken, café's en bedrijven. Juwelier Mari van den Bersselaar was hoofdsponsor. Het toernooi was al bij de eerste versie een groot succes. Een korte weergave van het eerste toernooi:

Op de eerste toernooiday 24 mei 1970 mocht Brelco het genoeg smaken om in de zesde minuut van de wedstrijd de eerste toernooigoal te scoren tegen de Groenstraat. De uitslag van deze wedstrijd zou 4-1 worden voor Brelco. Op Veld II werd, zoals later zou blijken, de eerste topper van het toernooi gespeeld. Tot de rust gaf de Veldstraat De Sport geen meter cadeau. Maar na de rust brachten de conditie en de routine de zege van 4-1 binnen het bereik van De Sport. Met de regelmaat van de klok was de spanning te snijden. Zo ging het toernooi door met veel publiek. De tweede toernooiday, 30 mei, was de dag der beslissingen. Deze dag werden er 500 minuten gevoetbald. Er waren 73 corners, 147 vrije trappen, 2 penalty's en 29 doelpunten. De 50e goal van het toernooi werd gescoord door De Sport tegen Beho in de 41e minuut van de wedstrijd en in de 682e minuut van het toernooi. En 31 mei was de dag der finales. In de wedstrijd om de derde plaats trok Brelco aan het langste eind en won met 1-0 van de Veldstraat. De grote finale ging tussen De Schelf in het geel en De Sport in het oranje. De sfeer rond het veld was enorm. De spanning was te snijden. De Schelf beukte met groot

machtsvertoon op de verdediging van De Sport, die wel op wankelen stond maar geen krimp gaf. Na rust kreeg De Sport meer greep op het middenveld, zodat het aan spanning en sensatie niet ontbrak. Juist toen organisatie en toeschouwers zich begonnen voor te bereiden op een verlenging, werd de keeper van De Schelf, Ton Niessen, voor de eerste maal in dit toernooi gepasseerd en wel door Nico van Kempen, die daardoor zorgde, dat De Sport zich winnaar kon noemen van de eerste editie van de Mari van den Bersselaar-cup. Zeshoeven II won de sportiviteitsprijs.

1971

In oktober raakte Koos van Delft geblesseerd in de uitwedstrijd tegen Hilvaria. Waarschijnlijk een hersenschudding. Koos werd met een ziekenauto naar huis gebracht. Thuis aangekomen wandelde Koos naar het sportpark om er zijn fiets op te halen.

Avondvierdaagse

In juni 1971 organiseerde S.S.S. de eerste Udenhoutse avondvierdaagse wandeltocht. De initiatiefnemers waren Christ Derks, Martien Brabers, Will van Rooij en Bart ten Have. Andere betrokkenen waren Antoon van de Ven, Kees van Doormaal, Koos Leenheers, Piet van de Ven en Cor van den Hoven. In het begin werden de routes uitgestippeld door Christ Derks en Will van Rooij, later door Martin Brabers en Kees van Doormaal. Er waren drie afstanden, 5, 10 en 15 kilometer. De meeste deelnemers kozen voor de route van 5 kilometer. De kosten werden gefinancierd uit de opbrengsten van speciale bingo-avonden. Op de vierde avond stond er bij de finish een bloemenstand en zorgde ook de harmonie voor een bijzonder feestelijke aankomst. De organisatoren van toen hebben onthouden wie de duizendste deelnemer aan de avondvierdaagse was: Ad Beerendonk uit de Buntacker.

1972

De KNVB wees het Udenhoutse sportpark aan voor het spelen van de finale om de Toon Schröderbeker. De finale ging tussen Jan van Arckel en Riethoven.

Op het sportpark plaatste men een geluidsinstallatie.
Langs het veld kwamen reclameborden.

Op Tweede Pinksterdag 22 mei 1972 was een jeugdtoernooi georganiseerd op het Udenhouts sportpark om de H. Janssenbokaal. S.S.S. won het eigen toernooi door in de finale SSC met 2-0 te verslaan.

Frans Kuijpers werd wethouder en moest zijn functie als voorzitter van S.S.S. neerleggen. Jan van de Gouw volgde hem op.

Weiskirchen

In januari 1972 kreeg S.S.S. het verzoek van de Gemeente om deel te nemen aan een voetbaltoernooi in Weiskirchen, de Udenhoutse jumelage-gemeente. Het toernooi was voor jeugd tot 18 jaar en in totaal mochten er 24 mensen mee naar Duitsland. Het A1-elftal ging er naar toe en namens het bestuur Frans Verhoeven, Piet Cools en Ad van Kempen. Het was een prima georganiseerd toernooi. Jeugd en begeleiders sliepen thuis bij spelers en leiders van de plaatselijke voetbalvereniging. Het jaar erop ging de Gemeente naar Weiskirchen en mochten opnieuw drie vertegenwoordigers van S.S.S. mee op reis. Weer een jaar later kwam Weiskirchen naar Udenhout inclusief een compleet voetbalteam. Er werd een wedstrijd gespeeld op het Udenhoutse sportpark en er was een gezamenlijke wandeling door de duinen naar Giersbergen. De ontmoetingen met Weiskirchen hadden wel iets unieks, maar na 1974 is er nooit meer wat van gekomen.

1973

Het sportpark kreeg een lichtinstallatie. Vanaf dat moment kon er op het sportpark worden getraind. Het terrein aan de Kreitenmolenstraat werd geheel verlaten. Bij gelegenheid van het in gebruik nemen van de lichtinstallatie kwam Willem II naar Udenhout. Het door de in Udenhout wonende Henk Wullems getrainde Willem II won met 8-0.

Omdat S.S.S. in de Eerste Klasse van de Brabantse Bond al sinds 1968 steeds dezelfde clubs in de competitie ontmoette, verzocht het om een andere indeling. De KNVB gaf aan het verzoek gehoor en S.S.S. werd ingedeeld in de groep "Breda". Dit was het begin van een opmerkelijke reeks successen.

In het weekend van 16 september lag de competitie stil vanwege de droogte.

Vanwege de autoloze zondag gingen het eerste en tweede elftal op de fiets naar Nevelo in Oisterwijk voor vriendschappelijke wedstrijden. Beide kwamen met een overwinning terug.

1974

S.S.S. behaalde het kampioenschap en promoveerde weer naar de Vierde Klasse KNVB. Omdat de club afdelingskampioen was, mocht S.S.S. meedingen naar het Nederlands kampioenschap van de afdelingskampioenen. S.S.S. bereikte de finale. De tegenstanders van de in Zeist gespeelde finale waren Bernardus uit Hazerswoude, S.B.V.C. uit Borger-Compasuum en S.V.D.P.W. uit Schiedam. De drie uitslagen: 3-0, 3-0 en 2-1 in het voordeel van de Udenhoutse club. S.S.S. werd ongeslagen kampioen.

Piet van Lier was voor de 500e keer grensrechter bij een wedstrijd van het eerste elftal.

Op 29 juni was het Udenhoutse sportpark opnieuw gastheer voor de finale om de Toon Schröderbeker. In de finale stonden Hoeven en Klein Arsenaal (Helmond) tegenover elkaar.

In september diende de vereniging bij het bisdom het verzoek in om de letters R.K. van te naam te schrappen. Eind oktober schrijft de secretaris van het bisdom, T. Kalb, "dat monseigneur Bluijssen geen bezwaar heeft tegen de wijziging van de statuten".

Eind 1974 kampte men op het sportpark met een ernstige mollenplaag.

1975

Opnieuw succes. S.S.S. werd weer kampioen en promoveerde naar de Derde Klasse KNVB. Het kampioenschap kwam op 20 april 1975 in de wedstrijd tegen Taxandria uit Oisterwijk, 2-0.

Door de aanhoudende successen nam ook de publieke belangstelling toe. Door het vertoonde spel van S.S.S.1 gingen steeds meer mensen zich (weer) interesseren in het wel en wee van de club en de voetbalsport in Udenhout. Steeds opnieuw kwamen er oude en nieuwe gezichten langs de lijn. Men mag stellen dat S.S.S. in 1975 "in" was in Udenhout. Er kwam zelfs een supportersclub. Initiatiefnemers waren Cees Scholtze, Nelleke Verspeek, Jan van de Meer, Jozef Vrinds en Frans van Doormaal.

Het aantal leden steeg, het aantal senioren van 178 naar 186 en jeugd en pupillen van 142 naar 155.

1976

Dames Voetbal Vereniging “The Twinkle Stars” maakte voortaan gebruik van het sportpark, in het bijzonder van veld 5, zowel voor wedstrijden als voor trainingen. De bestaande kleedgelegenheden werden aangepast, zodat de dames een eigen ruimte hadden.

1977

Het eerste elftal kreeg het steeds moeilijker in de Derde Klasse en moest aan het eind van het seizoen 1976-1977 buigen voor de rest en schakelde terug naar de Vierde Klasse.

Uitbreiding van de vereniging met minipupillen (6 tot 8 jaar), “de puppies”.

1978

Nadat het bestuur aanvankelijk had overwogen een eigen zaalvoetbalafdeling op te richten, kwam die er toch niet. In het dorp ontstonden wel diverse zaalvoetbalteams, verbonden aan buurtschappen en bedrijven. In eerste instantie kregen S.S.S.-leden een verbod om lid te worden van een zaalvoetbalteam, maar later voerde het bestuur een soepeler beleid.

Men plaatste zitbanken langs het hoofdveld.

En in 1978 was er een uitbundige viering van het gouden jubileum op drie opeenvolgende weekeinden in augustus: jeugdtoernooien, een sportmiddag voor de jeugd, een jubileumwedstrijd tegen Baronie en wedstrijden tegen clubs uit de omgeving: Uno Animo, Oirschot Vooruit, Helvoirt, V.C.B. en Jong Brabant.

1979

Damesvoetbalvereniging The Twinkle Stars vierde het 10-jarig bestaan op het sportpark.

S.S.S. zegde de huur op van het oude terrein aan de Kreitenmolenstraat. Het terrein werd door de eigenaar vervolgens verhuurd aan de K.P.J. (Katholieke Plattelands Jongeren).

Op last van de burgemeester verrichtte de Gemeente onderzoek naar vermeende wantoestanden bij het kantinebeheer. De schuld van S.S.S. bij de Gemeente was opgelopen tot 16.000 gulden. Voorzitter Berry van de Zande legde zijn functie neer. Cees Scholtze volgde hem begin 1980 op als voorzitter.

1980

Op 1 juli 1980 telde de vereniging 482 leden, waarvan 161 senioren, 162 junioren en 159 pupillen. Het nieuwe seizoen 1980-1981 werd begonnen met maar liefst 24 jeugdelftallen.

1982

S.S.S. bereikte de halve finale van de KNVB-beker.

1983

Feyenoord

Bij gelegenheid van het 25-jarig bestaan van de jeugdafdeling in 1983 wist men een wedstrijd van het eerste elftal van S.S.S. tegen Feyenoord te organiseren. De wedstrijd vond plaats op 30 juli op het Udenhoutse sportpark. Voor Feyenoord was het een training op weg naar de start van de nieuwe competitie. De uitslag: 0-16.

Op 4 augustus 1984 speelde Feyenoord opnieuw op het Udenhoutse sportpark. Het won met 13-0 van een gelegenheidscombinatie van S.S.S. en V.C.B.

1984

In juni 1984 mocht Jurgen van de Ven, speler van het B2-elftal van S.S.S., optreden als verslaggever bij de bekerfinale Feyenoord - Fortuna Sittard. Na de wedstrijd mocht hij de beide trainers, Thijs Libregts en Wiel Korver, interviewen.

1985

Het ledental liep in vijf jaar tijd met 16% terug tot 409, waarvan 171 senioren, 104 junioren en 134 pupillen. De daling deed zich voor onder de jeugdleden, meer dan 25%

De discussies met de Gemeente concentreerden zich ook op de kwaliteit van het veld en het onderhoud van het sportpark. Op 14 november bezocht een delegatie van de Nederlandse Sport Federatie (N.S.F.) het park. De delegatieleden spraken hun verwondering uit, dat het veld niet na elke wedstrijd werd geëgaliseerd en de grond voor de doelen niet na elke wedstrijd werd ontluucht.

1986

Een sportief mooi jaar. Drie kampioenselftallen bij de senioren.

1988

Bij gelegenheid van het 60-jarig bestaan vond een wedstrijd plaats van S.S.S. 1 tegen het C-elftal van Willem II.

Er kwam een kunstgrasveld beschikbaar. Het kunstgras mocht niet worden betreden op voetbalschoenen met metalen noppen en met voetbalschoenen met minder dan 8 noppen.

Jaarlijkse rommelmarkt

Om geldmiddelen te verkrijgen organiseert de supportersvereniging jaarlijks een vlooiemarkt, een jaarlijkse rommelmarkt, gehouden op het sportpark. Het is elk jaar weer een enorme organisatie. Niet alleen de dag van de rommelmarkt zelf, het innen van entreegelden, het houden van een verloting of het regelen van toezicht, maar veel meer het ophalen van oude spullen bij mensen thuis, die de spullen aan de supportersvereniging beschikbaar willen stellen. Dat varieert van boeken tot meubilair en van speelgoed tot antiek. Velen hebben het daar maar druk mee, zoals Kees de Bruijn en Broer van Dijk. In het begin werd de rommelmarkt gehouden in en buiten café De Schol, maar het is al weer jaren gebruikelijk om de rommelmarkt te organiseren op het sportpark.

1989

Het vandalisme kwam binnen het sportpark. In het paasweekend hadden vandalen flink huisgehouden, doelen uit de grond getrokken, het hoofdveld omgespit, e.d.

Bert van Asten volgde Gerard van Hommelen op als consul.

1990

S.S.S. promoveerde van de Vierde naar de Derde Klasse KNVB. Het had er heel lang naar uitgezien dat Nemelaer zou promoveren, maar S.S.S. werd op de allerlaatste speeldag de lachende derde.

Na veel touwtrekken en onderhandelen met de Gemeente werd op 2 mei begonnen met de bouw van een tribune. De initiatiefnemers waren oud-voorzitter Cees Scholtze, Jan Elands en Jan van der Meer. Totale kosten 260.000 gulden. Het bouwwerk van 9 meter hoog omvatte ook acht kleedlokalen, een massagekamer, twee bestuurskamers met keuken en een archief.

Om de bouw van de tribune mogelijk te maken hield de vereniging een loterij, die netto 72.000 gulden opleverde. De investeringen werden gevolgd door een contributieverhoging.

In het kader van een gemeentebesluit tot privatisering richtte men een stichting op met het doel het beheer van Sportpark Zeshoeven over te nemen van de Gemeente. Jan Elands was de eerste voorzitter van het stichtingsbestuur, waarin ook Cees Scholtze en Ad van Woudenberg zitting namen. De Stichting kreeg de naam "De Stichting Exploitatie Sportpark Zeshoeven".

Kleinigheid. Jan Elands was op weg naar S.S.S. en remde plotseling voor twee overstekende konijntjes. Ad van Woudenberg reed vlak achter Jan en remde niet.

In oktober haalde een nepcollectant, die zich uitgaf als lid van S.S.S., 250 gulden op in een wijk in Tilburg.

1991

In het weekend van 5 en 6 januari, midden in de winterstop, zou een oude traditie herleven: een dorpentoornd. De verenigingen Nevelo uit Oisterwijk, Audacia uit Moergestel, Nemelaer uit Haaren, Jong Brabant uit Berkel-Enschot en S.S.S. organiseerden een onderling toernooi. Op alle vijf de sportparken vonden onderlinge wedstrijden plaats, maar men kon het toernooi niet uitspelen vanwege het slechte weer.

Op 27 maart 1991 berichtte Het Nieuwsblad van het Zuiden dat S.S.S. een primeur had, namelijk de eerste kampioen van het seizoen. S.S.S.6 kwam uit in de vierde klasse 602 van de afdeling Brabant en was na 15 wedstrijden niet meer in te halen. De prestatie mocht er zijn: 14 overwinningen en slechts één gelijkspel (tegen Nemelaer), in totaal 87 doelpunten voor en 15 tegen, een gemiddelde van zes doelpunten per wedstrijd.

Op 18 mei vond de opening van de tribune en de nieuwe kleedaccommodatie plaats. De tribune is vernoemd naar Jan Elands.

1993

Het jaar dat S.S.S. 65 jaar bestond was in sportief opzicht een absoluut succesjaar. Het eerste elftal promoveerde naar de Tweede Klasse KNVB. Daarnaast waren er zeven jeugdelftallen kampioen.

Vanwege het 65-jarig bestaan werd er op 7 mei een wedstrijd gespeeld tussen het promotie-elftal van 1960 (aangevuld met enkele jongere spelers) tegen de rivalen uit die tijd, Ons Vios. Ook nu moesten zij hun meerdere erkennen in Ons Vios.

Bij de start van het seizoen 1993-1994 telde de vereniging 112 senioren, 95 junioren, 94 pupillen en 52 rustende leden waaronder 11 dames. Er werd met 8 seniorenelftallen deelgenomen aan de competitie.

Overzicht kampioenschappen

1938, 1e elftal, kampioen 2e Klasse
1941, 2e elftal, kampioen 3e Klasse
1957, 1e elftal, kampioen 2e Klasse, geen promotie
1958, 1e elftal, kampioen 2e Klasse, geen promotie
1960, 1e elftal, kampioen 2e Klasse
1961, 1e elftal, kampioen 1e Klasse, promotie naar 4e Klasse KNVB
1962, 3e elftal, kampioen 3e Klasse
1968, 5e elftal, kampioen 4e Klasse, geen promotie

1970, 2e elftal, kampioen 2e Klasse
 1974, 1e elftal, Kampioen 1e Klasse, promotie naar 4e Klasse KNVB
 1974, 1e elftal, kampioen van Nederland onderafdelingen
 1974, 5e elftal, kampioen 4e Klasse, geen promotie
 1975, 1e elftal, kampioen 4e Klasse KNVB
 1976, 3e elftal, kampioen 3e Klasse
 1986, 2e elftal, kampioen 2e Klasse
 1986, 3e elftal, kampioen 3e Klasse
 1986, 6e elftal, kampioen 4e Klasse
 1987, 6e elftal, kampioen 4e Klasse
 1990, 1e elftal, kampioen 4e Klasse KNVB
 1991, 6e elftal, kampioen 4e Klasse
 1992, 6e elftal, kampioen 4e Klasse
 1993, 1e elftal, kampioen 3e Klasse KNVB
 1994, 6e elftal, kampioen 4e Klasse
 1995, 6e elftal, kampioen 4e Klasse
 1997, 1e elftal, kampioen 3e Klasse KNVB
 1997, 3e elftal, kampioen 2e Klasse
 1997, 6e elftal, kampioen 4e Klasse
 1998, 6e elftal, kampioen 4e Klasse
 2000, 6e elftal, kampioen 6e Klasse 1)
 2001, 2e elftal, kampioen 4e Klasse
 2001, 6e elftal, kampioen 6e Klasse
 2002, 2e elftal, kampioen 3e Klasse
 2002, 3e elftal, kampioen 5e Klasse
 2002, 4e elftal, kampioen 5e Klasse

1) Herindeling klassen

1995

Burgemeester Dijkstra opende op 5 maart de geheel verbouwde kantine.

Het eerste elftal van damesvoetbalvereniging The Twinkle Stars behaalde voor het eerst in het bestaan een kampioenschap. Het team promoveerde van de Regioklasse Centrum naar de Hoofdklasse A.

1996

De damesvoetbalvereniging The Twinkle Stars hield op als zelfstandige vereniging en maakte voortaan deel uit van S.S.S.

1997

De vereniging groeide naar 492 leden. Mede door de aanwas met de leden van The Twinkle Stars en een elftal uit Berkel-Enschot was de groei opvallend.

De gemeentelijke herindeling was er de oorzaak van dat Udenhout voortaan tot Tilburg behoorde. Het subsidiebeleid van Tilburg zag er even wat anders uit dan dat van de gemeente Udenhout. Van de gemeente Udenhout werd jaarlijks per jeugdlid een subsidie ontvangen van f.44,60. De gemeente Tilburg gaf een subsidie van f.24,-. Daar stond tegenover dat voortaan kaderopleidingen en jeugdtoernooien afzonderlijk subsidieerbaar waren.

1998

De club nam afscheid van good old Frans Verhoeven, die 31 jaar lid van het bestuur is geweest, waarvan meer dan 25 jaar secretaris.

Sportief ging het even niet voor de wind. Het eerste elftal degradeerde uit de Tweede Klasse. Het vijfde elftal moest uit de competitie worden genomen en het zevende elftal stopte aan het eind van het seizoen.

1999

Voorzitter Rien Emans overleed plotseling. Peter Witlox volgde hem op.

Ondersteund door het Bureau voor Ondersteuning van de Tilburgse Sport (BOTS) stelde het bestuur een beleidsplan op. Het plan bevatte een belangrijke paragraaf over de penibele financiële situatie, die was ontstaan na een naheffing van de Belastingen, omdat in de afgelopen jaren te weinig loonbelasting was betaald. De ambitie om meer sponsorgelden binnen te halen was de belangrijkste kerntaak uit het beleidsplan. Het bestuur belastte een speciaal accountmanagementteam met deze taak.

2002

Tijdens de rust van de wedstrijd S.S.S. - Theole (Tiel) speelden twee pupillen-zeventallen (F5 en F6) tegen elkaar. F6 was een nieuw elftal, dat op 23 februari de eerste competitiewedstrijd zou spelen. Met dit nieuwe team passeerde de vereniging het gedenkwaardige aantal van 500 leden. Het 500e lid was Hugo Verhagen.

Ad van Kempen kreeg een koninklijke onderscheiding voor zijn verdiensten voor S.S.S.

2003

In 2002 begonnen de voorbereidingen voor de viering van het 75-jarig jubileum van de vereniging. Een grote loterij droeg bij aan de financiering van het jubileum. De vereniging organiseerde een hele feestweek van 17 tot en met 24 mei 2003 met onder andere een jubileumwedstrijd tegen oud-Willem II, een vierdaags jeugdtoernooi, een grote receptie en de presentatie van het boek "75 jaar S.v.S.S.S."

Hoofdsponsors S.S.S. in de loop der jaren

Bijlage
Overzicht aantal elftallen per seizoen

Jaar	Totaal	Senioren	Junioren	Pupillen	Dames	Meisjes
1945	2	2				
1946	3	3				
1947	3	3				
1948	5	3	2			
1949	4	3	1			
1950	4	3	1			
1951	4	3	1			
1952	4	3	1			
1953	4	3	1			
1954	4	3	1			
1955	4	2	2			
1956	4	2	2			
1957	4	2	2			
1958	5	3	2			
1959	6	3	3			
1960	9	4	5			
1961	10	4	6			
1962	10	4	6			
1963	10	4	6			
1964	12	5	7			
1965	12	5	7			
1966	12	5	7			
1967	13	5	4	4		
1968	15	5	4	5	1	
1969	15	5	4	5	1	
1970	16	5	5	5	1	
1971	17	5	5	6	1	
1972	18	6	5	6	1	
1973	18	6	5	6	1	
1974	19	6	5	7	1	
1975	19	6	5	7	1	
1976	19	6	5	7	1	
1977	19	6	5	7	1	
1978	22	6	6	8	1	1
1979	30	6	8	14	1	1
1980	34	7	9	16	1	1
1981	33	8	9	14	1	1
1982	30	8	9	11	1	1
1983	32	7	10	12	2	1
1984	29	7	9	10	2	1
1985	28	7	8	10	2	1
1986	27	7	7	10	2	1
1987	28	7	7	11	2	1
1988	27	6	7	11	2	1
1989	27	7	7	10	2	1
1990	28	7	7	11	2	1
1991	27	6	8	10	2	1
1992	27	7	7	10	2	1
1993	26	7	7	9	2	1
1994	26	7	6	10	2	1
1995	26	7	6	10	2	1
1996	27	7	6	11	2	1
1997	26	7	6	11	1	1
1998	25	7	6	10	1	1
1999	27	7	5	13	1	1
2000	29	7	7	13	1	1
2001	29	6	8	13	1	1
2002	28	5	7	14	1	1

Bronnen

Archief bisdom 's-Hertogenbosch

Archief KNVB in het Nationaal Archief Den Haag

Archief parochie St.-Lambertus Udenhout

Archief S.v.S.S.S.

Asten, Bert van, persoonlijk dossier (Sportflits, Veteranen)

Brand, C.P. van den, "De historie van R.K.S.S.S." in 'De Sportflits', 1962/1963

Iersel, C.A. van, "S.v.S.S.S. in het goud", artikel in de Wegwijzer, 1978.

Iersel, C.A. van, "Een postume hulde aan pastoor van Eijl", jubileumboekje 50 jaar S.v.S.S.S., 1978

Iersel, Frans van, "40 jaar VoetbalClub Biezenmortel", 2001

Ingen, Mari van, kampioenslied 1938

Katholiek Documentatie Centrum Nijmegen

Kempen, Ad van, persoonlijk dossier (Jeugd)

KNVB afdeling Noord-Brabant, jaarverslagen

Laat, Ton de, notities over de jeugdafdeling

Nieuwe Tilburgsche Courant, artikelen over "Udenhout Vooruit", 1902 en 1903

Nieuwsblad van het Zuiden, "Voetbalclub S.S.S. zag levenslicht in een bakkerij", artikel in de krant van 31 maart 1953

Oerlemans, Kees, notities over de jeugdafdeling

Sportaccom, "Privatisering legt S.S.S. geen windeieren" (interview met Rien Brooijmans), december 1993

Sportflits De, diverse verslagen en artikelen

S.v.S.S.S., jubileumuitgave 1978

S.v.S.S.S., jubileumuitgave 1988

Colofon

Samenstelling

Dit boek is tot stand gekomen in een samenwerking van de Voetbalvereniging S.v.S.S.S. en Heemcentrum 't Schoor Udenhout Biezenmortel. In het bijzonder hebben er aan meegewerkt Bert van Asten (voorzitter commissie jubileumboek), Ad van Kempen en Kees van Kempen. Op onderdelen hebben meegewerkt: Leo Beerendonk (Seizoen 2001/2002), Cor Brekelmans-Kuijpers (The Twinkle Stars), Jan van den Dries (The Twinkle Stars), André van der Lee (privatisering van het sportpark), Frans Verhoeven (Toto-Lotto) en Nelleke Verspeek (Supportersvereniging).

De samenstellers hebben interviews gehouden met: Bep van den Berk, Kees Boers, Bart Dielen, Jan Elands, Theo van Ingen, Piet de Laat, Kees Snoeren, Frans Verhoeven, Jos Verschuren, Piet Verschuuren en Sjef Weijters.

Afbeeldingen

Vele S.S.S.'ers en oud-S.S.S.'ers hebben foto's ter beschikking gesteld. Ook mochten we foto's gebruiken uit de collectie van Kees van den Bersselaar. Allen hartelijk dank. Mochten onbedoeld foto's zijn opgenomen, waaraan ons onbekende rechten zijn verbonden, dan kan contact worden opgenomen met de uitgever.

De foto op de omslag is op 17 september 2002 vanuit een luchtballon gemaakt door Edwin Bertens.

Drukkerij

Het boek is door drukkerij ELKA BV Tilburg gezet in het lettertype Helvetica en gedrukt op 115 grams houtvrij halfmat mc papier. De omslag is gedrukt op 200 grams halfmat mc papier.

Oplage

De oplage van het boek is 400 exemplaren.

Financiering

De uitgave is mogelijk gemaakt dankzij de financiële steun van velen. We mogen met name noemen:

Dorpsraad Udenhout
Boudewijn van Gorp Stichting
Automatenservicebureau J. Coolen BV
Ad van Esch Machinale Houtbewerking BV
Hoppenbrouwers Electrotechniek BV
Garagebedrijf G. van Keulen VOF
Notariskantoor Mr. B.J. van der Kolk
Tegelhandel St. Pieter
Tuinverzorging Beter Groen
Vadèstru BV
M.J.J.M. van de Ven Fysiotherapie
W. Weijtmans Houthandel VOF